

ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการ
ของนักศึกษาสถาบันการพลศึกษา กลุ่มภาคเหนือ

งานวิจัย 1

ของ

ดวงกมล สวนทอง

เสนอต่อคณะกรรมการบริหารหลักสูตร (เห็นวิจัย)

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรดุษฎีบัณฑิต
สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

เมษายน 2554

ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการ
ของนักศึกษาสถาบันการพลศึกษา กลุ่มภาคเหนือ

งานวิจัย 1

ของ

ดวงกมล สนวนทอง

เสนอต่อคณะกรรมการบริหารหลักสูตร (เน้นวิจัย)
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรดุษฎีบัณฑิต
สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
เมษายน 2554

ดวงกมล สนวนทอง. (2554). *ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการ ของนักศึกษาสถาบันการพลศึกษา กลุ่มภาคเหนือ*. งานวิจัย 1 วท.ด. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิลาศลักษณ์ ชวัลลี และอาจารย์ ดร.พรณี บุญประกอบ.

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางจิตสังคม (ตัวแปรสถานการณ์ จิตลักษณะเดิม และจิตลักษณะตามสถานการณ์) กับความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการของนักศึกษา เพื่อค้นหาปัจจัยที่สำคัญในการทำนายความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการของนักศึกษา เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการของนักศึกษาที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน และเพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจิตลักษณะเดิม กับตัวแปรสถานการณ์ของนักศึกษาที่ส่งผลต่อความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการ กลุ่มตัวอย่างคือกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 และ 2 ของสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตเชียงใหม่และเพชรบูรณ์ ที่เรียนวิชาหลักและการใช้ภาษาไทย เรื่องการเขียนบทความเชิงวิชาการแล้ว และกำลังศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2551 โดยใช้วิธีสุ่มอย่างง่าย การวิเคราะห์ข้อมูลใช้การวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้น (Stepwise Multiple Regression Analysis) การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) และการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง (Two-Way ANOVA)

ผลการวิจัยพบว่า

1. ปัจจัยทางจิตสังคมทุกตัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. ปัจจัยทางจิตสังคม ได้แก่ ตัวแปรกลุ่มสถานการณ์ ตัวแปรจิตลักษณะเดิมและตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ สามารถทำนายความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการของนักศึกษา โดยเจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความเชิงวิชาการ ร่วมกับความคิดสร้างสรรค์ การรับรู้ความสามารถของตนในการเขียน และการได้รับการฝึกทักษะการเขียนจากอาจารย์ร่วมกัน ทำนายความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการ ได้ร้อยละ 74.6 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001
3. ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์และประสบการณ์ในการอ่าน แต่พบว่านักศึกษาที่มีความคิดสร้างสรรค์มากเป็นผู้มีความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการมากกว่านักศึกษาที่มีความคิดสร้างสรรค์น้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักศึกษาที่มีประสบการณ์ในการอ่านมาก มีความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการมากกว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์ในการอ่านน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

Duangkamon Suanthong. Psycho-social Factors Related to Academic Writing

Abilities of Students at the Institute of Physical Education in Northern Campuses.

Advisor Committee Prof. Dr. Wiladlak Chuawanlee, Dr. Pannee Boonprakob

The purposes of this research were to find the predictive variables of academic article writing ability of students, and to study the interaction effect between psychological trait and situational variable. The study sample was 160 1st and 2nd year students in the Institute of Physical Education in northern campuses during the 2009 academic year by cluster random sampling. The data was collected by academic article test, creative thinking test and questionnaires including students' writing skill that improved by teacher, reading experience, writing self-efficacy, good attitude towards academic article writing, and good attitude towards reading. Data was performed using SPSS for Windows, and analyzed by descriptive statistics, one-way analysis of variance, two-way analysis of variance and stepwise multiple regression analysis.

The results were as follows;

1. Psycho-social factors such as students' writing skill that improved by teacher, writing self-efficacy, creative thinking, good attitude towards academic article writing, reading experience and good attitude towards reading were positively correlated with academic article writing abilities at the .01 level of significance.
2. Students' writing skill that improved by teacher, writing self-efficacy, creative thinking and good attitude towards academic article writing could predict 74.6% of the variance in academic writing abilities at the .01 level of significance.
3. No interaction effect between psychological trait (creative thinking) and situational variable (reading experience).

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในโลกที่เจริญก้าวหน้าด้วยเทคโนโลยีและเต็มไปด้วยข้อมูลข่าวสารมากมาย ผู้คนในสังคมสามารถแสวงหาความรู้ได้โดยง่ายจากสื่อหลายรูปแบบ เช่น อินเทอร์เน็ต หนังสือ สิ่งพิมพ์ บทความเชิงวิชาการเป็นสื่อสิ่งพิมพ์อย่างหนึ่งที่ช่วยเผยแพร่ความรู้ และส่งเสริมการเรียนรู้ของมนุษย์ให้เป็นไปอย่างกว้างขวาง ประเทศที่มีการเผยแพร่ความรู้อย่างทั่วถึง ประชาชนก็สามารถรับรู้ข่าวสารและนำความรู้นั้นไปช่วยแก้ปัญหา ต่อยอดทางความคิด หรือนำไปพัฒนาตนเอง ครอบครัว และประเทศชาติให้เจริญก้าวหน้าต่อไปได้ (กาญจนา พุทธินิมิต 2547 : 30)

บทความเชิงวิชาการเป็นสิ่งที่สามารถบ่งชี้ความสำเร็จของคนในสังคม (National Commission on Writing. 2005) และมีความสำคัญทั้งต่อผู้เขียนและผู้อ่าน กล่าวคือ ผู้เขียนบทความจะได้ประโยชน์จากการศึกษารวบรวมข้อมูล ทำให้เกิดความรู้ ความเชี่ยวชาญในเรื่องที่เขียน เกิดความเข้าใจและแนวคิดที่กว้างขวางลึกซึ้ง ส่วนผู้อ่านบทความเชิงวิชาการก็จะได้รับความรู้และคุณประโยชน์จากการอ่าน จึงกล่าวได้ว่า การเขียนบทความเชิงวิชาการช่วยพัฒนาคนทั้งความคิดและจิตใจ ก่อให้เกิดความรับผิดชอบ ความกระตือรือร้น ความใฝ่รู้ ความมานะพากเพียร และเกิดความภาคภูมิใจในตนเองเมื่อเขียนบทความเชิงวิชาการได้สำเร็จ

ในการเรียนระดับอุดมศึกษานั้นนับได้ว่า ทักษะการเขียนมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากผู้เรียนในระดับนี้ต้องใช้การเขียนเป็นเครื่องมือสำคัญในการแสดงข้อมูล ความรู้ ความคิดเห็นต่าง ๆ ตลอดจนการสร้างสรรค์องค์ความรู้ต่าง ๆ ออกมาในรูปของงานเขียนเชิงวิชาการ ไทเออร์นีและชานาฮาน (Tierny and Shanahan. 1991) กล่าวว่า การเขียนบทความเชิงวิชาการเป็นทักษะสำคัญที่นักศึกษาในระดับปริญญาตรีทุกสาขาวิชา ควรได้รับการปลูกฝังและส่งเสริม เพราะนอกจากจะช่วยให้นักศึกษาสามารถเขียนบทความเชิงวิชาการได้อย่างชัดเจน น่าเชื่อถือ และมีความเป็นมืออาชีพแล้ว การเรียนรู้ผ่านกระบวนการเขียนยังช่วยทำให้นักศึกษาเป็นนักคิดที่มีประสิทธิภาพและมีวิจารณ์ด้วย

หลักสูตรระดับปริญญาตรีของสถาบันการพลศึกษา ซึ่งมีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างบัณฑิตทางพลศึกษาและกีฬาที่มีคุณภาพให้กับสังคมประเทศชาติ ก็ได้กำหนดให้ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่สำคัญในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตรด้วยเช่นกัน โดยนักศึกษาชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 ทุกคนจะต้องเรียนรายวิชาการใช้ภาษาไทยและภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร เพื่อให้ นักศึกษามีความรู้ในเรื่องการเขียนประเภทต่าง ๆ เช่น การเขียนบทความ รายงานการค้นคว้า สามารถสื่อสารด้วยการเขียนอย่างสร้างสรรค์ (สถาบันการพลศึกษา. 2548 : 22) นอกจากการเขียนจะมีความสำคัญต่อการเรียนในรายวิชาภาษาไทยแล้ว ความสามารถในการเขียนยังเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญในการเรียนวิชาอื่น และเป็นคุณลักษณะที่จำเป็นต่อวิชาชีพของนักศึกษาใน

อนาคตด้วย เพราะไม่ว่านักศึกษาจะจบการศึกษาไปประกอบอาชีพใด เช่น ครูพลศึกษา ผู้สื่อข่าว กีฬา หรือนักวิทยาศาสตร์การกีฬา หรือศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น ก็ล้วนแต่ต้องใช้ทักษะการเขียน ในการสื่อสาร การถ่ายทอดความรู้ การรวบรวมข้อมูล การแสดงความคิดเห็น การเลือกใช้ ถ้อยคำให้สอดคล้องกับบริบทของการสื่อสาร ซึ่งเหล่านี้ล้วนเป็นองค์ประกอบของการเขียน บทความเชิงวิชาการทั้งสิ้น อย่างไรก็ตาม การจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมทักษะในการเขียนให้กับ นักศึกษาที่ผ่านมา ยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร ดังผลการศึกษาความสามารถในการเขียนของ นักศึกษาที่พบว่า นักศึกษาของสถาบันการพลศึกษามีความสามารถในการเขียนโดยรวมอยู่ใน ระดับปานกลาง และมีความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการในระดับต่ำ งานวิจัย ดังกล่าวบันทึกความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดกิจกรรมการสอนของครูผู้สอนไว้ว่า ครู มักจะสั่งให้ผู้เรียนเขียน โดยไม่ได้จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นการส่งเสริมให้นักศึกษามีทักษะการ เขียน และนักศึกษาคิดว่าการเขียนเป็นกิจกรรมที่ยาก (ดวงกมล สนวนทอง. 2550 : 63)

ผู้วิจัยจึงมีความมุ่งหมายที่จะพัฒนารูปแบบการส่งเสริมความสามารถในการเขียน บทความเชิงวิชาการให้กับนักศึกษาในสถาบันการพลศึกษา โดยการพัฒนาจากจิตลักษณะ เพื่อ ส่งเสริมการเรียนรู้ให้นักศึกษาเขียนบทความเชิงวิชาการได้สำเร็จ มีความมั่นใจว่าตนเองเขียนได้ และมีทักษะในการเขียน ในงานวิจัยเล่ม 1 นี้เป็นการศึกษาปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับ ความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการของนักศึกษา ซึ่งแม้ว่ามีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับ ความสามารถทางการเขียนในวงวิชาการไทยเป็นจำนวนมาก เช่น การศึกษาข้อผิดพลาดในการ เขียนภาษาไทยในงานวิจัยของปูลภรณ์ อาจตัน (2547), ศรีจันทร์ วิชาตรง (2540) ความสัมพันธ์ ของการเขียนกับการอ่านในงานวิจัยของสถาพร พลเยี่ยม (2540) การเปรียบเทียบความสามารถ ในการเขียนจากการใช้วิธีเรียนรู้แบบต่าง ๆ ในงานวิจัยของวัฒนา บัณญา (2540), จุติมา นาควรร ธรณ (2544) และการพัฒนาความสามารถในการเขียนในงานวิจัยของบังเอิญ สร้อยกล่อม (2540) ก็เป็นการศึกษาความสามารถในการเขียนในแง่ที่เป็นทักษะและการปฏิบัติ และยังไม่มีการศึกษา ตัวแปรทางจิตลักษณะที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการ ซึ่งจาก การศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องพบว่า ความสามารถในการเขียนมีความสัมพันธ์กับองค์ประกอบ ต่างๆ ที่น่าสนใจ เช่น ความคิดสร้างสรรค์ (กาญจนา นิรัตติย. 2547) การฝึกทักษะการเขียนจาก อาจารย์ (De La Pas, S. 1999) การรับรู้ความสามารถของตน (สมคิด ลวางกูร. 2548 : 96) ประสบการณ์ในการอ่าน (Angela Booth. 2008) ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าการศึกษาความสัมพันธ์ของ ตัวแปรเหล่านี้กับความสามารถในการเขียนในเชิงพฤติกรรมศาสตร์จะช่วยให้เข้าใจที่มาของ ความสามารถในการเขียนได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงมีความมุ่งหมายที่จะศึกษาปัจจัยทางจิตสังคม ที่เกี่ยวข้องกับ ความสามารถในการเขียนบทความวิชาการ เพื่อค้นหาปัจจัยสำคัญในการทำนายความสามารถใน การเขียนบทความวิชาการของนักศึกษาในสถาบันการพลศึกษา อันจะเป็นแนวทางในการพัฒนา รูปแบบการส่งเสริมความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการให้กับนักศึกษาต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายที่สำคัญ 4 ประการ คือ

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางจิตสังคม (ตัวแปรสถานการณ์ จิตลักษณะเดิม และจิตลักษณะตามสถานการณ์) กับความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการของนักศึกษา
2. เพื่อค้นหาปัจจัยที่สำคัญในการทำนายความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการของนักศึกษา
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการของนักศึกษาที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน
4. เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจิตลักษณะเดิม กับตัวแปรสถานการณ์ของนักศึกษาที่ส่งผลต่อความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการ

ความสำคัญของการวิจัย

ผลของการวิจัยครั้งนี้จะทำให้ทราบตัวทำนายสำคัญของความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการของนักศึกษาในสถาบันการพลศึกษา กลุ่มภาคเหนือ เพื่อเป็นข้อมูลทางพฤติกรรมศาสตร์ที่สามารถนำไปสู่การพัฒนาความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการให้แก่ผู้เรียนได้อย่างเหมาะสมต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้การวิจัยในครั้งนี้ คือนักศึกษาชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 ของสถาบันการพลศึกษากลุ่มภาคเหนือ ได้แก่ สถาบันการพลศึกษาวิทยาเขตเชียงใหม่ สถาบันการพลศึกษาวิทยาเขตลำปาง สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตสุโขทัย และสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตเพชรบูรณ์ที่กำลังศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2551 จำนวน 320 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 และ 2 ของสถาบันการพลศึกษาวิทยาเขตเชียงใหม่และวิทยาเขตเพชรบูรณ์ ที่เรียนวิชาหลักและการใช้ภาษาไทย เรื่อง การเขียนบทความเชิงวิชาการแล้ว และกำลังศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2551 โดยใช้วิธีสุ่มอย่างง่ายจากจำนวนวิทยาเขต ทั้งหมด 4 วิทยาเขต ให้ได้ 2 วิทยาเขต จากนั้นจึงสุ่มอย่างง่ายจากนักศึกษาชั้นปีที่ 1 และ 2 ชั้นปีละ 40 คน ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 160 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) ประกอบด้วย ตัวแปรสถานการณ์ ได้แก่ การได้รับการฝึกทักษะการเขียนจากอาจารย์ และประสบการณ์ในการอ่าน ตัวแปรจิตลักษณะเดิม ได้แก่ ความคิดสร้างสรรค์ ตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ ได้แก่ การรับรู้

ความสามารถของตนในการเขียน เจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความเชิงวิชาการ และเจตคติที่ดีต่อการอ่าน และตัวแปรแบ่งกลุ่ม ได้แก่ ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (GPA)

2. ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ได้แก่ ความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการ

นิยามศัพท์เฉพาะ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถทางการเรียนทุกวิชาซึ่งแสดงด้วยค่าระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม (GPA) ตั้งแต่ภาคเรียนแรกของปีการศึกษาที่นักศึกษาเข้าศึกษา จนถึงภาคการศึกษาล่าสุด

นิยามปฏิบัติการ

1. **ความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการ** หมายถึง ความสามารถของนักศึกษาที่เกิดจากการคิดอย่างมีระบบ การถ่ายทอดเนื้อหาสาระที่ได้การศึกษาค้นคว้าในหัวข้อเรื่องที่กำหนด และการแสดงความคิดเห็นของตนเองที่มีต่อเรื่องที่เขียนอย่างมีเหตุผล โดยใช้ภาษาในระดับแบบแผนหรือกึ่งแบบแผนที่ต้องสละสลวยตามรูปแบบการเขียนบทความเชิงวิชาการ ในการวัดความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการใช้แบบทดสอบที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นจากเกณฑ์การประเมินคุณภาพบทความวิชาการ ของนภลัย สุวรรณธาดา และคณะ (2548 : 91 – 92) ซึ่งวัดใน 4 ด้าน คือ เนื้อหาสาระ การเรียบเรียงความคิด การใช้ภาษา และรูปแบบในการเขียนบทความที่ถูกต้อง นักศึกษาที่ได้คะแนนรวมสูงกว่าแสดงว่ามีความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการมากกว่านักศึกษาที่ได้คะแนนรวมต่ำกว่า

2. **ความคิดสร้างสรรค์** หมายถึง ความสามารถของนักศึกษาในการเสนอความคิดจินตนาการโดยการบูรณาการประสบการณ์ทั้งหมดที่ผ่านมาโดยการวาดภาพ เพื่อสร้างรูปแบบใหม่ที่แตกต่างไปจากเดิม ในการวัดความคิดสร้างสรรค์ วัดจากแบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์จากผลการวาดภาพ หรือแบบทดสอบ ทีซีที – ดีพี (TCT – DP : Test for Creative Thinking – Drawing Production) ของเจเลน และ เออร์บัน (Jellen and Urban. 1986) ซึ่งการประเมินผลการทดสอบ พิจารณาจากเกณฑ์ที่กำหนด ได้แก่ การต่อเติม ความสมบูรณ์ เนื้อหาใหม่ การต่อเนื่องด้วยเส้น การต่อเนื่องที่ทำให้เกิดเป็นเรื่องราว การข้ามเส้นกันเขตโดยใช้ชิ้นส่วนที่กำหนดให้ในกรอบใหญ่ การข้ามเส้นกันเขตอย่างอิสระโดยไม่ใช้ชิ้นส่วนที่กำหนดให้ในกรอบใหญ่ การแสดงความคิด กลั้ว กลืน หรือมิติของภาพ อารมณ์ขัน การคิดแปลกใหม่ไม่คิดตามแบบแผนและความเร็ว ผู้ที่ได้คะแนนรวมสูงกว่าแสดงว่ามีความคิดสร้างสรรค์มากกว่าผู้ที่ได้คะแนนรวมต่ำกว่า

3. **การรับรู้ความสามารถของตนในการเขียน** หมายถึง ระดับความมั่นใจของนักศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการของตนเอง ในด้านเนื้อหาสาระ การเรียบเรียงความคิด การใช้ภาษา และรูปแบบในการเขียนบทความที่ถูกต้อง ซึ่งวัดจากแบบวัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากแนวคิดการรับรู้ความสามารถของตนของแบนดูรา (Bandura. 1999)

ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 15 ข้อ ในลักษณะของมาตราส่วนประเมินค่า 6 ระดับ ผู้ที่ได้คะแนนรวมสูงกว่าแสดงว่ามีการรับรู้ความสามารถของตนในการเขียนมากกว่าผู้ที่ได้คะแนนรวมต่ำกว่า

4. **เจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความเชิงวิชาการ** หมายถึง การเห็นคุณค่าและประโยชน์ของการเขียนบทความเชิงวิชาการ ความรู้สึกชอบและพอใจในการเขียนบทความวิชาการของนักศึกษา ตลอดจนความพร้อม ความมุ่งมั่นตั้งใจที่จะเขียนบทความเชิงวิชาการของนักศึกษา ในการวัดเจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความเชิงวิชาการ วัดจากแบบวัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 15 ข้อ ในลักษณะของมาตราส่วนประเมินค่า 6 ระดับ ผู้ที่ได้คะแนนรวมสูงกว่าแสดงว่ามีเจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความเชิงวิชาการมากกว่าผู้ที่ได้คะแนนรวมต่ำกว่า

5. **เจตคติที่ดีต่อการอ่าน** หมายถึง การเห็นคุณค่าและประโยชน์ของการอ่าน ความรู้สึกชอบและพอใจในการอ่าน ตลอดจนความพร้อม ความมุ่งมั่นตั้งใจในการอ่าน ทั้งการอ่านที่เกี่ยวข้องกับการเรียนและการอ่านตามความสนใจของนักศึกษา ในการวัดเจตคติที่ดีต่อการอ่าน วัดจากแบบวัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 15 ข้อ ในลักษณะของมาตราส่วนประเมินค่า 6 ระดับ ผู้ที่ได้คะแนนรวมสูงกว่าแสดงว่ามีเจตคติที่ดีต่อการอ่านมากกว่าผู้ที่ได้คะแนนรวมต่ำกว่า

6. **การได้รับการฝึกทักษะการเขียนจากอาจารย์** หมายถึง การรับรู้ของนักศึกษาที่มีต่อการสอนของอาจารย์ ได้แก่ การให้คำแนะนำเกี่ยวกับการเขียน การจัดกิจกรรมการสอนการเขียน การให้ข้อมูลย้อนกลับในงานเขียนของนักศึกษา และการเป็นแบบอย่างที่ดีของอาจารย์ในด้านการเขียน ในการวัดการได้รับการฝึกทักษะการเขียนจากอาจารย์ วัดได้จากแบบวัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 15 ข้อ ในลักษณะของมาตราส่วนประเมินค่า 6 ระดับ

7. **ประสบการณ์ในการอ่าน** หมายถึง การเรียนรู้ของนักศึกษาที่เกิดจากการอ่าน การได้รับแบบอย่างด้านการใช้ภาษาจากการอ่าน และการใช้เวลาในการอ่านที่นักศึกษาปฏิบัติอยู่เป็นประจำ ทั้งการอ่านที่เกี่ยวข้องกับการเรียนและการอ่านตามความสนใจ ซึ่งวัดได้จากแบบวัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 15 ข้อ ในลักษณะของมาตราส่วนประเมินค่า 6 ระดับ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

1. งานวิจัยเรื่องนี้ใช้แนวคิดรูปแบบทฤษฎีปฏิสัมพันธ์นิยม (Interactionism Model) (Magnusson & Endler อ้างถึงใน ดวงเดือน พันธุมนาวิน 2549 : 169 – 170) เป็นกรอบในการประมวลเอกสารและอธิบายพฤติกรรมของนักศึกษา โดยพิจารณาร่วมกันทั้งสาเหตุภายนอก ได้แก่ ตัวแปรสถานการณ์ และสาเหตุภายใน ได้แก่ ตัวแปรจิตลักษณะเดิมและตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ เพื่อใช้เป็นตัวแปรจำแนกพฤติกรรมความสามารถทางการเขียนบทความวิชาการ

รูปแบบทฤษฎีปฏิสัมพันธ์นิยม (Interactionism Model) มีแนวคิดที่ว่า พฤติกรรมทางสังคมมนุษย์เกิดจากสาเหตุที่สำคัญอย่างน้อย 4 ประเภท คือ 1) สาเหตุทางสถานการณ์ เป็น

สาเหตุที่อยู่ภายนอกตัวบุคคลที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของบุคคล ได้แก่ สภาพแวดล้อมทางสังคม ต่างๆที่บุคคลเผชิญอยู่จากอดีตถึงในปัจจุบัน เช่น การได้รับรางวัล-ถูกลงโทษ การสนับสนุนทางสังคมจากบุคคลรอบข้าง ความสัมพันธ์ระหว่างคู่สมรส และ ภาวะในครอบครัว เป็นต้น 2) สาเหตุทางจิตลักษณะเดิม เป็นสาเหตุทางจิตใจภายในตัวบุคคลที่ติดตัวมาแต่ดั้งเดิม การปลูกฝังถ่ายทอดในครอบครัวและโรงเรียน ซึ่งส่งผลต่อพฤติกรรมของบุคคล เช่น ความเชื่ออำนาจในตนเองเอกลักษณ์แห่งตน และเหตุผลเชิงจริยธรรม เป็นต้น 3) สาเหตุร่วมระหว่างจิตลักษณะกับสถานการณ์ ที่เรียกว่าปฏิสัมพันธ์แบบกลไก (Mechanical Interaction) โดยมีตัวแปรทางจิตลักษณะเดิมกับตัวแปรทางสถานการณ์ ที่ส่งผลต่อตัวแปรตามตัวหนึ่ง เช่น การปฏิสัมพันธ์ระหว่างการสนับสนุนทางสังคม (สถานการณ์) กับ เอกลักษณ์แห่งตน (จิตลักษณะเดิม) ที่ส่งผลต่อคุณภาพชีวิตการทำงานของผู้ใหญ่วัยกลางคน เป็นต้น 4) สาเหตุทางจิตลักษณะตามสถานการณ์ หรือที่เรียกว่าปฏิสัมพันธ์แบบในตน (Organismic Interaction) ซึ่งเป็นผลมาจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างจิตลักษณะเดิมของบุคคล กับสถานการณ์ที่บุคคลนั้นกำลังเผชิญอยู่ ที่เกิดภายในจิตใจของบุคคล อันเนื่องจากจิตลักษณะตามสถานการณ์เหล่านี้ มีความไวต่อการเปลี่ยนแปลง ไปตามสถานการณ์ เช่น ทักษะติดต่อพฤติกรรมต่างๆ ความเครียดในการทำงาน เป็นต้น ซึ่งส่งผลต่อพฤติกรรมที่ศึกษา

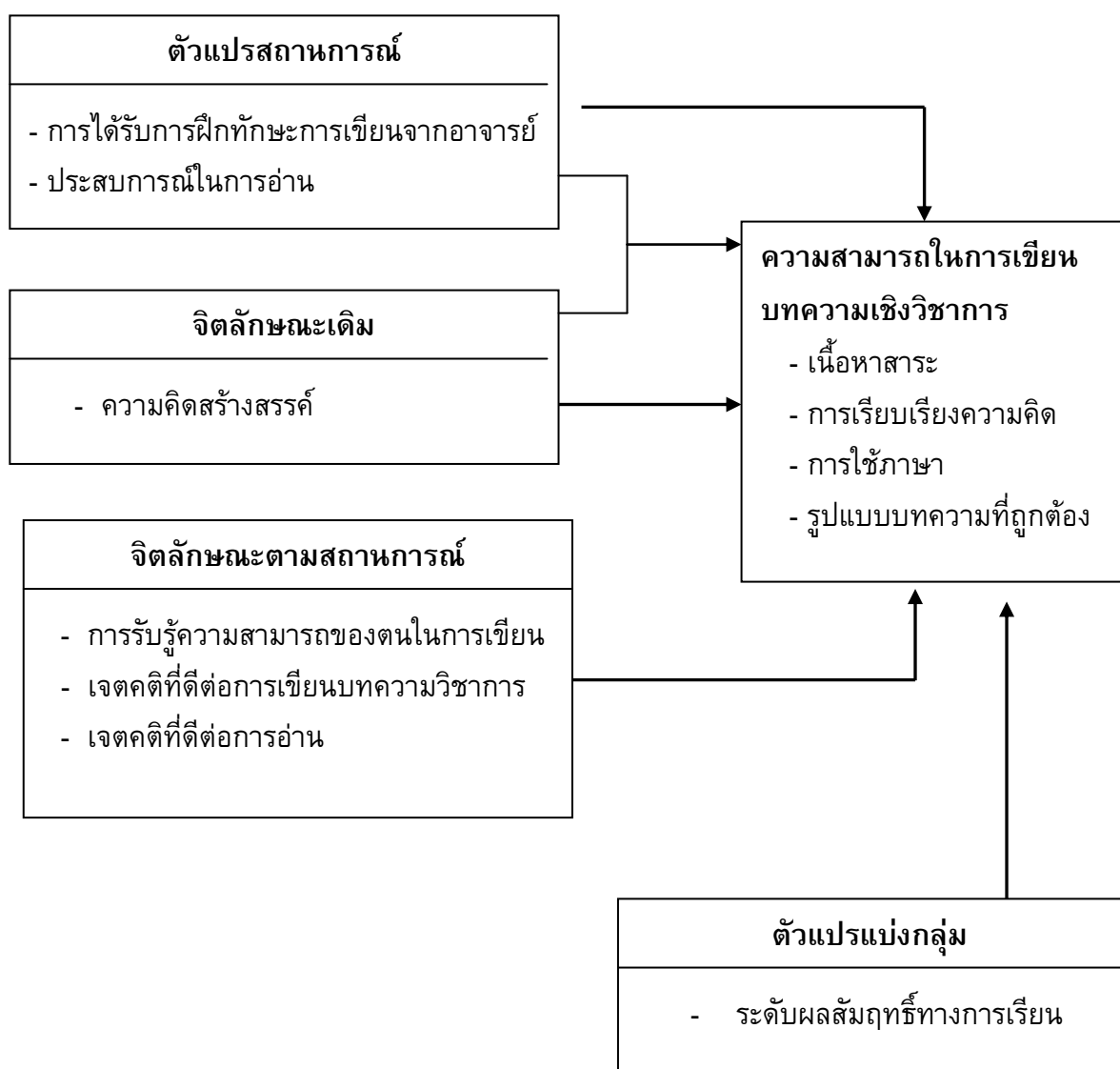
2. แนวคิดในการประเมินคุณภาพบทความเชิงวิชาการ ของ นภลัย สุวรรณธาดา และคณะ (2548 : 90 – 91) ซึ่งอธิบายว่าความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการเกิดจากการคิดอย่างมีระบบ การถ่ายทอดเนื้อหาสาระที่ได้การศึกษาค้นคว้าในหัวข้อเรื่องที่กำหนด และการแสดงความคิดเห็นของตนเองที่มีต่อเรื่องที่เขียนอย่างมีเหตุผล โดยใช้ภาษาในระดับแบบแผนหรือกึ่งแบบแผนที่ต้องสละสลวยตามรูปแบบการเขียนบทความเชิงวิชาการ ดังนั้นในการวัดความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการจึงวัดใน 4 ด้าน ได้แก่ เนื้อหาสาระ การเรียบเรียงความคิด การใช้ภาษา และรูปแบบในการเขียนบทความที่ถูกต้อง

3. แนวคิดด้านปัจจัยที่ทำให้งานเขียนมีคุณภาพ

3.1 แนวคิดของบาร์บารา ซี พาลเมอร์ (Barbara C. Palmer. 1994) ซึ่งกล่าวว่า การเขียนจำเป็นต้องอาศัยปัจจัยต่าง ๆ ได้แก่ ความคิด (Thinking) เวลา (Time) ประสบการณ์ (Experience) ความเชื่อมั่นในการนำเสนอแนวคิด (Confidence about expressing ideas) ความสามารถในการอ่านและทำความเข้าใจ (Reading and comprehension) การทบทวน (Revising) และทัศนคติที่ดีต่อการเขียน (Positive attitude)

3.2 แนวคิดในการส่งเสริมความสามารถในการเขียนของผู้เรียน โดยฝ่ายวิจัยและพัฒนา กระทรวงศึกษาธิการของสหรัฐอเมริกา (Office of Educational Research and Improvement, U.S. Department of Education. 1993 : ออนไลน์) ระบุว่า การเขียนที่ดีนั้นต้องอาศัยความคิดที่ชัดเจน (Clear thinking) เวลาที่เพียงพอ (Sufficient time) การอ่าน (Reading) งานเขียนที่มีความหมาย (A meaningful task) ความสนใจ (Interest) การฝึกฝน (Practice) และการทบทวน (Revising)

จากการประมวลแนวคิดทฤษฎีดังกล่าว ได้แก่ แนวคิดทฤษฎีปฏิสัมพันธ์นิยม การประเมินคุณภาพบทความเชิงวิชาการ และปัจจัยที่ทำให้งานเขียนมีคุณภาพ ได้กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย ซึ่งประกอบด้วยตัวแปรสถานการณ์ ได้แก่ การได้รับการฝึกทักษะการเขียนจากอาจารย์และประสบการณ์ในการอ่าน ตัวแปรจิตลักษณะเดิม ได้แก่ ความคิดสร้างสรรค์ และตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ ได้แก่ การรับรู้ความสามารถของตนในการเขียน เจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความวิชาการ และเจตคติที่ดีต่อการอ่าน โดยมีตัวแปรแบ่งกลุ่ม คือ ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งตัวแปรอิสระทั้งหมดนำไปสู่ความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการอันเป็นตัวแปรตามในการศึกษาปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับการเขียนบทความเชิงวิชาการ

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดการศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์สำคัญเพื่อศึกษาปัจจัยทางจิต ปัจจัยสถานการณ์ และจิตลักษณะตามสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการของนักศึกษา ผู้วิจัยจึงขอเสนอการประมวลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามลำดับ ดังต่อไปนี้

1. การเขียนบทความเชิงวิชาการ

บทความเชิงวิชาการ (Academic Article) นักวิชาการบางท่านใช้คำว่า บทความทางวิชาการ บางท่านก็ใช้บทความวิชาการ หมายถึงงานเขียนที่เกิดจากการคิดอย่างมีระบบ การถ่ายทอดเนื้อหาสาระที่ได้การศึกษาค้นคว้าในหัวข้อเรื่องที่กำหนด และการแสดงความคิดเห็นของตนเองที่มีต่อเรื่องที่เขียนอย่างมีเหตุผล โดยใช้ภาษาในระดับแบบแผนหรือกึ่งแบบแผนที่ถูกต้อง สละสลวยตามรูปแบบการเขียนบทความเชิงวิชาการ นภลัย สุวรรณธาดา (2548 : 5) อธิบายว่า บทความวิชาการเป็นงานเขียนที่เสนอความรู้ ข้อมูล ทรรศนะ ข้อคิดเห็นของผู้เขียน ตลอดจนข้อเสนอแนะในเรื่องวิชาการ บทความวิชาการแตกต่างจากตำรา ในแง่ที่บทความจะแสดงความคิดเห็นของผู้เขียนได้อย่างชัดเจน ภาษาที่ใช้อาจไม่เป็นทางการเท่าตำรา ซึ่งสอดคล้องกับธิดา โมสิกรัตน์ (2548 : 60) ที่กล่าวว่า บทความวิชาการ คือ งานเขียนหรือข้อเขียนที่เสนอความรู้หรือแนวคิดทางวิชาการใหม่ ๆ อันเป็นผลจากการศึกษาค้นคว้า การสังเกต การสัมภาษณ์ เป็นความรู้และข้อคิดที่เป็นประโยชน์โดยตรงต่อวงวิชาการ อันก่อให้เกิดการระดมความคิด และการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นก่อนที่จะนำไปรวบรวมเรียบเรียงเป็นตำรา หรือวางกฎเกณฑ์ให้เป็นหลักวิชาต่อไป นอกจากนี้เอมอร ชิตตะโสภณ (2529 : 54) กล่าวว่า บทความวิชาการ มีเนื้อหาเน้นหนักไปในด้านวิชาการ เสนอความคิดวิทยาการแนวใหม่ หรือเป็นการตีความ ค้นคว้าหาข้อเท็จจริงที่แปลกใหม่มาเสนอต่อผู้อ่าน ลักษณะเฉพาะของบทความประเภทนี้คือ ลีลาการเขียน ภาษา ศัพท์ จะเหมาะสมสำหรับผู้ที่สนใจสาขานั้น ๆ เพราะมักมีศัพท์เฉพาะ และความคิดก็เป็นไปตามหลักวิชาการ และภาควิชาบรรณารักษศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น (2540 : ออนไลน์) ให้คำอธิบายว่า บทความวิชาการเป็นงานเขียนที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อเสนอข้อเท็จจริง ความรู้ ความคิด และทรรศนะซึ่งเป็นเรื่องใหม่ เรื่องที่กำลังเป็นที่สนใจในสาขาวิชาต่าง ๆ หรือเป็นสรุปรายงานผลการวิจัย ซึ่งมีวิธีเขียนและการจัดพิมพ์เป็นแบบแผน มีสาระสังเขป เชิงอรรถ และบรรณานุกรมประกอบ ความหมายของบทความเชิงวิชาการที่เหล่านักวิชาการได้ให้อธิบายมาข้างต้น กล่าวโดยสรุปได้ว่าหมายถึง งานเขียนที่นำเสนอข้อมูลความรู้ทางวิชาการเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ข้อคิดเห็น หรือผลการศึกษาค้นคว้าที่น่าสนใจและมีประโยชน์ต่อผู้อ่าน โดยใช้ภาษาที่ถูกต้องเหมาะสม มีรูปแบบการเขียนที่เป็นแบบแผน และมีหลักฐานอ้างอิงและเหตุผลสนับสนุนเพื่อสร้างความน่าเชื่อถือ

บทความเชิงวิชาการโดยทั่วไปมีส่วนประกอบสำคัญ 3 ส่วน คือ ส่วนนำ ส่วนเนื้อหา และส่วนท้ายดังนี้ 1) ส่วนนำหรือส่วนหน้า ประกอบด้วยชื่อเรื่อง ทำให้เข้าใจขอบข่ายแนวคิดของเนื้อหา และความสำคัญต่อการตัดสินใจอ่านบทความ ข้อความเกี่ยวกับผู้เขียน เช่น ชื่อ วุฒิการศึกษา ตำแหน่ง สถานที่ทำงาน สถานที่ติดต่อ เป็นต้น บทคัดย่อหรือสาระสังเขป เพื่อให้ผู้อ่านทราบขอบเขตเนื้อหา 2) ส่วนเนื้อหา ประกอบด้วย ความนำหรือเกริ่นนำ อาจบอกถึงที่มาของเรื่อง ความเป็นมาของปัญหา จุดมุ่งหมายของการเขียน ควรเขียนให้สร้างความสนใจหรือปูพื้นฐานความรู้ความเข้าใจของเรื่องที่จะนำเสนอต่อไป เนื้อหา แบ่งเป็นตอนหรือหัวข้อตามความเหมาะสม ลำดับเนื้อหาเป็นระบบ เชื่อมโยงสัมพันธ์กัน และบทสรุป ซึ่งมีหลากหลายวิธี เช่น สรุปสาระเนื้อหา การให้ข้อเสนอแนะ ข้อสังเกต การอ้างคำคม สำนวน เป็นต้น 3) ส่วนท้าย ประกอบด้วย เชิงอรรถ และบรรณานุกรม เพื่อบ่งถึงแหล่งที่มาของสื่อที่นำมาอ้างอิงถึง

ในการเขียนบทความเชิงวิชาการซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนวิชาภาษาไทยในระดับปริญญาตรีของสถาบันการพลศึกษา ก็มีลักษณะและส่วนประกอบของบทความคล้ายคลึงกับที่กล่าวมา ผู้เรียนจะต้องฝึกเขียนบทความเชิงวิชาการในหัวข้อที่กำหนดให้ หรือตามความสนใจของผู้เรียนเอง โดยขั้นตอนในการเขียนประกอบด้วย การกำหนดหัวข้อเรื่องที่จะเขียน การค้นคว้าหาข้อมูล การเลือกสรรข้อมูลที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมาใช้ประกอบการเขียน การเรียบเรียงความคิด การแสดงความคิดเห็น เพื่อนำเสนอเนื้อหาในรูปแบบของบทความเชิงวิชาการด้วยภาษาที่ถูกต้องและสละสลวย ทั้งนี้จุดมุ่งหมายในการเขียนบทความเชิงวิชาการของนักศึกษาในระดับปริญญาตรีจะเน้นให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องรูปแบบและวิธีการเขียนบทความ ซึ่งประกอบด้วย การค้นคว้าข้อมูล การอ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูล และการแสดงความคิดเห็นเพื่อสามารถเขียนบทความเชิงวิชาการให้สำเร็จได้

ในการวัดความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการจะใช้เกณฑ์การประเมินคุณภาพงานเขียน ซึ่งจากการศึกษาเกณฑ์การให้คะแนนและประเมินคุณค่างานเขียนบทความเชิงวิชาการจากแหล่งต่าง ๆ ผู้วิจัยพบว่า มีหลักการพิจารณาที่สอดคล้องกัน เช่น เกณฑ์ในการประกวดผลงานชิงรางวัลในเงินทุนภูมิพล ประเภทการเขียนบทความวิชาการ ประจำปีการศึกษา 2551 ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2551 : ออนไลน์) คะแนนเต็ม 100 คะแนน แบ่งเป็นคะแนนสำหรับข้อมูล เนื้อหาสาระ ทักษะการวิเคราะห์ และ/หรือการวิจารณ์ 60 คะแนน ศิลปะการใช้ภาษาและการเรียบเรียงนำเสนอ 30 คะแนน รูปแบบการเขียนบทความวิชาการ 10 คะแนน ซึ่งสอดคล้องกับ นภลัย สุวรรณธาดา และคณะ (2548 : 91) ที่เสนอเกณฑ์การประเมินคุณภาพบทความวิชาการที่ให้ผู้ประเมินพิจารณาจากความสมบูรณ์ของเนื้อหา การใช้ภาษาได้ถูกต้อง สละสลวย และรูปแบบที่ถูกต้องของบทความเนื้อหาสาระ นอกจากนี้ ชัยพจน์ รังงาม (ม.ป.ป. : ออนไลน์) ก็ได้กล่าวถึงเกณฑ์การประเมินคุณค่าบทความวิชาการ โดยพิจารณาจากคุณภาพของบทความตั้งแต่รูปแบบการนำเสนอ เนื้อหาสาระ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ การอ้างอิง ความถูกต้องของภาษาและลีลาการเขียนด้วย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยวัดความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการของนักศึกษา โดยประมวลจากเกณฑ์การพิจารณาความสามารถในการเขียนบทความดังกล่าว แล้วสร้างเกณฑ์การตรวจให้คะแนนบทความเชิงวิชาการขึ้น โดยพิจารณาจากเนื้อหาสาระ การเรียบเรียงความคิด การใช้ภาษา และรูปแบบในการเขียนบทความที่ถูกต้อง

2. ปัจจัยทางจิตสังคมที่สัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการ

2.1 จิตลักษณะเดิมกับความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการ

2.1.1 ความคิดสร้างสรรค์กับความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการ

ความคิดสร้างสรรค์เป็นความสามารถซึ่งเกิดจากกระบวนการทางสมองดังที่ทอแรนซ์ (Torrance : 1965) กล่าวว่า ความคิดสร้างสรรค์เป็นกระบวนการบูรณาการประสบการณ์ทั้งหมดที่ผ่านมา เพื่อสร้างรูปแบบใหม่ ความคิดใหม่ หรือผลิตผลใหม่ที่แปลกและแตกต่างไปจากเดิม ซึ่งสอดคล้องกับเมดนิค (Mednick, 1970 อ้างถึงใน ชาญณรงค์ พรุ่งโรจน์ 2546 : 6) ที่ให้ความเห็นว่า ความคิดสร้างสรรค์เป็นความสามารถในการมองเห็นความสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ โดยมีสิ่งเร้าเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดความคิดใหม่ ๆ ต่อเนื่องกันไป ผู้ที่มีความคิดสร้างสรรค์คือผู้ที่สามารถสร้างความสัมพันธ์ระหว่าง “สิ่งเร้า” กับ “การตอบสนอง” ได้แตกต่างหลากหลายและแปลกใหม่ เป็นผู้มีประสิทธิภาพในการค้นพบความสัมพันธ์ใหม่ๆ ระหว่างสิ่งต่างๆ รวมถึงมีความสามารถในการแก้ปัญหาและผลิตผลงานใหม่ขึ้นอย่างมีเอกลักษณ์เป็นของตนเอง

ความคิดสร้างสรรค์ตามทัศนะของทอแรนซ์แบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ ความคิดริเริ่ม (Original) ความคล่องแคล่ว (Fluency) ความยืดหยุ่น (Flexibility) และความละเอียดลออ (Elaboration) วอลลาส (Wallas, 1962 อ้างถึงในอารี รังสินนท์ 2526 : 7-8) ได้อธิบายว่า กระบวนการของความคิดสร้างสรรค์เกิดจากขั้นตอนต่าง ๆ ได้แก่ ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียม (Preparation) เป็นขั้นเตรียมข้อมูลต่าง ๆ เช่นข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำหรือแนวทางที่ถูกต้องหรือข้อมูลระบุปัญหา หรือข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริง ขั้นที่ 2 ขั้นความคิดคุกรุ่นระยะพักตัว (Incubation) เป็นขั้นที่อยู่ในความวุ่นวายของข้อมูลต่าง ๆ ทั้งใหม่และเก่า ปราศจากความเป็นระเบียบเรียบร้อย ไม่สามารถจะขมวดความคิดนั้น จึงปล่อยความคิดไว้เฉย ๆ ขั้นที่ 3 ขั้นความคิดกระจ่างชัด (Illumination) เป็นขั้นที่ความคิดสับสนนั้นได้ผ่านการเรียบเรียงและเชื่อมโยงความสัมพันธ์ต่าง ๆ เข้าด้วยกันให้มีความกระจ่างชัด และจะมองเห็นมโนทัศน์ของความคิด ขั้นที่ 4 ขั้นทดสอบความคิดและพิสูจน์ให้เห็นจริง (Verification) เป็นขั้นที่ได้รับความคิด 3 ขั้นจากข้างต้นเพื่อพิสูจน์ว่าเป็นความคิดที่เป็นจริง และถูกต้อง

ในระยะต่อมา ออสบอร์น (Osborn อ้างถึงใน ชาญณรงค์ พรุ่งโรจน์ 2546 : 10) อธิบายขั้นตอนของความคิดสร้างสรรค์เป็นลำดับขั้น โดยเริ่มจากขั้นการค้นพบปัญหา การเตรียมและรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ การคัดเลือกข้อมูล การประมวลความคิด การ

สังเคราะห์ และการประเมินผล ส่วนเดอ โบโน (Edward De Bono : 1990) เสนอทฤษฎีเกี่ยวกับการคิดโดยจำแนกการคิดออกเป็น 2 ชนิด คือ Lateral Thinking และ Vertical Thinking โดยเดอ โบโนได้อธิบายการคิด 2 ชนิดนี้ไว้ว่า คือ Lateral Thinking เป็นการคิดที่มีการสร้างความคิดหรือทางเลือกที่หลากหลาย เป็นการคิดที่หลีกเลี่ยงจากแนวความคิดแบบเดิม การคิดลักษณะนี้จะตระหนักถึงการแก้ไขปัญหาที่ไม่เพียงพอ พยายามหาวิธีการที่ดีกว่า และเป็นการจัดการกับกระบวนการของข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ เพื่อนำไปสู่การคิดเชิงสร้างสรรค์ ส่วน Vertical Thinking เป็นการคิดเชิงตรรกะแบบดั้งเดิม เป็นการคิดที่เป็นลักษณะการเลือกโดยจะมีการตัดสินใจและแสวงหาเพื่อพิสูจน์และสร้างความสัมพันธ์

เมื่อพิจารณาสมรรถภาพของสมองตามทฤษฎีของกิลฟอร์ด (Guilford, J.P. and R. Hoepfner. 1971) พบว่า สมรรถภาพของสมองก็มีมิติการทำงานที่คล้ายคลึงกัน คือ แบ่งเป็นวิธีการคิด (Operation) เนื้อหา (Content) และผลของการคิด (Product) ซึ่งในมิติเกี่ยวกับการคิดได้ถูกแบ่งเป็น 5 ลักษณะ คือ การรู้และเข้าใจ (Cognition) หมายถึง เมื่อเห็นสิ่งเร้าแล้วสมองเกิดการรับรู้ ความจำ (Memory) หมายถึง ความสามารถในการรวบรวมข้อมูลและระลึกได้เมื่อต้องการ ความคิดกระจัดกระจายหรือความคิดแบบออกนอกราย (Divergent Thinking) หมายถึง ความสามารถในการคิดหลายรูปแบบ ความคิดรวบยอดหรือความคิดแบบเอกราย (Convergent Thinking) หมายถึง การคิดหาคำตอบที่ดีที่สุด และการประเมิน (Evaluation) หมายถึง ความสามารถในการสรุป

จากความหมาย ลักษณะ และกระบวนการของความคิดสร้างสรรค์ที่กล่าวมาข้างต้นนับว่ามีความสอดคล้องสัมพันธ์กับการเขียนบทความเชิงวิชาการ เนื่องจากการเขียนบทความเชิงวิชาการก็จำเป็นต้องอาศัยการรับรู้ข้อมูล การมองเห็นความสัมพันธ์ของข้อมูล แล้วจึงใช้ประสบการณ์ ความรู้ของผู้เขียนมาบูรณาการ และเลือกสรรเป็นความคิดที่ดีและชัดเจนที่สุดในการเขียน

มีผู้สนใจศึกษาเกี่ยวกับความคิดสร้างสรรค์และการเขียนไว้จำนวนมาก เช่น ลินดา เอ. โอฮารา และ โรเบิร์ต เจ. สเตอร์นเบิร์ก (Linda A. O'Hara and Robert J. Sternberg. 1999) ศึกษาความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 และ 2 ของมหาวิทยาลัยเยลจำนวน 110 คน ผู้วิจัยแบ่งกลุ่มตัวอย่างตามลักษณะการคิดออกเป็นกลุ่มที่ใช้ความคิดของตนเองอย่างอิสระ และกลุ่มที่วิเคราะห์และตัดสินใจจากข้อมูลที่กำหนดให้ โดยผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดอ่านเนื้อเรื่องแล้วเขียนเรียงความ 1 ฉบับเกี่ยวกับเรื่องที่เขียน และตอบคำถามปลายเปิด 2 ข้อ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่ใช้ความคิดของตนเองอย่างอิสระมีความคิดสร้างสรรค์สูงกว่านักศึกษาที่ใช้การวิเคราะห์และตัดสินใจจากข้อมูลที่กำหนดให้ กาญจนานิรัติศัย (2547) ที่ศึกษาความคิดสร้างสรรค์ในการเขียนและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนนาร่องการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาภูเก็ต ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่จัดการเรียนรู้โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ในการเขียนและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ในการเรียนตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานมีความสามารถทั้งด้านความคิดสร้างสรรค์

ในการเขียนและด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ในการเรียน หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง และมีความสามารถทั้งด้านความคิดสร้างสรรค์ในการเขียนและด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ในการเรียน สูงกว่านักเรียนที่จัดการเรียนรู้โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ตามปกติ อุทัยวรรณ ปิ่นประชาสรรค์ (2538) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเขียนภาษาไทยและความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาระหว่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกการเขียนอย่างสร้างสรรค์กับแบบฝึกตามคู่มือครูของกระทรวงศึกษาธิการ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ผลการทดลองพบว่านักเรียนที่ใช้แบบฝึกการเขียนอย่างสร้างสรรค์มีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนภาษาไทย และมีความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกตามคู่มือครู

ผลการวิจัยดังกล่าวแสดงว่า ความคิดสร้างสรรค์เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียน ดังคำกล่าวของนิคเกอร์สัน, เพอร์กินส์ และสมิท (Nikerson, Perkins & Smith, 1985) ที่ว่า ในการถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นภาษาเขียนที่มีความหมายได้นั้น ผู้เขียนต้องมีความคิดสร้างสรรค์มากเพียงพอ ความคิดสร้างสรรค์จะช่วยทำให้ผู้เขียนมองเห็น ทางออกพบแนวทางแก้ปัญหาเมื่อพบอุปสรรคในการเขียน ผู้เรียนที่มีความคิดสร้างสรรค์จึงมีแนวโน้มที่จะมีความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการด้วย

2.2 จิตลักษณะตามสถานการณ์กับความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการ

2.2.1 การรับรู้ความสามารถของตนกับความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการ

การรับรู้ความสามารถของตน (Perceived Self-Efficacy) มีพื้นฐานมาจากแนวคิดทางจิตวิทยาของกลุ่มปัญญาสังคม ที่พัฒนาขึ้นโดยแบนดูรา (Bandura) ซึ่งมีความเชื่อว่า พฤติกรรมของบุคคลเปลี่ยนแปลงไม่ได้เป็นผลมาจากสภาพแวดล้อมเพียงอย่างเดียว หากแต่มีผลมาจากกระบวนการทางปัญญาด้วย กล่าวคือ ถ้ากระบวนการทางปัญญาเปลี่ยน พฤติกรรมของบุคคลก็จะเปลี่ยนไปด้วย ซึ่งหนึ่งในวิธีการที่จะเปลี่ยนแปลงกระบวนการทางปัญญาที่แบนดูราได้เสนอไว้ คือ การรับรู้ความสามารถของตน (ประทีป จินนี่. 2540 : 95 – 96)

การรับรู้ความสามารถของตนเป็นความเชื่อของบุคคลเกี่ยวกับความสามารถของตนเองที่จะใช้จัดการและดำเนินการพฤติกรรมตามความคาดหวังในแต่ละสถานการณ์ ซึ่งการรับรู้ความสามารถของตนจะมีอิทธิพลต่อบุคคลในด้านความคิด ความรู้สึก การจูงใจตนเองและการกระทำ การรับรู้ความสามารถของตนได้รับอิทธิพลจาก 4 แหล่ง ได้แก่ 1) ความสำเร็จจากการกระทำ (Mastery Experience) ซึ่งเป็นประสบการณ์จริงและมีอิทธิพลต่อการรับรู้ความสามารถของตนมากที่สุด ความสำเร็จจะทำให้บุคคลมีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง ส่วนความล้มเหลวจะค่อย ๆ ทำลายความเชื่อในความสามารถของบุคคล โดยเฉพาะถ้าความล้มเหลวนั้นเกิดขึ้นก่อนที่บุคคลจะสร้างความเชื่อในความสามารถของตนขึ้นอย่างมั่นคง ถ้า

บุคคลมีประสบการณ์ที่ประสบความสำเร็จง่าย ๆ เขาจะคาดหวังในผลลัพธ์ที่ได้รวดเร็วและจะท้อใจง่ายเมื่อพบความล้มเหลว การที่ความเชื่อในความสามารถของตนจะสามารถพัฒนาขึ้นมาได้อีกนั้นต้องอาศัยการเอาชนะอุปสรรคด้วยความอุตสาหะพยายาม 2) การได้รับตัวแบบ (Vicarious Experience) ผ่านความสำเร็จหรือความล้มเหลวของตัวแบบทางสังคม โดยสังเกตจากการกระทำของบุคคลที่มีลักษณะคล้ายกับตนเอง ซึ่งเขาประสบความสำเร็จโดยใช้ความอุตสาหะพยายามจะทำให้ผู้สังเกตมีความเชื่อในความสามารถของตนเพิ่มขึ้นในการที่จะทำกิจกรรมที่คล้ายกัน และการสังเกตผู้ที่มีลักษณะคล้ายกับตนเองล้มเหลว ถึงแม้เขาจะใช้ความพยายามก็ตาม ผู้สังเกตจะตัดสินความสามารถของตนเองต่ำลงและยังเป็นการทำลายแรงจูงใจด้วย 3) การพูดชักจูง (Social Persuasion) เป็นการสนับสนุนให้บุคคลเชื่อว่าเขามีความสามารถอะไรที่จะทำกิจกรรมได้ประสบความสำเร็จ บุคคลที่ได้รับการพูดชักจูงจะเป็นผู้ที่มีความพยายามและเชื่อในความสามารถของตนเองเมื่อพบกับปัญหา ซึ่งการพูดชักจูงจะค่อยพัฒนาการรับรู้ความสามารถของบุคคลให้สูงขึ้น พยายามจัดให้บุคคลอยู่สถานการณ์ที่สามารถประสบความสำเร็จ และส่งเสริมให้บุคคลประเมินความสำเร็จของตนเองในแง่ของการพัฒนามากกว่าประเมินว่าตนเองสำเร็จเพราะชนะผู้อื่น แต่ในขณะเดียวกันการพูดชักจูงที่ไม่ตรงกับความเป็นจริงกับความสามารถของบุคคลทำให้ผิดหวังจากการที่ได้พยายามทำกิจกรรมและจะทำลายความเชื่อมั่นของบุคคลลงอย่างรวดเร็ว 4) สภาวะทางร่างกายและอารมณ์ (Physiological and Emotional State) สภาพร่างกายที่บุคคลใช้ตัดสินความสามารถของเขาในการทำกิจกรรม เช่น ความแข็งแรงหรืออ่อนแอของร่างกาย ความเครียด ความเจ็บป่วย เป็นต้น อารมณ์มีผลต่อการรับรู้ความสามารถของบุคคลเช่นกัน อารมณ์ทางบวกช่วยยกระดับของการรับรู้ความสามารถและอารมณ์ท้อแท้จะลดระดับของการรับรู้ความสามารถของตน (Bandura. 1999 : 1 – 5)

การรับรู้ความสามารถของตนมีอิทธิพลต่อการดำเนินการกำกับพฤติกรรมมนุษย์ โดยผ่านการทำงานร่วมกันของกระบวนการทั้งสี่ ได้แก่ 1) กระบวนการรู้คิด (Cognitive Process) โดยการรับรู้ความสามารถของตนส่งผลต่อแบบแผนการคิด ที่จะส่งเสริมหรือบั่นทอนผลการปฏิบัติงานได้ โดยบุคคลจะตีความสถานการณ์หรือคาดการณ์ในอนาคตอย่างไร ขึ้นอยู่กับการรับรู้ความสามารถของตน บุคคลที่รับรู้ความสามารถของตนเองสูงจะมองสถานการณ์ที่เขาประสบอยู่ว่าเป็นโอกาส มองภาพความสำเร็จให้เป็นสิ่งนำทางการกระทำของเขา ส่วนคนที่รับรู้ความสามารถของตนเองต่ำจะคิดในทางลบ มองเห็นแต่ความล้มเหลวในอนาคต และเป็นการทำลายแรงจูงใจและผลการปฏิบัติงานตนเองด้วย 2) กระบวนการจูงใจ (Motivational Process) มีพื้นฐานมาจากกระบวนการคิดซึ่งเป็นพื้นฐานของการจูงใจ เนื่องจากบุคคลที่รับรู้ความสามารถของตนเองสูงจะตั้งเป้าหมายไว้สูง มีแรงจูงใจในการกระทำและปฏิบัติงานได้ดีกว่าคนที่สงสัยในความหมายของตนเอง 3) กระบวนการด้านความรู้สึก (Affective Process) การรับรู้ความสามารถของตนจะส่งผลต่อประสบการณ์ทางอารมณ์โดยผ่านการควบคุมตนเอง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการคิด โดยการรับรู้ความสามารถของตนจะมีอิทธิพลต่อความสนใจ และการตีความเหตุการณ์ในชีวิตที่อาจให้ความรู้สึกทางบวกหรือทางลบ และรับรู้ว่าคุณเองสามารถควบคุมความคิดทางลบที่เกิดขึ้นได้หรือไม่ด้วย การรับรู้ความสามารถของตนจะส่งเสริมการกระทำที่มีประสิทธิผล เพื่อเปลี่ยนแปลง

สิ่งแวดล้อมในลักษณะที่จะเกิดการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ได้ และด้านความรู้สึกที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ว่าคุณสามารถทำให้สภาวะทางอารมณ์ที่ไม่ดีของตนดีขึ้นได้หรือไม่ 4) กระบวนการเลือก (Selection Process) บุคคลมีแนวโน้มที่จะเลือกกระทำกิจกรรมและเลือกสิ่งแวดล้อมที่แน่ใจว่าตนเองสามารถจัดการได้ และหลีกเลี่ยงกิจกรรมหรือสภาพการณ์ที่เชื่อว่าเกินความสามารถ ผู้ที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงจะเลือกกิจกรรมที่ทำทลายความสามารถ (วิลาสลักษณ์ ชั่ววัลลี. 2542 : 31 – 32; อ้างอิงจาก Bandura. 1997 : 3)

ในการศึกษาความเกี่ยวข้องกันระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนกับความสามารถในการเขียนนั้น ผลการวิจัยของลินเนนบรีคและพินทริช (Linnenbrick & Pintrich. 2003) แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนในระดับสูงมีความอดุสาหะพากเพียร และมีความพยายามที่จะแสวงหาวิธีที่จะทำให้งานบรรลุผล ในขณะที่นักศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนในระดับต่ำมักใช้วิธีที่เป็นสูตรสำเร็จ เมื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนกับความสามารถในการสร้างสรรค์งานเขียนเชิงวิชาการ ก็พบว่า นักศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนในการเขียนสามารถสร้างงานเขียนเชิงวิชาการได้สำเร็จ ด้วยเหตุนี้ การรับรู้ความสามารถของตนในการเขียนจึงมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนบทความวิชาการ กล่าวคือ นักศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนต่อการเขียนสูง มีแนวโน้มที่จะเขียนบทความเชิงวิชาการได้สำเร็จ และมีคุณภาพการเขียนในระดับสูงด้วย

2.2.2 เจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความวิชาการกับความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการ

เจตคติ คือ สภาวะความพร้อมของจิตและประสาทอันเกิดจากประสบการณ์ เป็นตัวกำหนดทิศทางการแสดงออกซึ่งกิริยาตอบสนองของบุคคลต่อสิ่งต่าง ๆ หรือต่อสถานการณ์ที่เกี่ยวข้อง (เพชรธิดา บุญหนุน. 2545 : 33 ; อ้างอิงจาก Allport. 1935 : 128) เจตคติเป็นสิ่งที่สามารถเรียนรู้ได้ ซึ่งมีความสำคัญต่อพัฒนาการทางเจตคติของเด็ก เจตคติสามารถเปลี่ยนแปลงทิศทางได้จากบวกเป็นลบ หรือลบเป็นบวก หรืออาจจะเปลี่ยนแปลงความเข้มข้นจากมากเป็นน้อย หรืออาจจะหยุดเลิกไปเลย เจตคติของบุคคลนั้นอาจเปลี่ยนแปลงไปตามค่านิยมของชุมชนที่สมาชิกอยู่ โดยเจตคติจะเป็นแรงจูงใจให้บุคคลกล้าที่จะเผชิญหรือหลีกเลี่ยงจากสิ่งเร้าได้ (สุรางค์ โค้วตระกูล. 2541 : 367 ; อ้างอิงจาก Zellman & Sears. 1971)

บทความวิชาการเป็นงานเขียนที่มีความสำคัญในการถ่ายทอดความรู้ และส่งเสริมการเรียนรู้ทางวิชาการ เจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความเป็นปัจจัยหนึ่งที่จะช่วยให้นักศึกษาสามารถสร้างผลงานเขียนได้อย่างมีคุณภาพ แนวคิดในการส่งเสริมความสามารถในการเขียนของ บาร์บารา ซี พาลเมอร์ (Barbara C. Palmer. 1994 : 25 – 27) ระบุว่า การเขียนที่มีประสิทธิภาพของผู้เรียนนั้นจำเป็นต้องอาศัยเจตคติที่ดีต่อการเขียน (Positive Attitude) นอกจากนี้แองเจลา บูธ (Angela Booth : Online) ก็กล่าวไว้อย่างสอดคล้องกันว่า การมีเจตคติที่ดี

ต่อการเขียน ไม่เพียงแต่ช่วยพัฒนาให้งานเขียนประสบความสำเร็จและมีคุณภาพเท่านั้น แต่ยังทำให้ผู้เขียนเขียนได้อย่างมีความสุขและเพลิดเพลินด้วย

เมื่อศึกษากระบวนการของสมองในการเรียนรู้ พบว่า ในการกรองข้อมูลที่ผ่านเข้าสู่สมอง มีกระบวนการที่ทำหน้าที่เลือกเฉพาะสิ่งที่น่าสนใจเข้าสู่การรับรู้ เรียกว่า ความตั้งใจ (Attention) ซึ่งทำหน้าที่ควบคุมการเรียนรู้ให้ดำเนินไปอย่างรู้ตัว ความตั้งใจเป็นกระบวนการของจิตใจ เป็นสิ่งกำกับกระบวนการเรียนรู้ให้ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ (พรพิไล เลิศวิชา. 2550 : 66 – 67) ในทำนองเดียวกัน หากนักศึกษามีเจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความวิชาการ นักศึกษาก็จะมีความตั้งใจในการเขียน ซึ่งความตั้งใจนี้จะแตกต่างกับความตั้งใจที่เกิดขึ้นเพราะครูสั่งให้ตั้งใจเขียน เจตคติที่ดีต่อสิ่งที่เขียนจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าและประโยชน์ของการเขียนบทความวิชาการ รู้สึกชอบและพอใจในการเขียน รวมทั้งมีความมุ่งมั่นที่จะเขียนให้สำเร็จด้วยตนเอง นักศึกษาที่มีเจตคติที่ดีต่อการเขียนนั้นเมื่อพบอุปสรรคปัญหาในการเขียนก็จะบอกตัวเองว่าตนเองทำได้ ในทางตรงกันข้าม หากนักศึกษามีเจตคติที่ไม่ดีต่อการเขียนก็จะนำไปสู่ความล้มเหลวในการเขียน (Harrell. 2005 : 17)

จึงสรุปได้ว่า เจตคติที่ดีต่อการเขียนเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียน นักศึกษาที่มีเจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความเชิงวิชาการ จะเห็นคุณค่าของการเขียน และมีแนวโน้มจะเขียนบทความเชิงวิชาการได้สำเร็จด้วย

2.2.3 เจตคติที่ดีต่อการอ่านกับความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการ

เจตคติเป็นจิตลักษณะที่เกิดจากการรู้คิดเชิงประเมินค่าเกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งในทำนองประโยชน์หรือโทษของบุคคล ทำให้มีความรู้สึกโน้มเอียงไปทางชอบ หรือพอใจมากถึงน้อยต่อสิ่งนั้น ๆ รวมทั้งความพร้อมที่จะแสดงพฤติกรรมเฉพาะอย่างอันเป็นผลสืบเนื่องจากการเห็นประโยชน์หรือพอใจต่อสิ่งนั้น (งามตา วณิชานนท์. 2535 : 215) เจตคติประกอบด้วยองค์ประกอบสำคัญ 3 องค์ประกอบ คือ 1) องค์ประกอบทางการรู้คิด (Cognitive Component) หมายถึง การรู้การคิด ความเชื่อ ตลอดจนข้อสันเทศทั่วไป เจตคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งต้องประกอบด้วยความรู้สึกที่มีต่อสิ่งนั้นเป็นอันดับแรก และเป็นความรู้ว่า สิ่งนั้นมีคุณหรือโทษมากน้อยเพียงใด เป็นความรู้หรือความเชื่อถือที่ใช้ประเมินค่าได้ 2) องค์ประกอบทางความรู้สึก (Affective Component) องค์ประกอบนี้เป็นส่วนที่สำคัญที่สุดของเจตคติ หมายถึง ความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบ พอใจหรือไม่พอใจ ความรู้สึกนี้จะเกิดขึ้นโดยอัตโนมัติ เมื่อบุคคลมีความรู้เกี่ยวกับคุณหรือโทษของสิ่งนั้นแล้ว บุคคลจะต้องมีความรู้ว่สิ่งใดดีหรือไม่ดี ก่อนที่เขาจะมีความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบสิ่งนั้น องค์ประกอบทางความรู้สึกยังสอดคล้องกับองค์ประกอบทางการรู้คิดด้วย กล่าวคือ ถ้าบุคคลรู้เกี่ยวกับสิ่งหนึ่งในทางดีก็จะเกิดความรู้สึกชอบและพอใจ แต่ถ้ารู้เกี่ยวกับสิ่งนั้นในทางไม่ดีก็จะไม่ชอบไม่พอใจ 3) องค์ประกอบทางการพร้อมกระทำ (Action Tendency Component) หมายถึง การที่บุคคลมีความพร้อมที่จะช่วยเหลือ สนับสนุน ส่งเสริมสิ่งที่เขาพอใจ และพร้อมที่จะทำลายหรือเพิกเฉยต่อสิ่งที่เขาไม่ชอบไม่พอใจ เมื่อบุคคลมี

ความรู้ซึ่งประเมินค่าและมีความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบต่อสิ่งนั้นแล้ว สิ่งก็ตามมาก็คือ ความพร้อมที่จะกระทำการให้สอดคล้องกับความรู้สึกของตนต่อสิ่งนั้นด้วย

องค์ประกอบทั้ง 3 ประการของเจตคติมีลักษณะสามัญที่นักจิตวิทยาสังคม นิยมวัด คือทิศทางและปริมาณขององค์ประกอบนั้น ๆ ทิศทาง (Direction) หมายถึงการประเมินค่าการรู้ การรู้สึก และการพร้อมกระทำในด้านที่เป็นบวกหรือลบ เช่น เกี่ยวกับองค์ประกอบทางการรู้ สามารถวัดได้ว่าบุคคลมีความรู้ในประเด็นที่ต้องการวัดว่าสิ่งนั้นดีหรือเลว ส่วนองค์ประกอบทางการรู้สึก สามารถวัดได้ว่าบุคคลมีความรู้สึกต่อสิ่งนั้นไปทางบวกหรือลบ คือ ในทางชอบและพอใจ หรือไม่ชอบ ไม่พอใจ ส่วนองค์ประกอบทางการพร้อมกระทำสามารถวัดได้ว่าบุคคลพร้อมที่จะกระทำต่อสิ่งนั้นไปทางบวกหรือลบ ซึ่งทางบวกหมายถึง การพร้อมที่จะให้การสนับสนุนหรือช่วยเหลือ ส่วนทางลบหมายถึงการพร้อมที่จะทำลาย หรือขัดขวางความเจริญของสิ่งนั้น ปริมาณ (Magnitude) หมายถึง ความเข้มข้นหรือปริมาณความรุนแรงของเจตคติในทิศทางบวกหรือลบ กล่าวคือ บุคคลอาจมีเจตคติต่อสิ่งหนึ่งอย่างรุนแรงมาก และต่ออีกสิ่งหนึ่งเพียงเบาบาง ทั้งนี้ย่อมขึ้นอยู่กับความสำคัญของสิ่งนั้น หรือขึ้นอยู่กับความพิวพันของบุคคลกับเรื่องนั้น (ดวงเดือน พันธมนาวิน. 2531 : 5 – 8)

การอ่านและการเขียนของนักศึกษาที่อาศัยเจตคติที่ดีเป็นปัจจัยส่งเสริมพฤติกรรม นักศึกษาที่มีเจตคติที่ดีต่อการอ่านและการเขียนก็จะเห็นคุณค่า มีความสุข และพร้อมที่จะทำ ซึ่งทักษะทั้งสองนี้มีความสัมพันธ์กัน ดังที่เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2536 : 84) กล่าวไว้ว่าการอ่านเป็นกระบวนการของปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้อ่านและผู้เขียน จากการสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านและการเขียน(Giuliano, 2001; Kaufer & Waller, 1985; McGann, 2001; Tierney & Pearson, 1983) พบว่ากระบวนการในการอ่านและการเขียนมีโครงสร้างที่มีลักษณะร่วมกัน เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ของการอ่านและการเขียน จากงานวิจัยของพรเพ็ญ พุ่มสะอาด (2543) ซึ่งเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียน เจตคติต่อการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนอ่าน ด้วยเทคนิคการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมาย (Semantic Mapping) กับการสอนตามคู่มือครู พบว่านักเรียนที่มีความเข้าใจในการอ่านและเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษสูงมีความสามารถในการเขียนสูงด้วย ในทางตรงกันข้าม งานวิจัยของเวนดี้ เจเกลิน (Wendy J. Glenn. 2007) ที่ศึกษาผลการพัฒนาการอ่านด้วยรูปแบบการสอนเขียนแบบมีส่วนร่วมในชั้นเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในโครงการค่ายฤดูร้อนจำนวน 8 คน โดยให้นักศึกษาอ่านเนื้อหาแล้วแสดงออกถึงความเข้าใจในสิ่งที่อ่านด้วยการเขียน ผลการวิจัยพบว่า การเขียนช่วยพัฒนาความสามารถในการอ่านของนักศึกษา ทั้งในด้านเจตคติที่ดีต่อการอ่าน ความรู้สึกสุขใจในการอ่าน และการตีความทำความเข้าใจเนื้อหาที่อ่าน

เอกสารและงานวิจัยดังกล่าวสนับสนุนว่า เจตคติที่ดีต่อการอ่านเป็นปัจจัยที่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียน และน่าจะเป็นตัวแปรที่สามารถทำนายความสามารถในการเขียนบทความวิชาการได้

2.3 ลักษณะสถานการณ์กับความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการ

2.3.1 การได้รับการฝึกทักษะการเขียนจากอาจารย์กับความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการ

ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้ที่มีบทบาทสำคัญที่สุดคือครูผู้สอนหรืออาจารย์ ซึ่งในปัจจุบันได้เปลี่ยนแปลงจากผู้สอน ผู้บอก มาเป็นผู้แนะนำช่วยเหลือและจัดเตรียมกิจกรรม มวลประสบการณ์เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ให้มากที่สุด ความสำเร็จและความสามารถของนักศึกษาจึงขึ้นอยู่กับรูปแบบการสอนของอาจารย์เป็นส่วนใหญ่

แนวคิดเกี่ยวกับบทบาทอาจารย์ในการเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้มีแนวคิดมาจากปรัชญามนุษยนิยม ที่มีความเชื่อว่าพื้นฐานจิตใจของมนุษย์นั้นมีค่า มีความสามารถที่จะพัฒนาและจัดการกับชีวิตตนเองได้ ศักยภาพในการเรียนรู้ของมนุษย์เกิดจากความต้องการภายในจิตใจของมนุษย์แต่ละคน ซึ่งโรเจอร์ นักจิตวิทยาและนักการศึกษาคนสำคัญ ได้นำหลักการรักษาคอนไซจิตเวชแบบการให้คนไข้เป็นศูนย์กลางของการบำบัด (Client-Centered Therapy) มาผสมผสานกับแนวคิดทางการศึกษา และดัดแปลงเป็นแนวคิดการเรียนการสอนแบบเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Student-Centered Teaching) ซึ่งเน้นให้ครูเป็นเพียงผู้อำนวยความสะดวก และจัดประสบการณ์ทางการศึกษาที่เอื้อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เป็นสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัย ไม่มีการข่มขู่คุกคามผู้เรียน ให้ผู้เรียนได้เรียนในสิ่งที่ตนต้องการ เรียนเพราะเห็นความสำคัญและประโยชน์ของการเรียน โดยโรเจอร์ (Rogers. 1969 : 164 – 166) ได้กล่าวถึงบทบาทของผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ว่า ควรมีหน้าที่ 10 ประการ ได้แก่ 1) สร้างบรรยากาศภายในกลุ่มเพื่อให้เกิดประสบการณ์ที่ดีในชั้นเรียน 2) ช่วยให้เกิดจุดมุ่งหมายที่ชัดเจนของแต่ละบุคคลและกลุ่มชั้นเรียน 3) ดำเนินการเรียนการสอนไปตามความต้องการของผู้เรียนแต่ละคน เพราะถือเป็นพลังแรงจูงใจที่จะก่อให้เกิดผลสำเร็จทางการเรียนอันสำคัญยิ่ง 4) ต้องพยายามจัดการเกี่ยวกับแหล่งทรัพยากรการเรียนรู้ให้เป็นไปอย่างกว้างขวางและสามารถใช้ได้ง่าย 5) ต้องมีความเข้าใจตนเองในฐานะเป็นแหล่งความรู้ที่มีความคล่องตัวและยืดหยุ่นได้ เพื่อที่ผู้เรียนจะสามารถนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการเรียนรู้ 6) ในการแสดงออกต่อสมาชิกกลุ่ม ต้องยอมรับทั้งเนื้อหาวิชาการ และในด้านทัศนคติหรืออารมณ์ของผู้เรียน คือพยายามก่อให้เกิดความพอดีกันทั้งสองด้านสำหรับสมาชิกแต่ละคนและทั้งกลุ่ม 7) เพื่อให้เกิดบรรยากาศในห้องเรียนที่ดำเนินไปด้วยดีด้วยการเปลี่ยนฐานะของตนเองเป็นเสมือนผู้เรียน เช่น มีฐานะเป็นสมาชิกของกลุ่ม โดยการร่วมแสดงความคิดเห็นได้เช่นเดียวกับผู้เรียนแต่ละคน 8) ควรได้เริ่มต้นแสดงความรู้สึกให้เกิดขึ้นในกลุ่มเมื่อมีความคิดเห็น แต่ไม่ใช่โดยการบังคับหรือข่มขู่ ซึ่งความคิดที่แสดงออกมานั้นสมาชิกอื่น ๆ อาจจะยอมรับฟัง หรือไม่ยอมรับฟังก็ได้ 9) ตลอดเวลาของการมีประสบการณ์ของการเรียนร่วมกันในห้องเรียน จะต้องมีความไวต่อการแสดงออกในการรับรู้อารมณ์ต่าง ๆ อย่างลึกซึ้งของผู้เรียนตลอดเวลา 10) ต้องพยายามรับรู้และยอมรับว่าตัวเองก็ย่อมจะมีข้อจำกัดอยู่หลายประการ

หน้าที่ของครูในการเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดของเทรฟฟิงเกอร์ (Treffinger. 1995 : 327) ที่ว่า ครูควรฝึกให้ผู้เรียนมี

ทักษะพื้นฐานอย่างพอเพียง ก่อนที่จะให้ผู้เรียนฝึกกระทำด้วยตนเอง ผู้เรียนควรมีโอกาสทำงาน ทั้งงานเดี่ยวและงานกลุ่ม เช่น สร้างสถานการณ์ให้ผู้เรียนมีโอกาสรียนรู้หรือทำด้วยตนเอง ให้ แสดงความคิดเห็น มอบหมายความรับผิดชอบให้ โดยแรก ๆ ผู้สอนบอกและให้ผู้เรียนทดลองทำ ต่อมาให้ผู้เรียนทำเองโดยผู้สอนไม่ได้ช่วยเหลือ ที่สำคัญผู้สอนต้องลดการขู่บังคับให้น้อยลง แต่ เปลี่ยนเป็นให้กำลังใจ ให้ความช่วยเหลือผู้เรียนในโอกาสที่เหมาะสม (สมคิด อิศระวัฒน์. 2543 : 170 – 171)

การปลูกฝังทักษะการเขียน รวมทั้งความสามารถในการเขียนบทความ วิชาการที่มีคุณภาพให้กับนักศึกษาจำเป็นต้องเริ่มต้นที่ครูอาจารย์เป็นอันดับแรก ซึ่งอาจารย์ ผู้สอนทุกรายวิชาต่างมีส่วนร่วมในการพัฒนาความสามารถในการเขียนให้กับนักศึกษาได้ทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นการเป็นตัวอย่างที่ดี การสร้างแรงบันดาลใจและแรงจูงใจในการเขียน การเปิดโอกาส ให้นักศึกษาได้ฝึกฝนการเขียนบ่อย ๆ การสละเวลาเพื่อตรวจงานเขียนของนักศึกษาด้วยความ เอาใจใส่และอดทน การช่วยเหลือให้คำแนะนำเรื่องการค้นคว้าข้อมูล (ประทีป เหมือนนิล. 2532 : 20 – 24) ความสำเร็จในการเขียนของนักศึกษาจึงขึ้นอยู่กับ การส่งเสริมทักษะการเขียนครูผู้สอน ดังผลการวิจัยของเจอร์สเดน และ เบเกอร์ (Gersten and Baker. 2001) ที่พบว่า ปัจจัยที่บ่งชี้ ความสำเร็จในการเขียนประกอบด้วย การจัดกิจกรรมการเรียนแบบร่วมมือกัน การให้ข้อมูล ย้อนกลับ (feedback) ของครูผู้สอน เพื่อให้ผู้เรียนใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงงานเขียน และการจัดการเรียนรู้ตามขั้นตอนที่เหมาะสมในแต่ละกระบวนการเขียน นอกจากนี้ ครูที่สามารถเขียน ได้ดีและมีใจรักในการเขียนคือแม่แบบที่ดีที่สุดสำหรับผู้เรียน (Donald H.Graves, 1983)

จากการประมวลเอกสารดังที่กล่าวมา สรุปได้ว่า การฝึกทักษะการ เขียนจากอาจารย์ไม่จะเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การมอบหมายงาน การเปิดโอกาสและ ส่งเสริมให้นักศึกษาได้แสดงผลงานเขียน การให้ข้อมูลย้อนกลับ การให้คำแนะนำและช่วยเหลือใน การเขียนช่วยพัฒนาความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการให้กับนักศึกษา

2.3.2 ประสพการณ์ในการอ่านกับความสามารถในการเขียนบทความ เชิงวิชาการ

การเขียนบทความวิชาการเป็นทักษะที่ต้องอาศัยการฝึกฝน เพราะ การเขียนไม่ใช่การนำคำมาเรียงกันโดยสะกดถูกต้องเท่านั้น แต่จะต้องเขียนบทความวิชาการเป็น การนำเสนอเนื้อหาสาระข้อมูลที่ถูกต้องครบถ้วน ใช้ภาษาที่สละสลวย ชัดเจน สื่อความได้ตรง ตามที่ต้องการ นักศึกษาจะสามารถเขียนได้ดีหากได้ฝึกเขียนมาก (สมเกียรติ รัชมณี. 2547 : 132 – 133) ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของเฮดจ์ ทริเซีย (Hedge Tricia. อ้างถึงใน สรณี วงศ์เบ็ย สัจจ์. 2546 : 27) ว่าหากอยากเขียนเก่ง ๆ นักเรียนจะต้องฝึกเขียนให้มาก ดังนั้น การพัฒนา ความสามารถในการเขียนบทความวิชาการจึงต้องอาศัยการฝึกฝนจนเกิดประสพการณ์

ประสพการณ์ที่มีบทบาทสำคัญที่ช่วยในการพัฒนาความสามารถ ทางการเขียนคือการสะสมข้อมูลจากการอ่าน จอห์น ล็อค (John Locke : 1632 – 1704; อ้างถึงใน ชาญณรงค์ พรุ่งโรจน์. 2546 : 72 – 73) กล่าวว่า จิตมนุษย์เกิดมาพร้อมความว่างเปล่า แต่

มนุษย์เริ่มรู้จักและสะสมข้อมูลเกี่ยวกับโลกภายนอกโดยผ่านประสาทสัมผัสทั้งห้า ข้อมูลต่าง ๆ ที่ผ่านมาจากประสาทสัมผัสนั้นเรียกว่าประสบการณ์ ประสบการณ์จึงเป็นที่มาของความรู้ ความรู้ต่าง ๆ จะเชื่อมโยงเป็นความคิด และความคิดต่าง ๆ ก็เชื่อมโยงกันต่อไปเป็นความคิดที่ซับซ้อนยิ่งขึ้น จึงมีความกล่าววามมนุษย์เรียนรู้ได้ตลอดชีวิต ซึ่งหมายถึงมนุษย์สร้างและสะสมประสบการณ์ได้ตลอดชีวิตนั่นเอง

ในการเรียนรู้ของสมองส่วนใหญ่ในชีวิตมนุษย์ กระบวนการเรียนรู้เกิดขึ้น และดำเนินไปเองตามธรรมชาติ ผู้สื่อนำข้อมูลจากภายนอกผ่านประสาทสัมผัสรับเข้าสู่สมอง สมองจะรับรู้ได้โดยอัตโนมัติ (พรพิไล เลิศวิชา. 2550 : 66) จากนั้นสมองจะนำสิ่งที่ได้ยินหรือสัมผัสผ่านประสาทส่วนต่าง ๆ ไปวิเคราะห์ จัดแบบแผน เทียบเคียงกับประสบการณ์เดิม แล้วบันทึกไว้ตามที่เข้าใจ และวันหนึ่งก็นำสิ่งที่เข้าใจหรือจดจำได้นั้นมาสังเคราะห์ใช้ (พรพิไล เลิศวิชา. 2548 : 98) ดังนั้นหากสมองได้รับข้อมูลจากการอ่านมาก ก็ย่อมมีข้อมูลที่สะสมอยู่มาก ไม่ว่าจะเป็นการใช้ภาษาและสาระความรู้ต่าง ๆ จึงกล่าวได้ว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์ในการอ่านมาก เป็นผู้อ่านมาก อ่านบ่อย และอ่านอย่างสม่ำเสมอก็จะมีประสบการณ์ที่เพียงพอชนในการเขียนอย่างสม่ำเสมอ และยังได้รับแบบอย่างในการใช้ภาษาและกลวิธีในการเขียนจากการอ่านด้วย (Murray, 1999)

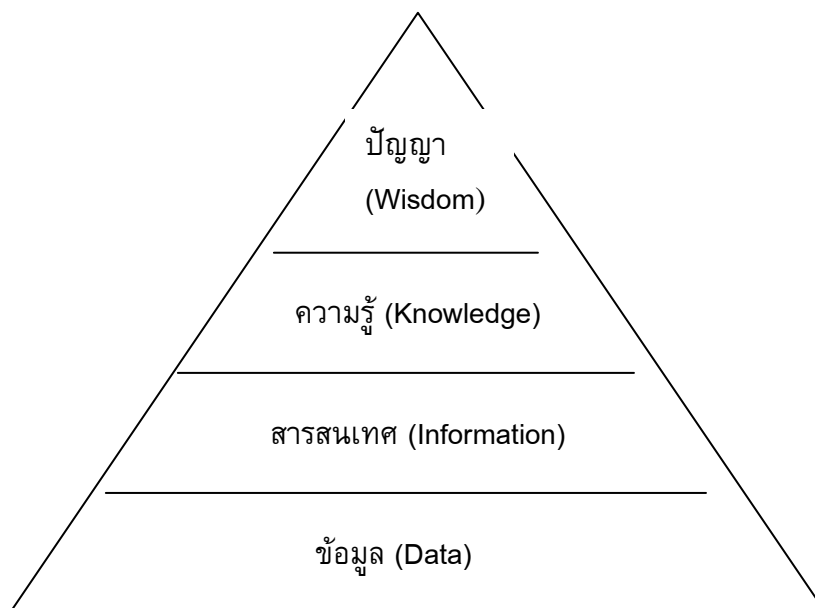
ผู้วิจัยยังไม่พบงานวิจัยที่ยืนยันความสัมพันธ์หรือผลของประสบการณ์ในการอ่านที่มีต่อความสามารถในการเขียน แต่จากแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องก็ทำให้เห็นทิศทางว่าประสบการณ์ในการอ่านเป็นพื้นฐานของความสามารถในการเขียน และผู้ที่มีประสบการณ์ในการอ่านมากจะสามารถเขียนบทความเชิงวิชาการได้ดี

2.4 ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับความสามารถในการเขียนบทความ

เชิงวิชาการ

การเขียนเป็นความสามารถที่เกิดจากการสะสมข้อมูลและการเรียนรู้ ที่พัฒนาไปสู่ความรู้และความสามารถทางปัญญา ความสามารถเหล่านี้เป็นผลมาจากการทำงานของสมองทั้ง 2 ซีก (พรธิดา วิเชียรปัญญา. 2547 : 37) ประกอบด้วย สมองซีกซ้ายซึ่งทำหน้าที่ในการวิเคราะห์ การจัดลำดับก่อนหลัง การเรียนรู้ภาษาและการคำนวณ และสมองซีกขวาซึ่งควบคุมการทำงานในส่วนของภาษา ท่าทาง จินตนาการ ไหวพริบ และความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เมื่อสมองทั้ง 2 ซีกได้ทำหน้าที่อย่างประสานสัมพันธ์กันเต็มที่แล้ว จะทำให้นักคิดเกิดความรู้ ผู้ที่ได้รับการพัฒนาสมองมาเป็นอย่างดีก็จะเป็นคนฉลาด มีปฏิภาณ ไหวพริบ และมีความเชี่ยวชาญตามความถนัดที่ได้สั่งสมความรู้ในด้านต่าง ๆ มา

การเขียนจึงเป็นความสามารถทางสมองที่ถ่วงถ่วงตามลำดับขั้นของความรู้ (นักบริหาร. 2548 : 1)

ภาพประกอบ 3 ลำดับชั้นของความรู้

สติปัญญา คือความเฉลียวฉลาดซึ่งเป็นลักษณะพื้นฐานทางจิตใจหนึ่งในสามประการของทฤษฎีต้นไม้จริยธรรม เปรียบเสมือนรากของต้นไม้ซึ่งเป็นสาเหตุของพฤติกรรมคนดีและคนเก่ง (ดวงเดือน พันธุมนาวิณ. 2543 : 3) เนื่องจากสติปัญญาหรือความสามารถในการรู้คิดมีความสำคัญต่อคุณลักษณะทางจริยธรรมและพฤติกรรมของเยาวชน การเจริญเติบโตทางสติปัญญาของบุคคลอาจแสดงให้เห็นได้โดยที่บุคคลนั้นมีความสามารถที่จะใช้การคิดแบบเป็นเหตุเป็นผล ก่อให้เกิดการสร้างสรรคเพื่อให้ตนได้บรรลุถึงวัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่ง ดังนั้นบุคคลที่มีสติปัญญาสูง เมื่อต้องเผชิญกับปัญหาอาจรวบรวมหรือประมวลสิ่งสำคัญในความคิดที่เกี่ยวข้องกับปัญหานั้น เพื่อนำมาช่วยแก้ปัญหาได้ดีกว่า และมีประสิทธิภาพกว่าบุคคลที่มีสติปัญญาจำกัด (จรรยา สุวรรณทัต; ดวงเดือน พันธุมนาวิณ; และเพ็ญแข ประจันปัจฉนิก. 2521 : 42)

จากแนวคิดดังกล่าวแสดงว่าระดับสติปัญญามีผลต่อความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการ เพราะการเขียนเป็นกระบวนการที่ต้องใช้การคิด การรวบรวมข้อมูลประมวลความคิด รวมถึงการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในระหว่างการเขียนด้วย

ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นข้อมูลที่ได้จากการวัดความรู้ความสามารถของผู้เรียน ซึ่งเป็นการวัดความรู้ที่มองไม่เห็น (Tacit Knowledge) หรือเชาว์ปัญญา ให้กลายเป็นค่าตัวเลขที่มองเห็นได้ งานวิจัยของสุพล รุจิรพิพัฒน์ (2529) แสดงว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับเชาว์ปัญญา โดยความสามารถทางเชาว์ปัญญาปกติทำให้ผลการเรียนปกติ และความสามารถทางเชาว์ปัญญาต่ำทำให้ผลการเรียนต่ำ ดังนั้นเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระดับสติปัญญากับความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยจึงใช้ค่าระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นค่าแทนความสามารถทางปัญญา

จากการทบทวนงานวิจัย แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการ และปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการ นำไปสู่การตั้งสมมติฐานในการวิจัยได้ดังต่อไปนี้

สมมติฐานการวิจัย

1. ปัจจัยทางจิตสังคม ประกอบด้วย ตัวแปรกลุ่มสถานการณ์ ได้แก่ การได้รับการฝึกทักษะการเขียนจากอาจารย์ และประสบการณ์ในการอ่าน ตัวแปรจิตลักษณะเดิม ได้แก่ ความคิดสร้างสรรค์ ตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ ได้แก่ การรับรู้ความสามารถของตนในการเขียน เจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความเชิงวิชาการ และเจตคติที่ดีต่อการอ่าน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการของนักศึกษา
2. ปัจจัยทางจิตสังคม ได้แก่ ตัวแปรกลุ่มสถานการณ์ ตัวแปรจิตลักษณะเดิม และตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ สามารถทำนายความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการของนักศึกษา
3. นักศึกษาที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการสูงกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับต่ำ
4. นักศึกษาที่มีความคิดสร้างสรรค์ในระดับสูง และมีประสบการณ์ในการอ่านมาก มีความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการมากกว่านักศึกษาที่มีลักษณะตรงกันข้าม

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับความสามารถทางการเขียนบทความวิชาการของนักศึกษาในสถาบันการพลศึกษา กลุ่มภาคเหนือ โดยผู้วิจัยได้กำหนดวิธีการวิจัย เครื่องมือในการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับต่อไปนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการวิจัย

ประชากรที่ใช้การวิจัยในครั้งนี้ คือนักศึกษาชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 ของสถาบันการพลศึกษากลุ่มภาคเหนือ ซึ่งประกอบด้วย สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตเชียงใหม่ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตลำปาง สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตสุโขทัย และสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตเพชรบูรณ์ที่กำลังศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2551 จำนวน 320 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 และ 2 ของสถาบันการพลศึกษาวิทยาเขตเชียงใหม่และเพชรบูรณ์ ที่เรียนวิชาหลักและการใช้ภาษาไทยเรื่อง การเขียนบทความเชิงวิชาการมาแล้ว และกำลังศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2551 โดยใช้วิธีสุ่มอย่างง่ายจากจำนวนวิทยาเขตทั้งหมด 4 วิทยาเขต ให้ได้ 2 วิทยาเขต แล้วสุ่มอย่างง่ายจากนักศึกษาชั้นปีที่ 1 และ 2 ชั้นปีละ 40 คนจากแต่ละวิทยาเขต ได้กลุ่มตัวอย่างวิทยาเขตละ 80 คน รวมจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 2 วิทยาเขต 160 คน

2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ตามขั้นตอนต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการ ปัจจัยสถานการณ์ จิตลักษณะเดิม และจิตลักษณะตามสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนบทความวิชาการ เพื่อกำหนดนิยามและโครงสร้างของตัวแปรที่ต้องการวัด

ขั้นตอนที่ 2 สร้างและพัฒนาเครื่องมือวัด แล้วนำเครื่องมือวัดที่พัฒนาขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษา และผู้เชี่ยวชาญในแต่ละสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง ตรวจสอบความตรงด้านเนื้อหาและภาษาที่ใช้ จากนั้นดำเนินการปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญ

ขั้นตอนที่ 3 นำแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 และ 2 ของสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตสุพรรณบุรี จำนวน 30 คน (ชั้นปีละ 15 คน) นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์รายข้อเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างข้อคำถามแต่ละข้อกับคะแนนรวมของแบบวัดแต่ละชุด และวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นโดยหาสัมประสิทธิ์แอลฟาด้วยสูตรของครอนบาค

ขั้นตอนที่ 4 คัดเลือก ปรับปรุงแบบสอบถามอีกครั้ง และจัดทำเป็นแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ที่จะนำไปใช้จริง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

1. แบบทดสอบ ได้แก่ แบบทดสอบความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการ และแบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์

1.1 แบบทดสอบความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการ

ผู้วิจัยสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการของนักศึกษา โดยศึกษาเอกสาร ตำรา งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนบทความเชิงวิชาการ หลักสูตรรายวิชาหลักและการใช้ภาษาไทย และภาษาไทยเพื่อการสื่อสารของสถาบันการพลศึกษา จุดมุ่งหมายรายวิชา และเทคนิคการเขียน เพื่อนำมากำหนดเนื้อหาในการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการ และเกณฑ์การตรวจให้คะแนนโดยใช้วิธีวิเคราะห์ย่อย (Analytical Method) ตามแนวคิดของวอร์ด (Ward, 1999 : 153 – 154) ซึ่งเป็นวิธีให้คะแนนบทความวิชาการของนักศึกษาโดยเทียบกับแนวคำตอบที่ตั้งไว้โดยกำหนดให้

ในการหาคุณภาพของแบบทดสอบและเกณฑ์ในการให้คะแนน ผู้วิจัยนำเกณฑ์การตรวจให้คะแนนไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข จากนั้นนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาไทยพิจารณาความถูกต้องเหมาะสม และปรับแก้ไขรายละเอียดของเกณฑ์การตรวจให้คะแนนให้ชัดเจนยิ่งขึ้น หลังจากที่ผู้วิจัยปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิแล้ว ก็นำแบบทดสอบการเขียนบทความเชิงวิชาการและเกณฑ์การตรวจให้คะแนนไปทดลองใช้ (try out) กับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 และ 2 ของสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตสุพรรณบุรี จำนวน 30 คน จากนั้นผู้วิจัยนำผลงานบทความเชิงวิชาการที่นักศึกษาเขียนขึ้นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 2 ท่าน และผู้วิจัยตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่สร้างขึ้น

เมื่อนำคะแนนที่ได้จากการทดลองใช้แบบทดสอบมาวิเคราะห์พบว่าแบบวัดความสามารถในการเขียนบทความวิชาการมีค่าความยากเท่ากับ .493 และมีค่าอำนาจจำแนกเท่ากับ .381 ส่วนเกณฑ์การให้คะแนนนั้นมีค่าความสอดคล้องของการตรวจให้คะแนนสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation) เท่ากับ 0.91

ดังนั้นจึงได้แบบวัดความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการและ
เกณฑ์การให้คะแนนที่มีค่าความยาก ค่าอำนาจจำแนก และค่าความสอดคล้องที่เหมาะสม ผู้วิจัย
นำไปใช้โดยกำหนดให้นักศึกษาเขียนบทความเชิงวิชาการจากข้อมูลที่กำหนดให้ในหัวข้อ “ความ
อ้วนกับการพลศึกษา” โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน (Scoring Rubrics) ดังนี้

1. เนื้อหาสาระ 4 คะแนน แบ่งเป็น

ให้ 4 คะแนน	มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่เขียนดีมาก เขียนได้
ครอบคลุมเนื้อหา มีการยกตัวอย่างประกอบอย่าง
ครบถ้วน เขียนได้ใจความ ขยายความได้ต่อเนื่อง
สอดคล้องกัน และเนื้อหามีความสัมพันธ์กับเรื่อง
ที่เขียน
ให้ 3 คะแนน	มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่เขียนดี เขียนเนื้อหา
ขาดส่วนสำคัญบางส่วน มีการยกตัวอย่างประกอบ
เนื้อหาสำคัญบ้าง เขียนได้ใจความดี ส่วนใหญ่
ขยายความได้ต่อเนื่องกัน
ให้ 2 คะแนน	เขียนเนื้อหาได้ค่อนข้างสอดคล้องกับเรื่องที่เขียน
มีความรู้ในเรื่องที่เขียนพอสมควร เขียนเนื้อหาได้
ตรงตามชื่อเรื่องเป็นส่วนใหญ่ แต่ไม่มีตัวอย่าง
ประกอบ เขียนได้ใจความ เนื้อหาส่วนใหญ่สัมพันธ์
กับชื่อเรื่องแต่ขาดรายละเอียดในบางส่วน
ให้ 1 คะแนน	มีความรู้ในเรื่องที่เขียนน้อย เขียนไม่ตรงกับชื่อเรื่อง
และไม่น่าสนใจ ไม่สามารถเขียนขยายใจความ
เกี่ยวกับหัวข้อเรื่องได้ชัดเจน

2. การเรียบเรียงความคิด 4 คะแนน แบ่งเป็น

ให้ 4 คะแนน	สามารถจัดลำดับความคิด เรียบเรียงเรื่องตามลำดับ
อย่างสมเหตุสมผลดีมาก สามารถเขียนใจความได้
กะทัดรัด ใช้คำหรือวลีเชื่อมโยงใจความของเรื่อง
และความคิดได้อย่างดี มีเหตุผลสนับสนุน
ใจความสำคัญอย่างเด่นชัด
ให้ 3 คะแนน	สามารถจัดลำดับความคิด เรียบเรียงเรื่องตามลำดับ
แต่บางครั้งไม่ต่อเนื่อง มีความสมเหตุสมผลดี
สามารถใช้คำหรือวลีเชื่อมโยงใจความของเรื่องและ
ความคิดได้ มีเหตุผลสนับสนุนใจความสำคัญ
ให้ 2 คะแนน	การลำดับความคิดยังไม่ต่อเนื่อง
แต่สามารถจับใจความสำคัญได้
รายละเอียดสนับสนุนใจความสำคัญมีน้อย

ให้ 1 คะแนน การเรียงเรียงเรื่องราวค่อนข้างสับสน
ขาดการลำดับความคิดอย่างต่อเนื่อง
ขาดรายละเอียดมาสนับสนุนใจความสำคัญ

3. การใช้ภาษา 4 คะแนน แบ่งเป็น

ให้ 4 คะแนน เมื่อสามารถใช้คำ สำนวนได้ถูกต้องเหมาะสม
สื่อความหมายได้ชัดเจนและน่าสนใจ
ใช้รูปประโยคซับซ้อนได้ดีมาก
ใช้ภาษาเขียนเชิงวิชาการได้ถูกต้อง
เว้นวรรคตอนและเขียนสะกดการันต์ได้ถูกต้อง

ให้ 3 คะแนน เมื่อสามารถใช้คำ สำนวนเข้าใจง่าย
การใช้ถ้อยคำมีข้อบกพร่องเล็กน้อย
สื่อความหมายได้ชัดเจนและน่าสนใจ
ใช้รูปประโยคซับซ้อนได้
ใช้ภาษาเขียนเชิงวิชาการ
มีข้อผิดพลาดน้อยในการเว้นวรรคตอนและการ
สะกดการันต์

ให้ 2 คะแนน เมื่อใช้คำ สำนวนภาษาไม่ถูกต้องในบางครั้งแต่
ยังสื่อความหมายได้
ใช้รูปประโยคง่าย ๆ ไม่ซับซ้อน
มีการใช้ภาษาพูดปนกับภาษาเขียนบ้าง
มีข้อผิดพลาดในการเขียนวรรคตอน และการสะกด
การันต์ แต่ไม่ทำให้ความหมายเปลี่ยน

ให้ 1 คะแนน เมื่อใช้คำ สำนวนภาษาผิดมาก ทำให้ความหมาย
คลุมเครือ มีข้อผิดพลาดมากเกี่ยวกับการเขียน
รูปประโยค แต่ยังสามารถจับใจความได้บ้าง
ใช้ภาษาพูดปนกับภาษาเขียนอย่างไม่เหมาะสม
เขียนวรรคตอน และสะกดการันต์ผิดพลาดมาก

4. รูปแบบในการเขียนบทความที่ถูกต้อง 2 คะแนน

ให้ 2 คะแนน เมื่อบทความมีรูปแบบถูกต้อง และมีการอ้างอิงที่มา
ของข้อมูลครบถ้วน

ให้ 1 คะแนน เมื่อบทความมีรูปแบบไม่ถูกต้อง หรืออ้างอิงที่มา
ของข้อมูลไม่ครบถ้วน

1.2 แบบทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์ เป็นแบบทดสอบความคิด

สร้างสรรค์โดยการวาดภาพของเจเลนและเออร์บัน (Jellen and Urban. 1986) ซึ่งเป็น
แบบทดสอบที่ใช้ได้ทุกระดับอายุ และความสามารถของบุคคล และวัดความคิดสร้างสรรค์ได้ครบ

ตามองค์ประกอบและขอบข่ายของความคิดสร้างสรรค์ ในการทดสอบใช้อุปกรณ์การทดสอบคือ กระดาษและดินสอ โดยทดสอบเป็นรายบุคคล ซึ่งกำหนดรูปแบบ ดังนี้ (Jellen and Urban. 1986 อ้างถึงใน นิตินันท์ วิชิตชลชัย. 2535 : 77 – 80)

1) สิ่งที่กำหนดเป็นสิ่งเร้าที่จัดเตรียมไว้ในรูปแบบของชิ้นส่วนเล็ก ๆ ที่มีขนาดและรูปร่างแตกต่างกันหลาย ๆ อย่าง ได้แก่ รูปครึ่งวงกลม รูปมุมฉาก รูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส แบบไม่สมมาตร รูปรอยเส้นประ และรูปเส้นโค้งคล้ายตัวเอส (S) ซึ่งประกอบอยู่ด้านในและด้านนอกกรอบสี่เหลี่ยมใหญ่

2) การตอบสนองสิ่งเร้า ผู้ถูกทดสอบสามารถตอบสนองได้อย่างอิสระตามจินตนาการโดยวาดภาพขึ้นมาภายในขอบเขตของช่วงเวลาที่กำหนดให้ และมีเกณฑ์สำหรับยึดถือเป็นหลักในการประเมินคุณค่าความคิดสร้างสรรค์จากภาพวาดทั้งหมด 11 เกณฑ์

การให้คะแนนแบบทดสอบ ดำเนินตามเกณฑ์การประเมินผลของแบบทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์โดยการวาดภาพของเจเลนและเออร์บัน (Jellen and Urban. 1986) ซึ่งมีเกณฑ์การประเมินผลทั้งหมดสรุปได้ 11 เกณฑ์ ได้แก่ การต่อเติม ความสมมาตร ภาพที่สร้างขึ้นใหม่ การต่อเนื่องด้วยเส้น การต่อเนื่องที่ทำให้เกิดเป็นเรื่องราว การข้ามเส้นกันเขตโดยการใช้ชิ้นส่วนที่กำหนดให้นอกกรอบใหญ่ การข้ามเส้นกันเขตอย่างอิสระโดยไม่ใช้ชิ้นส่วนนอกกรอบที่กำหนดให้ การแสดงความลึก ใกล้-ไกล หรือมิติของภาพ อารมณ์ขัน การคิดแปลกใหม่ ไม่คิดตามแบบแผน และความเร็ว ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาวิธีการตรวจให้คะแนน และฝึกตรวจแบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์โดยใช้แบบวัดการวาดภาพของเจเลนและเออร์บัน ร่วมกับผู้เชี่ยวชาญซึ่งมีประสบการณ์ในการทำงานวิจัยด้านความคิดสร้างสรรค์ที่มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย

ผู้วิจัยนำแบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์ไปทดลองใช้ (try out) กับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 และ 2 ของสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตสุพรรณบุรี จำนวน 30 คน แล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 2 ท่าน ตรวจให้คะแนนร่วมกับผู้วิจัย

เมื่อนำคะแนนที่ได้จากการทดลองใช้แบบทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์ด้วยการวาดภาพมาวิเคราะห์พบว่า แบบวัดความคิดสร้างสรรค์ด้วยการวาดภาพมีค่าความยากเท่ากับ .641 และมีค่าอำนาจจำแนกเท่ากับ .413 ส่วนเกณฑ์การให้คะแนนนั้นมีค่าความสอดคล้องของการตรวจให้คะแนนสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation) เท่ากับ 0.83

2. แบบสอบถาม ประกอบด้วยแบบสอบถามย่อย 6 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป ได้แก่ ชื่อ นามสกุล ชั้นปีที่ศึกษาอยู่ วิทยาเขต และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ซึ่งแสดงด้วยค่าระดับคะแนนเฉลี่ย (GPA)

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเจตคติที่ดีต่อการอ่าน

แบบสอบถามนี้ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อวัดเจตคติที่ดีต่อการอ่าน มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประเมินค่า 6 ระดับ คือ จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง และไม่จริงเลย ความหมายของคะแนน คือ ผู้ที่ได้คะแนนรวมสูงกว่าแสดงว่ามีเจตคติที่ดีต่อการอ่านมากกว่าผู้ที่ได้คะแนนรวมต่ำกว่า

ผู้วิจัยพัฒนาแบบสอบถามโดยเริ่มจากการศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แล้วสร้างแบบสอบถามเจตคติที่ดีต่อการอ่านจำนวน 22 ข้อ เมื่อปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา และผู้ทรงคุณวุฒิ นำไปทดลองใช้กับนักศึกษาสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตสุพรรณบุรี จำนวน 30 คน และนำมาวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาคุณภาพของแบบทดสอบแล้ว จึงได้แบบสอบถามเจตคติที่ดีต่อการอ่านที่คัดเลือกไว้จำนวน 15 ข้อ ซึ่งมีความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมอยู่ระหว่าง .315 - .706 และมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .819

ตัวอย่างแบบสอบถามวัดเจตคติที่ดีต่อการอ่าน

1. การเห็นคุณค่าและประโยชน์ของการอ่าน

ข้อ 0 การอ่านหนังสือมาก ๆ ทำให้ข้าพเจ้ามีความรอบรู้

(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

2. ความรู้สึกพึงพอใจในการอ่าน

ข้อ 0 ข้าพเจ้ามีความสุขเมื่อได้อ่านหนังสือ

(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

3. ความพร้อม ความมุ่งมั่นที่จะอ่าน

ข้อ 0 ข้าพเจ้าไม่คิดว่าตนเองจะทนอ่านหนังสือเล่มใหญ่ได้จบเล่ม

(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

ตอนที่ 3 แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนในการเขียน

แบบสอบถามนี้ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อวัดความมั่นใจของนักศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนบทความวิชาการของตนเอง ในด้านเนื้อหาสาระ การเรียบเรียงความคิด การใช้ภาษา และรูปแบบในการเขียนบทความที่ถูกต้อง ซึ่งวัดจากแบบวัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากแนวคิดการรับรู้ความสามารถของตนของแบนดูรา (Bandura, 1999) ในลักษณะของมาตราส่วนประเมินค่า 6 ระดับ คือ มั่นใจที่สุด มั่นใจ ค่อนข้างมั่นใจ ค่อนข้างไม่มั่นใจ ไม่มั่นใจ และไม่มั่นใจเลย ความหมายของคะแนน คือ ผู้ที่ได้คะแนนรวมสูงกว่าแสดงว่ามี การรับรู้ความสามารถของตนในการเขียนมากกว่าผู้ที่ได้คะแนนรวมต่ำกว่า

ผู้วิจัยพัฒนาแบบสอบถามโดยเริ่มจากการศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แล้วสร้างแบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนจำนวน 22 ข้อ เมื่อปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา และผู้ทรงคุณวุฒิ นำไปทดลองใช้กับนักศึกษาสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตสุพรรณบุรี จำนวน 30 คน และนำมาวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาคุณภาพของแบบทดสอบแล้ว จึงได้แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนที่คัดเลือกไว้จำนวน 15 ข้อ ซึ่งมีความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมอยู่ระหว่าง .376 - .671 และมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .861

ตัวอย่างแบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนในการเขียน

1. ด้านเนื้อหาสาระ

ข้อ 0 ข้าพเจ้าสามารถเขียนบทความที่นำเสนอข้อมูลอันเป็นประโยชน์แก่ผู้อ่านได้

(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)
มั่นใจที่สุด	มั่นใจ	ค่อนข้างมั่นใจ	ค่อนข้างไม่มั่นใจ	ไม่มั่นใจ	ไม่มั่นใจเลย

2. ด้านการเรียบเรียงความคิด

ข้อ 0 เมื่ออาจารย์มอบหมายให้เขียนบทความเชิงวิชาการ ข้าพเจ้าสามารถวางแผนการเขียนได้

(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)
มั่นใจที่สุด	มั่นใจ	ค่อนข้างมั่นใจ	ค่อนข้างไม่มั่นใจ	ไม่มั่นใจ	ไม่มั่นใจเลย

3. การใช้ภาษา

ข้อ 0 ข้าพเจ้าสามารถเลือกใช้ถ้อยคำ สำนวนที่เหมาะสมกับงานเขียนแต่ละประเภทได้

(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)
มั่นใจที่สุด	มั่นใจ	ค่อนข้างมั่นใจ	ค่อนข้างไม่มั่นใจ	ไม่มั่นใจ	ไม่มั่นใจเลย

4. รูปแบบในการเขียนบทความที่ถูกต้อง

ข้อ 0 รูปแบบการเขียนบทความเชิงวิชาการของข้าพเจ้าสามารถใช้เป็นแบบอย่างให้แก่ผู้อื่นได้

(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)
มั่นใจที่สุด	มั่นใจ	ค่อนข้างมั่นใจ	ค่อนข้างไม่มั่นใจ	ไม่มั่นใจ	ไม่มั่นใจเลย

ตอนที่ 4 แบบสอบถามเจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความเชิงวิชาการ

แบบสอบถามนี้ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อวัดเจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความวิชาการของนักศึกษา ได้แก่ การเห็นคุณค่าและประโยชน์ของการเขียนบทความวิชาการ ความรู้สึกพึงพอใจในการเขียนบทความวิชาการ และความพร้อม ความมุ่งมั่นที่จะเขียนบทความวิชาการของนักศึกษา ในลักษณะมาตราส่วนประเมินค่า 6 ระดับ คือ จริงที่สุด, จริง, ค่อนข้างจริง, ค่อนข้างไม่จริง, ไม่จริง, และไม่จริงเลย ความหมายของคะแนน คือ ผู้ที่ได้คะแนนรวมสูงกว่าแสดงว่ามีเจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความเชิงวิชาการมากกว่าผู้ที่ได้คะแนนรวมต่ำกว่า

ผู้วิจัยพัฒนาแบบสอบถามโดยเริ่มจากการศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แล้วสร้างแบบสอบถามเจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความเชิงวิชาการจำนวน 22 ข้อ เมื่อปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา และผู้ทรงคุณวุฒิ นำไปทดลองใช้กับ

นักศึกษาศาสนาบัณฑิตศึกษา วิทยาเขตสุพรรณบุรี จำนวน 30 คน และนำมาวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาคุณภาพของแบบทดสอบแล้ว จึงได้แบบสอบถามเจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความเชิงวิชาการที่คัดเลือกไว้จำนวน 15 ข้อ ซึ่งมีความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมอยู่ระหว่าง .345 - .749 และมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .841

ตัวอย่างแบบสอบถามวัดเจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความวิชาการ

1. การเห็นคุณค่าและประโยชน์ของการเขียนบทความวิชาการ

ข้อ 0 ข้าพเจ้าคิดว่าทักษะในการเขียนบทความวิชาการเป็นประโยชน์ต่อการเรียนทุกวิชา

(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

2. ความรู้สึกพึงพอใจในการเขียนบทความวิชาการ

ข้อ 0 ข้าพเจ้าพอใจที่จะไปขุดดินเล่นกลางแจ้ง มากกว่าที่จะมานั่งเขียนบทความวิชาการ

(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

3. ความพร้อม ความมุ่งมั่นที่จะเขียนบทความวิชาการ

ข้อ 0 ข้าพเจ้าไม่ย่อท้อเมื่อประสบปัญหาในการเขียน

(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

ตอนที่ 5 แบบสอบถามการได้รับการฝึกทักษะการเขียนจากอาจารย์

แบบสอบถามนี้ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อวัดการรับรู้ของนักศึกษาที่มีต่อการให้ประสบการณ์ของอาจารย์ ได้แก่ การแนะนำ การจัดกิจกรรมการสอน การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการเป็นแบบอย่างที่ดีของอาจารย์ผู้สอน ในลักษณะมาตราส่วนประเมินค่า 6 ระดับ คือ จริงที่สุด, จริง, ค่อนข้างจริง, ค่อนข้างไม่จริง, ไม่จริง, และไม่จริงเลย ความหมายของคะแนน คือ ผู้ที่ได้คะแนนรวมสูงกว่าแสดงว่าได้รับการฝึกทักษะการเขียนจากอาจารย์มากกว่าผู้ที่ได้คะแนนรวมต่ำกว่า

ผู้วิจัยพัฒนาแบบสอบถามโดยเริ่มจากการศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แล้วสร้างแบบสอบถามการได้รับการฝึกทักษะการเขียนจากอาจารย์จำนวน 22 ข้อ เมื่อปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา และผู้ทรงคุณวุฒิ นำไปทดลองใช้กับนักศึกษาศาสนาบัณฑิตศึกษา วิทยาเขตสุพรรณบุรี จำนวน 30 คน และนำมาวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาคุณภาพของแบบทดสอบแล้ว จึงได้แบบสอบถามเจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความเชิงวิชาการที่คัดเลือกไว้จำนวน 15 ข้อ ซึ่งมีความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมอยู่ระหว่าง .374 - .766 และมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .851

ตัวอย่างแบบสอบถามการได้รับการฝึกทักษะการเขียนจากอาจารย์

1. การแนะนำ

ข้อ 0 อาจารย์แนะนำแหล่งค้นคว้าข้อมูลประกอบการเขียนให้กับข้าพเจ้า

(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

2. การจัดกิจกรรมการสอน

ข้อ 0 อาจารย์ใช้สื่อการสอนการเขียนที่น่าสนใจ

(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

3. การให้ข้อมูลย้อนกลับ

ข้อ 0 ข้าพเจ้าไม่มีโอกาสได้ทราบเหตุผลว่าทำไมงานเขียนของข้าพเจ้าจึงได้คะแนนน้อย

(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

4. การเป็นแบบอย่างที่ดี

ข้อ 0 อาจารย์เป็นแบบอย่างที่ดีแก่ข้าพเจ้าในเรื่องการเขียน

(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

ตอนที่ 6 แบบสอบถามประสบการณ์ในการอ่าน

แบบสอบถามนี้ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อวัดประสบการณ์ในการอ่านของ

นักศึกษา เป็นการเรียนรู้ของนักศึกษาที่เกิดจากการอ่าน ได้แก่ การได้รับแบบอย่างด้านการใช้ภาษาจากการอ่าน และการใช้เวลาในการอ่านที่นักศึกษาปฏิบัติอยู่เป็นประจำ ทั้งการอ่านที่เกี่ยวข้องกับการเรียนและการอ่านตามความสนใจ ในลักษณะมาตราส่วนประเมินค่า 6 ระดับ คือ จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง และไม่จริงเลย ความหมายของคะแนน คือ ผู้ที่ได้คะแนนรวมสูงกว่าแสดงว่าได้รับการฝึกทักษะการเขียนจากอาจารย์มากกว่าผู้ที่ได้คะแนนรวมต่ำกว่า

ผู้วิจัยพัฒนาแบบสอบถามโดยเริ่มจากการศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แล้วสร้างแบบสอบถามการได้รับการฝึกทักษะการเขียนจากอาจารย์จำนวน 22 ข้อ เมื่อปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา และผู้ทรงคุณวุฒิ นำไปทดลองใช้กับนักศึกษาสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตสุพรรณบุรี จำนวน 30 คน และนำมาวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาคุณภาพของแบบทดสอบแล้ว จึงได้แบบสอบถามเจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความเชิงวิชาการที่คัดเลือกไว้จำนวน 15 ข้อ ซึ่งมีความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมอยู่ระหว่าง .398 - .784 และมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .872

ตัวอย่างแบบสอบถามประสบการณ์ในการอ่าน

1. การได้รับแบบอย่างด้านการใช้ภาษาจากการอ่าน

ข้อ 0 ข้าพเจ้าได้รับแบบอย่างการใช้ภาษาเชิงวิชาการจากการอ่านบทความวิชาการ

(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

2. การใช้เวลาในการอ่าน

ข้อ 0 ข้าพเจ้าอ่านหนังสือทุกวัน

(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

3. การอ่านที่เกี่ยวกับการเรียน

ข้อ 0 ข้าพเจ้าอ่านหนังสือประกอบการเรียนตามที่อาจารย์กำหนดให้อ่าน

(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

4. การอ่านตามความสนใจ

ข้อ 0 ข้าพเจ้าอ่านการ์ตูนหรือวารสารที่น่าสนใจอย่างสม่ำเสมอ

(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

1. ขอนหนังสือรับรองจากสถาบันวิจัยพฤกษศาสตร์ เพื่อขอความอนุเคราะห์จากสถาบันการพลศึกษา ทั้ง 2 วิทยาเขตที่จะไปขอเก็บข้อมูล

2. ติดต่อขอความอนุเคราะห์จากสถาบันการพลศึกษา แต่ละวิทยาเขต เพื่อขอความร่วมมือให้นักศึกษาชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 ทุกคน ทำแบบทดสอบและตอบแบบสอบถาม โดยประสานฝ่ายกิจการนักศึกษาของวิทยาเขต เพื่อขอใช้ชั่วโมงเรียนคาบกิจกรรมสำหรับให้นักศึกษากลุ่มตัวอย่างทำแบบสอบถามและแบบทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์ และขอความอนุเคราะห์จากฝ่ายวิชาการ งานทะเบียน และอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาไทยระดับชั้นปีที่ 1 และปีที่ 2 ในการใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการเป็นข้อสอบปลายภาคเรียนที่ 2/ 2551 โดยใช้เวลาดทดสอบ 90 นาที

3. รวบรวมแบบทดสอบและแบบสอบถาม เพื่อดำเนินการตรวจให้คะแนน และวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติ ซึ่งนักศึกษาให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี ผู้วิจัยได้แบบสอบถามและแบบทดสอบครบถ้วนทั้ง 160 ชุด

4. ตรวจและให้คะแนนแบบทดสอบและแบบสอบถาม

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ประมวลผลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows 14.0 โดยใช้สถิติที่นำมาวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. วิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรทางจิตสังคม โดยใช้ค่าเฉลี่ย ค่าสูงสุด ค่าต่ำสุด และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทางจิตสังคมกับความสามารถในการเขียนบทความวิชาการด้วยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient)

3. ศึกษาปัจจัยทางจิตสังคมที่สามารถทำนายความสามารถในการเขียนบทความวิชาการ โดยใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้น (Stepwise Multiple Regression Analysis)

4. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของความสามารถในการเขียนบทความวิชาการ พิจารณาตามตัวแปรระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA)

5. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนบทความวิชาการของนักศึกษาที่มีความคิดสร้างสรรค์ต่างกัน และมีประสบการณ์ในการอ่านต่างกัน โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง (Two-Way ANOVA)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการของนักศึกษาสถาบันการพลศึกษา กลุ่มภาคเหนือ มีวัตถุประสงค์คือ 1) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางจิตสังคมกับความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการของนักศึกษา 2) เพื่อค้นหาปัจจัยที่สำคัญในการทำนายความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการของนักศึกษา 3) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการของนักศึกษาที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน 4) เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจิตลักษณะเดิม กับตัวแปรสถานการณ์ของนักศึกษาที่ส่งผลต่อความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการ

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยกำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

n	แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
M	แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง
SD	แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
Min	แทน คะแนนต่ำสุด
Max	แทน คะแนนสูงสุด
SS	แทน ผลรวมของคะแนนเบี่ยงเบนยกกำลังสอง
df	แทน ระดับชั้นของความเป็นอิสระ
MS	แทน ค่าเฉลี่ยผลรวมคะแนนเบี่ยงเบนยกกำลังสอง
F	แทน ค่าอัตราส่วนความแปรปรวน (ค่าสถิติ F)
p	แทน ระดับนัยสำคัญ
r	แทน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน
β	แทน ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยมาตรฐาน
R	แทน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
R^2	แทน ค่าสัมประสิทธิ์ในการทำนาย
R^2_{change}	แทน ค่าอำนาจในการทำนายที่เพิ่มขึ้นเมื่อเพิ่มตัวทำนายทีละตัว
R^2_{adjusted}	แทน ค่าอำนาจในการทำนายเมื่อนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างอื่น

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการตามลำดับ ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลคุณลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง แสดงข้อมูลลักษณะทางชีวสังคมของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ ชั้นปีในรูปของความถี่และร้อยละ ส่วนระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแสดงในรูปจำนวนกลุ่มตัวอย่าง ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าต่ำสุด และค่าสูงสุด

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของตัวแปรที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน ประกอบด้วย ตัวแปรตาม คือ ความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการ และตัวแปรอิสระคือ ตัวแปรกลุ่มสถานการณ์ ได้แก่ การได้รับการฝึกทักษะการเขียนจากอาจารย์ และประสบการณ์ในการอ่าน ตัวแปรจิตลักษณะเดิม ได้แก่ ความคิดสร้างสรรค์ ตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ ได้แก่ การรับรู้ความสามารถของตนในการเขียน เจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความเชิงวิชาการ และเจตคติที่ดีต่อการอ่าน แสดงในรูปจำนวนกลุ่มตัวอย่าง ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าต่ำสุด และค่าสูงสุด

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ คือ ตัวแปรกลุ่มสถานการณ์ ได้แก่ การได้รับการฝึกทักษะการเขียนจากอาจารย์ และประสบการณ์ในการอ่าน ตัวแปรจิตลักษณะเดิม ได้แก่ ความคิดสร้างสรรค์ ตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ ได้แก่ การรับรู้ความสามารถของตนในการเขียน เจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความเชิงวิชาการ และเจตคติที่ดีต่อการอ่าน กับความสามารถในการเขียนบทความวิชาการ โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้น เพื่อทำนายความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการด้วยตัวแปรอิสระ คือ ตัวแปรกลุ่มสถานการณ์ ได้แก่ การได้รับการฝึกทักษะการเขียนจากอาจารย์ และประสบการณ์ในการอ่าน ตัวแปรจิตลักษณะเดิม ได้แก่ ความคิดสร้างสรรค์ ตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ ได้แก่ การรับรู้ความสามารถของตนในการเขียน เจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความเชิงวิชาการ และเจตคติที่ดีต่อการอ่าน

ตอนที่ 5 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของความสามารถในการเขียนบทความวิชาการ พิจารณาตามตัวแปรระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA)

ตอนที่ 6 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการ โดยใช้ตัวแปรอิสระ 2 ตัว คือ ประสบการณ์ในการอ่าน และความคิดสร้างสรรค์

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ข้อมูลคุณลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง แสดงข้อมูลลักษณะทางชีวสังคมของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ ชั้นปีในรูปของความถี่และร้อยละ ส่วนระดับผลสัมฤทธิ์ทางการ

เรียนแสดงในรูปจำนวนกลุ่มตัวอย่าง ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าต่ำสุด และค่าสูงสุด
ได้ผลปรากฏดังตาราง 1

ตาราง 1 ข้อมูลลักษณะทางชีวสังคมของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลคุณลักษณะทางชีวสังคม	จำนวน (คน)	ร้อยละ
<u>เพศ</u>		
ชาย	152	95
หญิง	8	5
<u>ชั้นปีที่กำลังศึกษา</u>		
ชั้นปีที่ 1	80	50
ชั้นปีที่ 2	80	50

ในการเก็บข้อมูลของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 และ 2 ของสถาบันการพลศึกษา กลุ่มภาคเหนือ จำนวน 160 คน จากข้อมูลตาราง 1 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาเพศชายถึงร้อยละ 95 และเป็นนักศึกษาเพศหญิงเพียงร้อยละ 5 ส่วนชั้นปีที่กำลังศึกษาของนิสิตเป็นชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 50 เท่ากัน

ทั้งนี้ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 มีคะแนนความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการไม่แตกต่างกัน ดังตาราง 2

ตาราง 2 แสดงคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2

กลุ่ม	n	M	SD	t
ชั้นปีที่ 1	80	6.063	1.417	0.825
ชั้นปีที่ 2	80	6.113	1.432	

$p < .05$

ตาราง 3 ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลคุณลักษณะทางชีวสังคม	N	M	SD	Min	Max
ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	160	2.74	0.35	2.01	3.75

จากตาราง 3 กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษามีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงสุด 3.75 ต่ำสุด 2.01 และมีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 2.74

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของตัวแปรที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน ประกอบด้วย ตัวแปรตาม คือ ความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการ และตัวแปรอิสระ คือ ตัวแปรกลุ่มสถานการณ์ ได้แก่ การได้รับการฝึกทักษะการเขียนจากอาจารย์ และประสบการณ์ในการอ่าน ตัวแปรจิตลักษณะเดิม ได้แก่ ความคิดสร้างสรรค์ ตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ ได้แก่ การรับรู้ความสามารถของตนในการเขียน เจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความเชิงวิชาการ และเจตคติที่ดีต่อการอ่าน แสดงในรูปจำนวนกลุ่มตัวอย่าง ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าต่ำสุด และค่าสูงสุด ได้ผลปรากฏดังตาราง 4

ตาราง 4 ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการ

ตัวแปร	n	Min	Max	M	SD
การได้รับการฝึกทักษะการเขียนจากอาจารย์	160	47.00	78.00	61.91	6.58
ประสบการณ์ในการอ่าน	160	42.00	76.00	61.30	6.40
ความคิดสร้างสรรค์	160	7.00	34.00	16.23	4.36
การรับรู้ความสามารถของตนในการเขียน	160	42.00	77.00	61.00	7.36
เจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความเชิงวิชาการ	160	45.00	74.00	61.22	5.87
เจตคติที่ดีต่อการอ่าน	160	50.00	77.00	63.30	5.74

จากตาราง 4 พบว่า การได้รับการฝึกทักษะการเขียนจากอาจารย์มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 61.91 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 6.58 ประสบการณ์ในการอ่านมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 61.30 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 6.40 ความคิดสร้างสรรค์มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 16.23 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.36 การรับรู้ความสามารถของตนในการเขียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 61.00 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 7.36 เจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความเชิงวิชาการมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 61.22 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 5.87 และเจตคติที่ดีต่อการอ่านมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 63.30 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 5.74

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ คือตัวแปรกลุ่มสถานการณ์ ได้แก่ การได้รับการฝึกทักษะการเขียนจากอาจารย์ และประสบการณ์ในการอ่าน ตัวแปรจิตลักษณะเดิม ได้แก่ ความคิดสร้างสรรค์ ตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ ได้แก่ การรับรู้ความสามารถของตนในการเขียน เจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความเชิงวิชาการ และเจตคติที่ดีต่อการอ่าน กับความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการ โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน ได้ผลดังตาราง 5

ตาราง 5 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางจิตสังคมกับความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการ

ตัวแปร	1	2	3	4	5	6	7
1. ความสามารถในการเขียนบทความวิชาการ	1.000						
2. ความคิดสร้างสรรค์	.703**	1.000					
3. การรับรู้ความสามารถของตนในการเขียน	.737**	.554**	1.000				
4. เจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความวิชาการ	.661**	.521**	.535**	1.000			
5. เจตคติที่ดีต่อการอ่าน	.591**	.447**	.581**	.480**	1.000		
6. การได้รับการฝึกการเขียนจากอาจารย์	.748**	.619**	.619**	.638**	.548**	1.000	
7. ประสบการณ์ในการอ่าน	.647**	.546**	.678**	.571**	.611*	.582*	1.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 5 พบว่า ปัจจัยทางจิตสังคมทุกตัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง .591 - .748 โดยการได้รับการฝึกทักษะการเขียนจากอาจารย์มีความสัมพันธ์สูงสุดกับความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการ ($r = .748$) รองลงมาคือ การรับรู้ความสามารถของตนในการเขียน ($r = .737$) ความคิดสร้างสรรค์ ($r = .703$) เจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความวิชาการ ($r = .661$) ประสบการณ์ในการอ่าน ($r = .647$) และเจตคติที่ดีต่อการอ่าน ($r = .591$) ตามลำดับ

นอกจากนี้ยังพบว่า ปัจจัยทางจิตสังคมทุกตัวมีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งคู่ที่มีความสัมพันธ์สูงสุดคือ การรับรู้ความสามารถของตนในการเขียนและประสบการณ์ในการอ่าน ($r = .678$) รองลงมาคือ ความคิดสร้างสรรค์และการได้รับการฝึกทักษะการเขียนจากอาจารย์ ($r = .619$) การรับรู้ความสามารถของตนในการเขียนและการได้รับการฝึกทักษะการเขียนจากอาจารย์ ($r = .619$)

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการดังกล่าว มีความสัมพันธ์กับตัวแปรตามในระดับปานกลางถึงสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณาค่าความสัมพันธ์ของตัวแปรคู่ที่มีความสัมพันธ์กันสูงก็

พบว่าไม่มีปัญหาในเรื่อง Multicollinearity เนื่องจากค่า r มีค่าไม่เกิน 0.8 (Glantz, S.A. and Slinker, B.K.1990 : 181 – 199; สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. 2545 : 87) และไม่เกิน 0.9 (Allen Rubin. 2007 : 230) ซึ่งแสดงว่าเหมาะสมที่จะใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลเพิ่มเติมโดยใช้ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ แล้วศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรปัจจัยทางจิตสังคมกับตัวแปรตามคือความสามารถในการเขียนบทความวิชาการ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงในตาราง 6 และตาราง 7 ดังนี้

ตาราง 6 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางจิตสังคมกับความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการของนักศึกษาที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

ตัวแปร	1	2	3	4	5	6	7
1. ความสามารถในการเขียนบทความวิชาการ	1						
2. ความคิดสร้างสรรค์	.518**	1					
3. การรับรู้ความสามารถของตนในการเขียน	.140	.295	1				
4. เจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความวิชาการ	.563**	.320**	.159	1			
5. เจตคติที่ดีต่อการอ่าน	.513**	.383**	.206	.413**	1		
6. การได้รับการฝึกการเขียนจากอาจารย์	.342**	.117	.413**	.359**	.221	1	
7. ประสบการณ์ในการอ่าน	.620**	.441**	.238	.495**	.595**	.202	1

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 6 พบว่า ในกลุ่มนักศึกษาที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ตัวแปรทางจิตสังคมมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง .140 - .620 โดยปัจจัยทางจิตสังคมที่มีความสัมพันธ์สูงสุดกับความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ ประสบการณ์ในการอ่าน ($r = .620$) รองลงมาคือ เจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความเชิงวิชาการ ($r = .563$) และตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการน้อยที่สุดคือการรับรู้ความสามารถของตนในการเขียน ($r = .140$)

ส่วนตัวแปรทางจิตสังคมคู่ที่มีความสัมพันธ์สูงสุดคือ ประสบการณ์ในการอ่านและเจตคติที่ดีต่อการอ่าน ($r = .678$) รองลงมาคือ ประสบการณ์ในการอ่านและเจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความเชิงวิชาการ ($r = .678$)

ตาราง 7 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางจิตสังคมกับความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการของนักศึกษาที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

ตัวแปร	1	2	3	4	5	6	7
1. ความสามารถในการเขียนบทความวิชาการ	1						
2. ความคิดสร้างสรรค์	.653**	1					
3. การรับรู้ความสามารถของตนในการเขียน	.538**	.376**	1				
4. เจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความวิชาการ	.518**	.445**	.255*	1			
5. เจตคติที่ดีต่อการอ่าน	.457*	.204**	.245*	.330**	1		
6. การได้รับการฝึกการเขียนจากอาจารย์	.560**	.544**	.283**	.459**	.321**	1	
7. ประสบการณ์ในการอ่าน	.483**	.415**	.538**	.451**	.489**	.322**	1

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 7 พบว่า ในกลุ่มนักศึกษาที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ตัวแปรทางจิตสังคมมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง .457 - .653 โดยปัจจัยทางจิตสังคมที่มีความสัมพันธ์สูงสุดกับความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ ความคิดสร้างสรรค์ ($r = .653$) รองลงมาคือ การได้รับการฝึกการเขียนจากอาจารย์ ($r = .560$)

ส่วนตัวแปรทางจิตสังคมคู่ที่มีความสัมพันธ์สูงสุดคือ ความคิดสร้างสรรค์และการได้รับการฝึกการเขียนจากอาจารย์ ($r = .544$) รองลงมาคือ ประสบการณ์ในการอ่านและเจตคติที่ดีต่อการอ่าน ($r = .489$)

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้น เพื่อทำนายความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการด้วยตัวแปรอิสระ ประกอบด้วย ตัวแปรกลุ่มสถานการณ์ ได้แก่ การได้รับการฝึกทักษะการเขียนจากอาจารย์ และประสบการณ์ในการอ่าน ตัวแปรจิตลักษณะเดิม ได้แก่ ความคิดสร้างสรรค์ ตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ ได้แก่ การรับรู้ความสามารถของตนในการเขียน เจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความเชิงวิชาการ และเจตคติที่ดีต่อการอ่าน ได้ผลปรากฏดังตาราง 8

ตาราง 8 การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้นในการทำนายความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการของนักศึกษา

ตัวแปร	β	t	R	R^2	R^2_{change}	F	F_{change}
การได้รับการฝึกทักษะการเขียนจาก							
อาจารย์	.748	14.060***	.748	.559	.559	197.691***	197.691***
การรับรู้ความสามารถของตนในการ							
เขียน	.445	7.717***	.825	.681	.122	165.718***	59.549***
ความคิดสร้างสรรค์	.289	5.191***	.854	.729	.047	137.953***	26.945***
เจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความเชิง							
วิชาการ	.175	3.181**	.863	.746	.017	112.119***	10.116**

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 8 พบว่า กลุ่มตัวทำนาย 4 ตัว ซึ่งมาจากตัวแปรสถานการณ์ ตัวแปรจิตลักษณะเดิม และตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ ได้แก่ การได้รับการฝึกทักษะการเขียนจากอาจารย์ การรับรู้ความสามารถของตนในการเขียน ความคิดสร้างสรรค์ และเจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความเชิงวิชาการ สามารถทำนายความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ตัวแปรแรกที่ได้รับคัดเลือกคือ ตัวแปรสถานการณ์ ได้แก่ การได้รับการฝึกทักษะการเขียนจากอาจารย์ เป็นตัวทำนายที่มีอิทธิพลสูงที่สุดในการทำนายความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ($\beta = .748$) โดยการได้รับการฝึกทักษะการเขียนจากอาจารย์สามารถทำนายความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการได้ร้อยละ 55.9

ตัวแปรที่สองที่ได้รับคัดเลือก คือ ตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ ได้แก่ การรับรู้ความสามารถของตนในการเขียน เป็นตัวทำนายความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการที่มีอิทธิพลสูงเป็นอันดับที่สองในการทำนายความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ($\beta = .445$) โดยการรับรู้ความสามารถของตนในการเขียนร่วมกับ การได้รับการฝึกทักษะการเขียนจากอาจารย์สามารถทำนายความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการได้ร้อยละ 68.1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 (ตัวอธิบาย 2 ตัว สามารถอธิบายความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการเพิ่มขึ้นจากตัวอธิบาย 1 ตัว ร้อยละ 12.2

ตัวแปรจิตลักษณะเดิมที่ได้รับคัดเลือก ได้แก่ ความคิดสร้างสรรค์ เป็นตัวเป็นตัวทำนายความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการที่มีอิทธิพลสูงเป็นอันดับที่สาม ในการทำนายความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ($\beta = .289$)

โดยความคิดสร้างสรรค์ ร่วมกับการรับรู้ความสามารถของตนในการเขียน และการได้รับการฝึกทักษะการเขียนจากอาจารย์สามารถทำนายความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการได้ ร้อยละ 72.9 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 (ตัวอธิบาย 3 ตัว สามารถอธิบายความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการเพิ่มขึ้นจากตัวอธิบาย 2 ตัว ร้อยละ 4.7 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001)

ตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ที่ได้รับคัดเลือก ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความเชิงวิชาการ เป็นตัวทำนายความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการที่มีอิทธิพลสูงเป็นอันดับที่สี่ในการทำนายความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ($\beta = .175$) โดยเจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความวิชาการ ร่วมกับการคิดสร้างสรรค์ การรับรู้ความสามารถของตนในการเขียน และการได้รับการฝึกทักษะการเขียนจากอาจารย์สามารถทำนายความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการ ได้ร้อยละ 74.6 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 (ตัวอธิบาย 4 ตัว สามารถอธิบายความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการเพิ่มขึ้นจากตัวอธิบาย 3 ตัว ร้อยละ 1.7 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01)

ผู้วิจัยวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณเพิ่มเติม โดยหาตัวแปรทำนายในกลุ่มที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ผลปรากฏดังตาราง 9 และ 10

ตาราง 9 การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้นในการทำนายความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการของนักศึกษาที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

ตัวแปร	β	t	R	R^2	R^2_{change}	F	F_{change}
ประสบการณ์ในการอ่าน	0.126	6.897***	0.62	0.385	0.385	47.563***	47.563***
เจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความฯ	0.072	3.504**	0.687	0.471	0.087	33.449***	12.278***
ความคิดสร้างสรรค์	0.071	2.962*	0.726	0.527	0.056	27.535***	8.772***

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 9 พบว่า กลุ่มตัวทำนาย 3 ตัว ซึ่งมาจากตัวแปรสถานการณ์ ตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ และตัวแปรจิตลักษณะเดิม ได้แก่ ประสบการณ์ในการอ่าน เจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความเชิงวิชาการ และความคิดสร้างสรรค์ สามารถทำนายความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการของนักศึกษาที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงได้ โดยตัวแปร

ทำนายที่มีอิทธิพลสูงสุด คือ ประสบการณ์ในการอ่าน ($\beta = .126$) สามารถทำนายความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการได้ร้อยละ 38.5 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ตาราง 10 การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้นในการทำนายความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการของนักศึกษาที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

ตัวแปร	β	t	R	R^2	R^2_{change}	F	F_{change}
ความคิดสร้างสรรค์	0.205	7.719***	0.653	0.427	0.427	59.590***	59.590***
เจตคติที่ดีต่อการอ่าน	0.077	4.315***	0.732	0.536	0.109	45.665***	18.617***
การรับรู้ความสามารถในการเขียน	0.05	3.635***	0.777	0.603	0.067	39.554***	13.214***
เจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความ	0.038	2.230*	0.792	0.627	0.024	32.420***	4.973*

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 10 พบว่า กลุ่มตัวทำนาย 3 ตัว ซึ่งมาจากตัวแปรจิตลักษณะเดิม และตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ ได้แก่ ความคิดสร้างสรรค์ เจตคติที่ดีต่อการอ่าน การรับรู้ความสามารถของตนในการเขียน และเจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความเชิงวิชาการ สามารถทำนายความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการของนักศึกษาที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ตัวแปรทำนายที่มีอิทธิพลสูงสุด คือ ความคิดสร้างสรรค์ ($\beta = .205$) สามารถทำนายความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการได้ร้อยละ 42.7

ตอนที่ 5 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของความสามารถในการเขียนบทความวิชาการ
พิจารณาตามตัวแปรระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้ผลปรากฏดังตาราง 11

ตาราง 11 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของความสามารถในการเขียนบทความวิชาการ พิจารณาตามตัวแปรระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	n	M	SD	Min	Max
สูง	52	7.270	1.140	4.00	9.00
ปานกลาง	54	6.278	0.920	3.00	8.00
ต่ำ	54	4.760	0.867	3.00	7.00
รวม	160	6.088	1.420	3.00	9.00

จากตาราง 11 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงเป็นกลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนบทความวิชาการมากที่สุด รองลงมาคือกลุ่มที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง ส่วนกลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยความสามารถในการเขียนบทความวิชาการน้อยที่สุดคือ กลุ่มที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

ตาราง 12 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการ ของนักศึกษาที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	169.841	2	84.920	88.333**
ภายในกลุ่ม	150.934	157	0.961	
รวม	320.775	159		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 12 พบว่า ความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการของนักศึกษาในแต่ละระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($F = 88.333$) เมื่อพบความแตกต่างของความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการในแต่ละระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผู้วิจัยจึงเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการในแต่ละระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่ กลุ่มที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง กลุ่มที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง และกลุ่มที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ โดยใช้สถิติการเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe's Procedure) ได้ผลปรากฏดังตาราง 13

ตาราง 13 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ของความสามารถในการเขียนบทความวิชาการของนักศึกษา จำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	สูง	ปานกลาง	ต่ำ
สูง (M = 7.270)	-	0.991**	2.510**
ปานกลาง (M = 6.278)		-	1.519**
ต่ำ (M = 4.760)			-

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 13 พบว่า นักศึกษาสถาบันการพลศึกษา กลุ่มภาคเหนือที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการสูงกว่านักศึกษาที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลางและต่ำ และนักศึกษาที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง มีความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการสูงกว่านักศึกษาที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตอนที่ 6 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความสามารถในการเขียนบทความวิชาการ โดยใช้ตัวแปรอิสระ 2 ตัว คือ ประสบการณ์ในการอ่าน และความคิดสร้างสรรค์ ได้ผลปรากฏดังตาราง 14

ตาราง 14 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของความสามารถในการเขียนบทความวิชาการ พิจารณาตามตัวแปรความคิดสร้างสรรค์ และประสบการณ์ในการอ่าน

ความคิดสร้างสรรค์	ประสบการณ์ในการอ่าน			
	อ่าน	N	M	SD
สูง	สูง	42	7.310	.975
สูง	ต่ำ	43	6.349	1.152
ต่ำ	สูง	39	5.744	1.272
ต่ำ	ต่ำ	36	4.722	.882

จากตาราง 14 แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาที่มีความคิดสร้างสรรค์สูงและมีประสบการณ์ในการอ่านสูง เป็นกลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการมากที่สุด รองลงมาคือ กลุ่มที่มีความคิดสร้างสรรค์สูง และมีประสบการณ์ในการอ่านต่ำ และกลุ่มที่มีความคิดสร้างสรรค์ต่ำและประสบการณ์ในการอ่านสูง ส่วนกลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยของความสามารถใน

การเขียนบทความวิชาการน้อยที่สุดคือ กลุ่มที่มีความคิดสร้างสรรค์ต่ำและมีประสบการณ์ในการอ่านต่ำ

ตาราง 15 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความสามารถในการเขียนบทความวิชาการพิจารณาตามตัวแปรความคิดสร้างสรรค์ และประสบการณ์ในการอ่าน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
ความคิดสร้างสรรค์	101.433	1	101.433	86.278**
ประสบการณ์ในการอ่าน	39.096	1	39.096	33.255**
ความคิดสร้างสรรค์ x ประสบการณ์ในการอ่าน	.037	1	.037	.031
ความคลาดเคลื่อน	183.402	156	1.176	
รวม		160		

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 15 เมื่อศึกษาผลร่วมกันระหว่างความคิดสร้างสรรค์และประสบการณ์ในการอ่านที่มีต่อความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการ พบว่าไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์และประสบการณ์ในการอ่าน แต่พบว่านักศึกษาที่มีความคิดสร้างสรรค์มากเป็นผู้มีความสามารถในการเขียนบทความวิชาการมากกว่านักศึกษาที่มีความคิดสร้างสรรค์น้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และยังพบว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์ในการอ่านมาก มีความสามารถในการเขียนบทความวิชาการมากกว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์ในการอ่านน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการ ของนักศึกษาสถาบันการพลศึกษา กลุ่มภาคเหนือ ในครั้งนี้สามารถสรุปขั้นตอนและผลของการวิจัยได้ดังต่อไปนี้

สังเขปจุดมุ่งหมาย สมมติฐาน และวิธีดำเนินการวิจัย

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายที่สำคัญ 4 ประการ คือ

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางจิตสังคมกับความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการของนักศึกษา
2. เพื่อค้นหาปัจจัยที่สำคัญในการทำนายความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการของนักศึกษา
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการของนักศึกษาที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน
4. เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจิตลักษณะเดิม กับตัวแปรสถานการณ์ของนักศึกษาที่ส่งผลต่อความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการ

สมมติฐานของการวิจัย

1. ปัจจัยทางจิตสังคม ประกอบด้วย ตัวแปรกลุ่มสถานการณ์ ได้แก่ การได้รับการฝึกทักษะการเขียนจากอาจารย์ และประสบการณ์ในการอ่าน ตัวแปรจิตลักษณะเดิม ได้แก่ ความคิดสร้างสรรค์ ตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ ได้แก่ การรับรู้ความสามารถของตนในการเขียน เจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความเชิงวิชาการ และเจตคติที่ดีต่อการอ่าน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการของนักศึกษา
2. ปัจจัยทางจิตสังคม ได้แก่ ตัวแปรกลุ่มสถานการณ์ ตัวแปรจิตลักษณะเดิม และตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ สามารถทำนายความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการของนักศึกษา
3. นักศึกษาที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการสูงกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับต่ำ
4. นักศึกษาที่มีความคิดสร้างสรรค์ในระดับสูง และมีประสบการณ์ในการอ่านมาก มีความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการมากกว่านักศึกษาที่มีลักษณะตรงกันข้าม

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้วิธีดำเนินการวิจัย ดังนี้

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 และ 2 ของสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตเชียงใหม่และเพชรบูรณ์ ที่เรียนวิชาหลักและการใช้ภาษาไทย เรื่อง การเขียนบทความเชิงวิชาการแล้ว และกำลังศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2551 โดยใช้วิธีสุ่มอย่างง่ายจากจำนวน วิทยาเขต ทั้งหมด 4 วิทยาเขต ให้ได้ 2 วิทยาเขต จากนั้นจึงสุ่มอย่างง่ายจากนักศึกษาชั้นปีที่ 1 และ 2 ชั้นปีละ 40 คน ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 160 คน

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

1. ความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการ
2. ตัวแปรตัวแปรกลุ่มสถานการณ์ ได้แก่ การได้รับการฝึกทักษะการเขียนจากอาจารย์ และประสบการณ์ในการอ่าน
3. ตัวแปรจิตลักษณะเดิม ได้แก่ ความคิดสร้างสรรค์
4. ตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ ได้แก่ การรับรู้ความสามารถของตนในการเขียน เจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความเชิงวิชาการ และเจตคติที่ดีต่อการอ่าน
5. ตัวแปรแบ่งกลุ่ม ได้แก่ ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบทดสอบ ได้แก่ แบบทดสอบความสามารถในการเขียนบทความวิชาการ และแบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์

แบบทดสอบความสามารถในการเขียนบทความวิชาการ เป็นแบบทดสอบปลายเปิดที่กำหนดให้นักศึกษาเขียนบทความวิชาการจากข้อมูลที่กำหนดไว้ในหัวข้อ “ความอ้วนกับการพลศึกษา” มีค่าความยากเท่ากับ .493 และมีค่าอำนาจจำแนกเท่ากับ .381

แบบทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์ เป็นแบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์โดยการวาดภาพของเจเลนและเออร์บัน (Jellen and Urban. 1986) มีค่าความยาก เท่ากับ .641 และมีค่าอำนาจจำแนกเท่ากับ .413

2. แบบสอบถาม แบ่งเป็น 6 ตอน

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป ได้แก่ ชื่อ นามสกุล ชั้นปีที่ศึกษาอยู่ วิทยาเขต และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ซึ่งแสดงด้วยค่าระดับคะแนนเฉลี่ย (GPA)

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเจตคติที่ดีต่อการอ่าน ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 15 ข้อ ในลักษณะของมาตราส่วนประเมินค่า 6 ระดับ มีค่าความเชื่อมั่น .819

ตอนที่ 3 แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนในการเขียน ประกอบด้วย
ข้อคำถามจำนวน 15 ข้อ ในลักษณะของมาตราส่วนประเมินค่า 6 ระดับ มีค่าความเชื่อมั่น .861

ตอนที่ 4 แบบสอบถามเจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความเชิงวิชาการ ประกอบด้วย
ข้อคำถามจำนวน 15 ข้อ ในลักษณะของมาตราส่วนประเมินค่า 6 ระดับ มีค่าความเชื่อมั่น .841

ตอนที่ 5 แบบสอบถามการได้รับการฝึกทักษะการเขียนจากอาจารย์
ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 15 ข้อ ในลักษณะของมาตราส่วนประเมินค่า 6 ระดับ มีค่าความ
เชื่อมั่น .851

ตอนที่ 6 แบบสอบถามประสบการณ์ในการอ่าน ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน
15 ข้อ ในลักษณะของมาตราส่วนประเมินค่า 6 ระดับ มีค่าความเชื่อมั่น .872

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยใช้สถิติเพื่อการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. วิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรทางจิตสังคมต่าง ๆ โดยใช้ค่าเฉลี่ย
ค่าสูงสุด ค่าต่ำสุด และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทางจิตสังคมกับความสามารถในการ
เขียนบทความวิชาการด้วยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product Moment
Correlation Coefficient)
3. ศึกษาปัจจัยทางจิตสังคมที่สามารถทำนายความสามารถในการเขียนบทความ
วิชาการ โดยใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้น (Stepwise Multiple Regression
Analysis)
4. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนบทความวิชาการของนักศึกษาที่มีระดับ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way
ANOVA)
5. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนบทความวิชาการของนักศึกษาที่มี
ความคิดสร้างสรรค์ต่างกัน และมีประสบการณ์ในการอ่านต่างกัน โดยใช้การวิเคราะห์ความ
แปรปรวนสองทาง (Two-Way ANOVA)

การสรุปผลการวิจัย

จากผลการวิจัย สามารถสรุปผลที่ได้ดังต่อไปนี้

1. ปัจจัยทางจิตสังคมทุกตัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการเขียน
บทความเชิงวิชาการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง
.591 - .748 โดยการได้รับการฝึกทักษะการเขียนจากอาจารย์มีความสัมพันธ์สูงสุดกับ
ความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการ ($r = .748$) รองลงมาคือการรับรู้ความสามารถของ
ตนในการเขียน ($r = .737$) ความคิดสร้างสรรค์ ($r = .703$) เจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความเชิง

วิชาการ ($r = .661$) ประสบการณ์ในการอ่าน ($r = .647$) และเจตคติที่ดีต่อการอ่าน ($r = .591$) ตามลำดับ

2. ปัจจัยทางจิตสังคม ได้แก่ ตัวแปรกลุ่มสถานการณ์ ตัวแปรจิตลักษณะเดิมและตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ สามารถทำนายความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการของนักศึกษา โดยตัวแปรสถานการณ์ ได้แก่ การได้รับการฝึกทักษะการเขียนจากอาจารย์ เป็นตัวทำนายที่มีอิทธิพลสูงสุดในการทำนายความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการ ($\beta = .748$) รองลงมาคือตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ ได้แก่ การรับรู้ความสามารถของตนในการเขียน ($\beta = .445$) และตัวแปรจิตลักษณะเดิม ได้แก่ ความคิดสร้างสรรค์ ($\beta = .289$) และตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความเชิงวิชาการ ($\beta = .175$) โดยเจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความเชิงวิชาการ ร่วมกับความคิดสร้างสรรค์ การรับรู้ความสามารถของตนในการเขียน และการได้รับการฝึกทักษะการเขียนจากอาจารย์ร่วมกันทำนายความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการ ได้ร้อยละ 74.6 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

3. ความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการของนักศึกษาในแต่ละระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักศึกษาที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการสูงกว่านักศึกษาที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลางและต่ำ และนักศึกษาที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง มีความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการสูงกว่านักศึกษาที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. นักศึกษาที่มีความคิดสร้างสรรค์สูงและมีประสบการณ์ในการอ่านสูง มีค่าเฉลี่ยความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการมากที่สุด รองลงมาคือกลุ่มที่มีความคิดสร้างสรรค์สูง และมีประสบการณ์ในการอ่านต่ำ ทั้งนี้เมื่อศึกษาผลร่วมกันระหว่างความคิดสร้างสรรค์และประสบการณ์ในการอ่านที่มีต่อความสามารถในการเขียนบทความวิชาการ พบว่าไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์และประสบการณ์ในการอ่าน แต่พบว่านักศึกษาที่มีความคิดสร้างสรรค์มากเป็นผู้มีความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการมากกว่านักศึกษาที่มีความคิดสร้างสรรค์น้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และยังพบว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์ในการอ่านมาก มีความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการมากกว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์ในการอ่านน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

การศึกษาปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการของนักศึกษา สถาบันการพลศึกษา กลุ่มภาคเหนือ สามารถอภิปรายผลการวิจัยดังนี้

สมมติฐานที่ 1 กล่าวว่า ปัจจัยทางจิตสังคม ประกอบด้วย ตัวแปรกลุ่มสถานการณ์ ได้แก่ การได้รับการฝึกทักษะการเขียนจากอาจารย์ และประสบการณ์ในการอ่าน ตัวแปรจิตลักษณะเดิม ได้แก่ ความคิดสร้างสรรค์ ตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ ได้แก่ การรับรู้ความสามารถของตนในการเขียน เจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความเชิงวิชาการ และเจตคติที่ดีต่อการอ่าน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการของนักศึกษา

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของปัจจัยทางจิตสังคมกับความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการ พบว่า ปัจจัยทางจิตสังคมทุกตัว ได้แก่ ตัวแปรกลุ่มสถานการณ์ ได้แก่ การได้รับการฝึกทักษะการเขียนจากอาจารย์ และประสบการณ์ในการอ่าน ตัวแปรจิตลักษณะเดิม ได้แก่ ความคิดสร้างสรรค์ ตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ ได้แก่ การรับรู้ความสามารถของตนในการเขียน เจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความเชิงวิชาการ และเจตคติที่ดีต่อการอ่าน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งผลการวิจัยนี้สนับสนุนสมมติฐานที่ 1 ที่ผู้วิจัยตั้งไว้ ดังนี้

1.1 ปัจจัยทางจิตสังคมที่มีความสัมพันธ์ทางบวกสูงสุดกับความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ การได้รับการฝึกทักษะการเขียนจากอาจารย์ ($r = .748$) ผลการวิจัยหมายถึง นักศึกษาที่ได้รับการฝึกทักษะการเขียนจากอาจารย์มากทำให้มีความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการสูง ซึ่งสอดคล้องกับที่แบร์ (Bear 1999 : 2) กล่าวถึงความสำคัญของบทบาทของครูผู้สอนที่มีต่อการพัฒนาทักษะการเขียนไว้ว่า การเขียนเป็นทักษะที่ต้องอาศัยกระบวนการสอนและเรียนรู้ แม้ว่านักศึกษาจะเล่าเรื่องต่าง ๆ ด้วยการเขียนได้ แต่หากปราศจากการได้รับโอกาสในการฝึกฝนการเขียนและการได้ทราบข้อมูลย้อนกลับจากครูผู้สอนแล้ว นักศึกษาก็ไม่สามารถพัฒนาไปสู่การมีทักษะในการเขียนประเภทอื่น ๆ ได้ เช่นเดียวกับที่ ฮอนเนอร์ วิลเลียม และสตีฟเลย์ (Horner, Williams, and Steveley. 1987) ให้คำอธิบายว่า ครูผู้สอนมีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคิดที่กว้างขวางด้วยการใช้กิจกรรมการสอน เช่น การยกตัวอย่างประกอบการสอน การที่ครูมีการยกตัวอย่างในการสอนมากไม่เพียงแต่ทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในสิ่งที่ครูสอน แต่ยังทำให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงไปสู่ความเข้าใจในสิ่งที่ครูไม่ได้สอนด้วย ด้วยเหตุนี้ ผู้เรียนที่ได้รับการส่งเสริมทักษะการเขียนจากครูจึงมีความสามารถในการเขียน

อย่างไรก็ตาม เมื่อผู้วิจัยศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางจิตสังคมกับความสามารถในการเขียนของนักศึกษาในแต่ละระดับผลสัมฤทธิ์ก็พบว่า กลุ่มที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงนั้น ความสามารถในการเขียนของนักศึกษามีความสัมพันธ์กับประสบการณ์ในการอ่าน และความคิดสร้างสรรค์ของตนเองมากกว่า ในขณะที่การได้รับการฝึกทักษะการเขียนจากอาจารย์มีอิทธิพลต่อตัวแปรตามไม่มากนัก ($r = .342$) ส่วนในกลุ่มผู้เรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ การได้รับการฝึกทักษะการเขียนจากอาจารย์มีความสัมพันธ์กับตัวแปรตามมากเป็นอันดับสอง ($r = .560$) สรุปได้ว่าผู้เรียนที่มีระดับสติปัญญาดีอยู่แล้ว สามารถ

พัฒนาการเขียนของตนได้จากความคิดสร้างสรรค์และการอ่าน แต่สำหรับผู้เรียนที่มีความสามารถทางปัญญาในระดับปานกลาง หรือในกลุ่มที่เรียนอ่อน การได้รับรู้ว่าตนเองได้รับคำแนะนำด้านการเขียนจากครูมีความสำคัญอย่างมาก ในการช่วยส่งเสริมให้เขาสามารถสร้างสรรค์งานเขียนได้ดีขึ้น

1.2 ปัจจัยทางจิตสังคมที่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 รองลงมาเป็นลำดับที่ 2 คือ การรับรู้ความสามารถของตนในการเขียน ($r = .737$) และจากการศึกษาในกลุ่มย่อย คือกลุ่มผู้เรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ก็พบว่าการรับรู้ความสามารถของตนในการเขียนมีความสัมพันธ์กับตัวแปรตามในผู้เรียนกลุ่มต่ำสูงเป็นอันดับสามด้วย ($r = 0.538$)

ผลการวิจัยนี้เป็นไปตามแนวคิดทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตน การที่นักศึกษามีการรับรู้ความสามารถของตนในการเขียนสูง จึงมีความสามารถในการเขียนสูงด้วย เนื่องจากการรับรู้ความสามารถของตนเป็นความเชื่อของบุคคลเกี่ยวกับความสามารถของตนเองที่จะทำพฤติกรรมตามที่ตนเองคาดหวัง การรับรู้ความสามารถของตนจึงมีอิทธิพลต่อการเลือกทำพฤติกรรม นักศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนในการเขียนสูงก็มีแนวโน้มที่จะมีความสามารถในการเขียนสูง ในทางตรงกันข้าม ถ้านักศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนในการเขียนต่ำก็มีแนวโน้มที่จะมีความสามารถในการเขียนต่ำด้วย งานวิจัยที่สอดคล้องกับผลการวิจัยนี้ได้แก่ งานวิจัยของกรรณิการ์ จิตบรรเทา (2539 : 16) ที่ศึกษาพบว่าผู้เรียนที่มีการรับรู้ความสามารถของตนจะมีพฤติกรรมกล้าแสดงออก มีความรับผิดชอบ มีความคิดสร้างสรรค์ ฟังตนเองได้และยังสามารถปรับตัวได้ดีในสถานการณ์หรือสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ อีกด้วย นอกจากนี้การรับรู้ความสามารถของตนยังมีอิทธิพลต่อการเลือกกิจกรรมและความพยายามของผู้เรียน โดยการตั้งจุดมุ่งหมายที่ท้าทายแก่ตนเองว่ามีความสามารถในการกระทำสิ่งต่าง ๆ ให้สำเร็จภายในเวลาที่กำหนด และสามารถทราบถึงความสำเร็จและความก้าวหน้าในการเรียนของตนเองได้ และจากการประมวลเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อในความสามารถของตน แรงจูงใจ และสัมฤทธิ์ผลในการเขียน ของแฟรงค์ พาจาร์ส (Frank Pajares. 2003 : 139 - 158) ก็พบข้อมูลที่สอดคล้องกันว่า ความเชื่อในความสามารถของตนของผู้เรียน มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจและสัมฤทธิ์ผลในการเขียน

1.3 ปัจจัยทางจิตสังคมที่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 รองลงมาเป็นลำดับที่ 3 คือ ความคิดสร้างสรรค์ ($r = .703$) หมายถึง การที่นักศึกษามีความคิดสร้างสรรค์สูงทำให้มีความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการสูงด้วย ที่พบผลเช่นนี้เนื่องจากความคิดสร้างสรรค์เป็นกระบวนการบูรณาการประสบการณ์ทั้งหมด เพื่อสร้างรูปแบบใหม่ ความคิดใหม่ หรือผลผลิตใหม่ ซึ่งต้องอาศัยการมองเห็นความสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ (ชาญณรงค์ พรุ่งโรจน์ 2546 : 6) ซึ่งลักษณะและกระบวนการของความคิดสร้างสรรค์ดังกล่าว มีความสอดคล้องกับลักษณะของความสามารถในการเขียนและขั้นตอนในการเขียนบทความเชิงวิชาการ กล่าวคือ ในการเขียนบทความเชิงวิชาการนั้น ผู้เขียนก็ต้องอาศัยการรับรู้ข้อมูล การมองเห็นความสัมพันธ์ของข้อมูล แล้วจึงใช้

ประสบการณ์ ความรู้ของผู้เขียนมาบูรณาการและเลือกสรรเป็นความคิดที่ดีที่สุดในการเขียนงานวิจัยที่สนับสนุนความสัมพันธ์ทางบวก ระหว่างความคิดสร้างสรรค์กับความสามารถในการเขียน ได้แก่ งานวิจัยของเช่น ลินดา เอ. โอฮารา และ โรเบิร์ต เจ. สเตอ์นเบิร์ก (Linda A. O'Hara and Robert J. Sternberg. 1999) ที่ศึกษาความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 และ 2 ของมหาวิทยาลัยเยลจำนวน 110 คน ผู้วิจัยแบ่งกลุ่มตัวอย่างตามลักษณะการคิดออกเป็นกลุ่มที่ใช้ความคิดของตนเองอย่างอิสระ และกลุ่มที่วิเคราะห์และตัดสินใจจากข้อมูลที่กำหนดให้ โดยผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดอ่านเนื้อเรื่องแล้วเขียนเรียงความ 1 ฉบับเกี่ยวกับเรื่องที่เขียน และตอบคำถามปลายเปิด 2 ข้อ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่ใช้ความคิดของตนเองอย่างอิสระมีความคิดสร้างสรรค์สูงกว่านักศึกษาที่ใช้การวิเคราะห์และตัดสินใจจากข้อมูลที่กำหนดให้ นอกจากนี้ การวิเคราะห์ข้อมูลเพิ่มเติมพบว่า ในกลุ่มผู้เรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ความคิดสร้างสรรค์มีความสัมพันธ์กับตัวแปรตามในระดับสูง ($r = .703$) ซึ่งสอดคล้องกับข้อค้นพบในงานวิจัยฉบับนี้ จึงสรุปได้ว่า ความคิดสร้างสรรค์เป็นปัจจัยสำคัญต่อความสามารถในการเขียน โดยเฉพาะในกลุ่มผู้เรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดี

1.4 ปัจจัยทางจิตสังคมที่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 รองลงมาเป็นอันดับ 4 คือ เจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความเชิงวิชาการ ($r = .661$) และเป็นที่น่าสนใจว่าตัวแปรดังกล่าวนี้มีความสัมพันธ์กับตัวแปรตามสูงเป็นอันดับต้น ๆ ทั้งในกลุ่มผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ($r = .563$) และกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ($r = .518$) จากผลการวิจัยหมายถึง การที่นักศึกษามีเจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความเชิงวิชาการมาก ทำให้มีความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการสูงด้วย ดังที่ พรพิไล เลิศวิชา (2550: 66 – 67) ให้คำอธิบายเกี่ยวกับเจตคติไว้ว่า บุคคลใดมีเจตคติในทางบวกต่อพฤติกรรมใด ก็มีแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมนั้น ๆ สูง ทั้งนี้เมื่อศึกษากระบวนการของสมองในการเรียนรู้ พบว่า ในการกรองข้อมูลที่ผ่านเข้าสู่สมอง มีกระบวนการที่ทำหน้าที่เลือกเฉพาะสิ่งที่น่าสนใจเข้าสู่การรับรู้ เรียกว่า ความตั้งใจ (Attention) ซึ่งทำหน้าที่ควบคุมการเรียนรู้ให้ดำเนินไปอย่างรู้ตัว ความตั้งใจเป็นกระบวนการของจิตใจ เป็นสิ่งที่กำกับกระบวนการเรียนรู้ให้ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ ด้วยเหตุนี้ นักศึกษาที่มีเจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความเชิงวิชาการ ก็จะมี ความตั้งใจในการเขียน ซึ่งความตั้งใจนี้จะแตกต่างกับความตั้งใจที่เกิดขึ้นเพราะครูบอกให้ตั้งใจ เจตคติที่ดีต่อสิ่งที่เขียนจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้นักศึกษาเห็นคุณค่าและประโยชน์ของการเขียนบทความวิชาการ รู้สึกชอบและพอใจในการเขียน รวมทั้งมีความมุ่งมั่นที่จะเขียนให้สำเร็จด้วยตนเอง ซึ่งแองเจลา บูธ (Angela Booth : Online) ก็กล่าวไว้ในทำนองเดียวกันกันว่า การมีเจตคติที่ดีต่อการเขียน ไม่เพียงแต่ช่วยพัฒนาชิ้นงานเขียนประสบความสำเร็จและมีคุณภาพเท่านั้น แต่ยังทำให้ผู้เขียนเขียนได้อย่างมีความสุขและเพลิดเพลินด้วย เจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความเชิงวิชาการจึงเป็นปัจจัยสำคัญอีกประการหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการ

สมมติฐานที่ 2 กล่าวว่า ปัจจัยทางจิตสังคม ได้แก่ ตัวแปรกลุ่มสถานการณ์ ตัวแปรจิตลักษณะเดิม และตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ สามารถทำนายความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการของนักศึกษา

จากการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้น เพื่อค้นหาปัจจัยทางจิตสังคมที่สามารถทำนายความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการของนักศึกษา สถาบันการพลศึกษา กลุ่มภาคเหนือ พบว่า ทั้งตัวแปรสถานการณ์ ตัวแปรจิตลักษณะเดิม และตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ สามารถทำนายความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการของนักศึกษา โดยตัวแปรสถานการณ์ ได้แก่ การได้รับการฝึกทักษะการเขียนจากอาจารย์ เป็นตัวทำนายที่มีอิทธิพลสูงสุดในการทำนายความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการ ($\beta = .748$) รองลงมาคือ ตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ ได้แก่ การรับรู้ความสามารถของตนในการเขียน ($\beta = .445$) และตัวแปรจิตลักษณะเดิม ได้แก่ ความคิดสร้างสรรค์ ($\beta = .289$) และตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความเชิงวิชาการ ($\beta = .175$) โดยเจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความเชิงวิชาการ ร่วมกับความคิดสร้างสรรค์ การรับรู้ความสามารถของตนในการเขียน และการได้รับการฝึกทักษะการเขียนจากอาจารย์ร่วมกันทำนายความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการ ได้ร้อยละ 74.6 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ซึ่งผลการวิจัยนี้สนับสนุนสมมติฐานที่ 2 ที่ผู้วิจัยตั้งไว้

ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า การได้รับการฝึกทักษะการเขียนจากอาจารย์ เป็นตัวทำนายที่มีอิทธิพลสูงสุดในการทำนายความสามารถในการเขียนบทความวิชาการ ($\beta = .748$) ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ที่พบผลเช่นนี้เนื่องจากอาจารย์หรือครูผู้สอนเป็นบุคคลที่มีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการส่งเสริม และพัฒนาทักษะการเขียนให้กับนักศึกษา ไม่ว่าจะเป็นในด้านการให้คำแนะนำ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการเป็นแบบอย่างที่ดี หากอาจารย์จัดกิจกรรมการเรียนการสอนดี และส่งเสริมให้นักศึกษาได้ฝึกทักษะการเขียนอย่างถูกต้องและเพียงพอ นักศึกษาที่มีความสามารถในการเขียนดีอยู่แล้วก็จะสามารถพัฒนาให้ดียิ่งขึ้นอีกด้วย การเรียนรู้จากการให้ประสบการณ์ของอาจารย์ ในทำนองเดียวกัน นักศึกษาที่มีความสามารถในการเขียนน้อย หากได้มีโอกาสฝึกปฏิบัติบ่อย ๆ และได้รับคำแนะนำ ส่งเสริม กำลังใจจากครูผู้สอนก็จะสามารถพัฒนาความสามารถในการเขียนของตนขึ้นได้

เมื่อพิจารณาผลการวิจัยที่แสดงให้เห็นว่า การได้รับการส่งเสริมทักษะการเขียนจากอาจารย์ การรับรู้ความสามารถของตนในการเขียน ความคิดสร้างสรรค์ และเจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความเชิงวิชาการ เป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลสูงในการทำนายความสามารถในการเขียนบทความวิชาการตามลำดับ พบว่า ตัวทำนายความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการประกอบด้วย ปัจจัยสถานการณ์ 1 ตัวแปร ปัจจัยจิตลักษณะตามสถานการณ์ 2 ตัวแปร และปัจจัยจิตลักษณะเดิม 1 ตัวแปร โดยตัวแปรทั้ง 3 กลุ่มร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการได้ถึงร้อยละ 74.6 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ผลการวิจัยนี้ชี้ให้เห็นว่า ความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการเป็น

พฤติกรรมที่เกิดจากสาเหตุที่สำคัญทั้ง 3 ประเภท ได้แก่ สาเหตุทางสถานการณ์ สาเหตุทางจิตลักษณะเดิม และสาเหตุทางจิตลักษณะตามสถานการณ์ แสดงว่าความสามารถในการเขียนบทความวิชาการเกิดจากทั้งความสามารถดั้งเดิมในตนเอง และความสามารถที่พัฒนาขึ้นจากการเรียนรู้จากสภาพแวดล้อมภายนอกด้วย เช่น การได้รับการสนับสนุนทางสังคมที่เหมาะสมจากครูอาจารย์ อีกทั้งยังเป็นความสามารถที่เกิดจากปฏิสัมพันธ์ของลักษณะภายในตนกับสถานการณ์ที่นักศึกษาเผชิญอยู่ เช่น การรับรู้ความสามารถของตนในการเขียน การมีเจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความเชิงวิชาการ ในการส่งเสริมให้นักศึกษาสามารถเขียนบทความเชิงวิชาการได้ดี ครูผู้สอนจึงควรจัดกิจกรรมที่พัฒนาปัจจัยที่ดังกล่าวให้ครอบคลุมและบูรณาการ

อย่างไรก็ตาม เมื่อศึกษาตัวแปรทำนายในกลุ่มผู้เรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ ผู้วิจัยพบว่า ตัวแปรทำนายที่มีอิทธิพลสูงสุดไม่ใช่การได้รับการฝึกทักษะการเขียนจากอาจารย์ดังที่ปรากฏในกลุ่มรวม แต่ปัจจัยทำนายที่มีอิทธิพลสูงในกลุ่มผู้เรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง คือ ประสบการณ์ในการอ่าน เจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความเชิงวิชาการ และความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งก็เป็นตัวแปรที่มาจากจิตลักษณะทั้ง 3 ประเภท คือ ตัวแปรสถานการณ์ ตัวแปรจิตลักษณะ และตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ด้วยเช่นกัน ส่วนในกลุ่มผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ปัจจัยทำนายที่มีอิทธิพลสูง ได้แก่ ความคิดสร้างสรรค์ เจตคติที่ดีต่อการอ่าน การรับรู้ความสามารถของตนในการเขียน และเจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความเชิงวิชาการ เมื่อพิจารณาตัวแปรทำนายของกลุ่มผู้เรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ มีความเป็นไปได้ว่าผู้เรียนที่มีระดับสติปัญญาดีอยู่แล้วนั้น สามารถพัฒนาความสามารถในการเขียนได้ด้วยตนเองจากการอ่าน จากการเห็นประโยชน์และคุณค่าของการเขียน และจากจิตลักษณะเดิมที่มีอยู่ในตนคือความคิดสร้างสรรค์ ส่วนนักศึกษาที่เรียนอ่อนอาศัยความคิดสร้างสรรค์ ความมั่นใจและการรับรู้ว่าคุณเองสามารถทำได้ และการมีเจตคติที่ดีต่อการอ่านการเขียนเป็นปัจจัยในการเขียนบทความเชิงวิชาการให้สำเร็จ

แม้ว่าผลการศึกษาค้นคว้าตัวแปรทำนายในกลุ่มย่อย จะไม่พบว่าการได้รับการฝึกทักษะการเขียนจากครูเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลสูง ไม่ได้อยู่ในสมการทำนาย แต่ผู้วิจัยเชื่อว่าครูมีบทบาทสำคัญในการสนับสนุนและส่งเสริมความสามารถในการเขียนให้กับผู้เรียน ทั้งกลุ่มเรียนเก่งและเรียนอ่อน การสอนของครูไม่ได้มุ่งหมายให้ผู้เรียนรับรู้ว่าคุณมีบทบาทสำคัญอย่างไร หากแต่ครูจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการรับรู้ว่าคุณเองมีความสามารถในด้านใด และนำไปสู่การพัฒนาความสามารถนั้น ครูจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการของนักศึกษาดังผลการวิจัยที่ปรากฏในกลุ่มรวม

สมมติฐานที่ 3 กล่าวว่า นักศึกษาที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการสูงกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับต่ำ

จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนของความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการของนักศึกษา สถาบันการพลศึกษา กลุ่มภาคเหนือ จำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่านักศึกษามีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักศึกษามีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการสูงกว่านักศึกษามีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลางและต่ำ และนักศึกษามีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง มีความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการสูงกว่านักศึกษามีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ผู้วิจัยตั้งไว้

การที่นักศึกษามีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการแตกต่างกันนั้น สามารถอธิบายได้ว่า ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นค่าตัวเลขที่ได้จากการวัดเชาว์ปัญญาและความรู้ความสามารถของผู้เรียน ดังผลงานวิจัยของสุพล รุจิรพิพัฒน์ (2529) ที่พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับเชาว์ปัญญา โดยความสามารถทางเชาว์ปัญญาปกติทำให้ผลการเรียนปกติ และความสามารถทางเชาว์ปัญญาต่ำทำให้ผลการเรียนต่ำ ซึ่งความสามารถทางปัญญานี้เกี่ยวข้องกับความสามารถของสมองในการคิดวิเคราะห์ การจำแนก การเชื่อมโยง การใช้ความคิดเชิงเหตุผลและวิจารณ์ญาณในการเขียนบทความวิชาการ ดังที่จรรยา สุวรรณทัต; ดวงเดือน พันธุมนาวิน; และเพ็ญแข ประจวบจันทึก (2521 : 42) อธิบายว่าบุคคลที่มีสติปัญญาสูง เมื่อต้องเผชิญกับปัญหาอาจรวบรวมหรือประมวลสิ่งสำคัญในความคิดที่เกี่ยวข้องกับปัญหานั้น เพื่อนำมาช่วยแก้ปัญหาได้ดีกว่า และมีประสิทธิภาพกว่าบุคคลที่มีสติปัญญาจำกัด นอกจากนี้ นักศึกษามีความสามารถในการเขียนทำรายงาน การตอบข้อสอบ ก็สามารถแสดงความรู้และความคิดของตนให้อาจารย์ผู้สอนและผู้อื่นเห็นได้อย่างชัดเจน ความสามารถทางปัญญาในระดับสูง ซึ่งเอื้ออำนวยต่อการคิดและการแก้ปัญหา ทำให้ผู้เรียนที่มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในระดับสูง มีความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการสูงกว่าผู้เรียนที่มีความสามารถทางปัญญาในระดับต่ำกว่า

สมมติฐานที่ 4 กล่าวว่า นักศึกษามีความคิดสร้างสรรค์ในระดับสูง และมีประสบการณ์ในการอ่านมาก มีความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการมากกว่านักศึกษาที่มีลักษณะตรงกันข้าม

จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนของความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการของนักศึกษา จำแนกตามระดับความคิดสร้างสรรค์และประสบการณ์ในการอ่าน พบว่า นักศึกษามีความคิดสร้างสรรค์สูงและมีประสบการณ์ในการอ่านสูง มีค่าเฉลี่ยความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการมากที่สุด รองลงมาคือกลุ่มที่มีความคิดสร้างสรรค์สูง และมีประสบการณ์ในการอ่านต่ำ และกลุ่มที่มีความคิดสร้างสรรค์ต่ำและประสบการณ์ในการอ่านสูง ส่วนกลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยของความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการน้อยที่สุดคือ กลุ่มที่มีความคิดสร้างสรรค์ต่ำและมีประสบการณ์ในการอ่านต่ำ ทั้งนี้ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์และประสบการณ์ในการอ่าน แต่พบว่านักศึกษามีความคิดสร้างสรรค์มากเป็นผู้มีความสามารถ

ในการเขียนบทความเชิงวิชาการมากกว่านักศึกษาที่มีความคิดสร้างสรรค์น้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และยังพบว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์ในการอ่านมาก มีความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการมากกว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์ในการอ่านน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิจัยดังกล่าวไม่พบว่าความคิดสร้างสรรค์มีปฏิสัมพันธ์กับตัวแปรประสบการณ์ในการอ่าน แต่สนับสนุนอิทธิพลของตัวแปรแต่ละตัวต่อพฤติกรรมความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยในส่วนของการวิเคราะห์พหุคูณแบบเป็นขั้นในการวิจัยครั้งนี้ที่พบว่า ความคิดสร้างสรรค์เป็นตัวแปรทำนายที่มีความสำคัญมากเป็นอันดับ 3 ($\beta = .289$) ในกลุ่มรวม และกลุ่มผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และความคิดสร้างสรรค์ก็เป็นตัวแปรทำนายที่มีความสำคัญสูงสุดในกลุ่มผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

ส่วนประสบการณ์ในการอ่านนั้น แม้จะเป็นตัวแปรที่ไม่ได้รับคัดเลือกให้เข้าอยู่ในสมการทำนายในกลุ่มรวม แต่ประสบการณ์ในการอ่านเป็นตัวแปรทำนายที่มีอิทธิพลสูงสุดในกลุ่มผู้เรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จึงเป็นตัวแปรที่ยังคงมีความสำคัญมาก ดังนั้นในการพัฒนาให้นักศึกษามีความสามารถในการเขียนจึงต้องส่งเสริมให้นักศึกษามีประสบการณ์ในการอ่านให้มากด้วย เพราะประสบการณ์ในการอ่านจึงมีอิทธิพลต่อความสามารถในการเขียน ดังที่พรพิไล เลิศวิชา (2548 : 98) กล่าวว่า หากสมองได้รับข้อมูลจากการอ่านมาก ก็ย่อมมีข้อมูลที่สะสมอยู่มาก ไม่ว่าจะเป็นการใช้ภาษาและสาระความรู้ต่าง ๆ นักศึกษาที่มีประสบการณ์ในการอ่านมาก เป็นผู้อ่านมาก อ่านบ่อย อ่านอย่างสม่ำเสมอ ก็จะมีข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการเขียนจำนวนมากด้วย นอกจากนี้จากผลการวิจัยที่ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์กับประสบการณ์ในการอ่านนี้ทำให้ผู้วิจัยเห็นว่า แม้นักศึกษาจะความคิดสร้างสรรค์ในระดับที่ไม่สูงมาก แม้ว่าจะไม่มีข้อได้เปรียบทางจิตลักษณะเดิม แต่หากนักศึกษาเป็นผู้ที่รักการอ่าน มีประสบการณ์ในการอ่านมาก ก็สามารถพัฒนาการเขียนบทความเชิงวิชาการของตนเองได้ดี

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

จากผลการศึกษาระดับจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการของนักศึกษา สถาบันการพลศึกษา กลุ่มภาคเหนือ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. บัณฑิตสถานการณ์ ได้แก่ การได้รับการส่งเสริมการเขียนจากอาจารย์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการสูงที่สุด และเป็นตัวแปรทำนายความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการ ผลการวิจัยนี้แสดงให้เห็นถึงความสำคัญและบทบาทของครูอาจารย์ที่มีต่อการพัฒนาความสามารถทางการเขียนเชิงวิชาการให้กับนักศึกษา ครูจึงควรส่งเสริมให้นักศึกษาได้ฝึกทักษะการเขียนอย่างสม่ำเสมอ ไม่เฉพาะในวิชาภาษาไทย เท่านั้น แต่ควรจัดกิจกรรมการเขียนในทุกๆ วิชา ไม่ว่าจะเป็นวิชาพลศึกษา จิตวิทยา กายวิภาค ฯลฯ ให้การเขียนเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมการเรียนรู้ และให้นักศึกษามีโอกาสฝึกเขียน

บ่อยๆ เพราะการที่นักศึกษาได้เรียนรู้ด้วยการเขียนจะทำให้นักศึกษาได้พัฒนาความสามารถในการคิด และการใช้ภาษาของตนอย่างต่อเนื่อง เมื่อนักศึกษาได้ฝึกเขียนบทความหรือรายงานการค้นคว้าเกี่ยวกับเรื่องใด ก็จะมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องนั้น ๆ อย่างกว้างขวางลึกซึ้ง และมีทักษะในการอธิบายถ่ายทอดความรู้ของตนให้เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่นด้วย

2. งานวิจัยนี้พบตัวแปรทำนายที่สำคัญคือ การได้รับการฝึกทักษะการเขียนจากอาจารย์ การรับรู้ความสามารถของตนในการเขียน ความคิดสร้างสรรค์ และการมีเจตคติที่ดีต่อการเขียน บทความวิชาการ แต่อย่างไรก็ตาม ตัวแปรประสบการณ์ในการอ่าน และเจตคติที่ดีต่อการอ่าน ก็ยังมีความสำคัญอยู่ เนื่องจากตัวแปรทำนายมีค่าสูง ตัวแปรเหล่านี้ก็มีค่าสูงตามไปด้วย ครูและจึงควรสร้างโอกาสในการเรียนรู้ที่ส่งเสริมความสามารถในการเขียนให้นักศึกษาให้หลากหลาย ด้วยการบูรณาการกิจกรรมการส่งเสริมความสามารถของผู้เรียนทั้งด้านปัจจัยสถานการณ์ จิตลักษณะเดิม และจิตลักษณะตามสถานการณ์ เพื่อให้นักศึกษาได้พัฒนาความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการของตนได้อย่างดีที่สุด

3. ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยพบข้อสังเกตที่น่าสนใจ คือ นักศึกษาทุกคนสามารถเขียนบทความเชิงวิชาการตามหัวข้อที่กำหนดให้ได้ภายในเวลาที่กำหนด และมีความตั้งใจ มีสมาธิ มีความมุ่งมั่นในการเขียนมาก เมื่อตรวจให้คะแนนความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการของนักศึกษาก็พบว่า นักศึกษามีคะแนนความสามารถในการเขียนบทความเฉลี่ยที่ 6.088 คะแนน จากคะแนนเต็ม 10 คะแนน ซึ่งเป็นคะแนนความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการที่อยู่ในระดับดี เมื่อพิจารณาปัจจัยแวดล้อมแล้ว การที่นักศึกษามีความกระตือรือร้น เอาใจใส่ มุ่งมั่นที่จะเขียน (ซึ่งแตกต่างกับพฤติกรรมของนักศึกษาขณะเขียนบทความเชิงวิชาการในการเรียนการสอนปกติ ที่นักศึกษามักเกิดความท้อแท้ ไม่อยากเขียน) และมีคะแนนความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการดี น่าจะเป็นเพราะการเขียนบทความเชิงวิชาการในการวิจัยครั้งนี้เป็นส่วนหนึ่งของการสอบวัดผลปลายภาคเรียน คะแนนที่ได้คือคะแนนสอบจริงซึ่งจะส่งผลต่อเกรดเฉลี่ยของนักศึกษา นักศึกษาจึงมีเป้าหมายและมีแรงจูงใจที่จะเขียนให้ดีที่สุด เพื่อให้ได้คะแนนดีที่สุด ดังนั้น แนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมความสามารถต่าง ๆ ให้กับนักศึกษา ครูผู้สอนจึงควรกำหนดเป้าหมาย สร้างแรงจูงใจ และเจตคติที่ดีให้นักศึกษาเห็นประโยชน์และความสำคัญของกิจกรรมการเขียนนั้นๆ อย่างแท้จริง เพื่อให้นักศึกษาเกิดความมุ่งมั่นตั้งใจที่จะใช้ความสามารถของตนให้เต็มที่

4. เมื่อผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลเพิ่มเติม เพื่อให้ทราบว่านักศึกษาระดับชั้นปีต่างกัน (ชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2) มีความสามารถในการเขียนเชิงวิชาการแตกต่างกันหรือไม่นั้น ผู้วิจัยพบว่า นักศึกษาทั้งสองชั้นปีมีความสามารถในการเขียนเชิงวิชาการไม่แตกต่างกัน ซึ่งสะท้อนประสิทธิผลของการจัดการเรียนการสอน ในสถาบันการพลศึกษาว่ายังไม่สามารถพัฒนานักศึกษาให้มีทักษะในการเขียนบทความเชิงวิชาการเพิ่มมากขึ้นได้ ดังที่ปรากฏว่านักศึกษาชั้นปีที่ 2 ซึ่งได้เรียนการเขียนบทความเชิงวิชาการในวิชาภาษาไทยมาแล้ว 2 รายวิชา คือวิชาหลักและการใช้ภาษาไทย และภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ยังมีความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการไม่แตกต่างกับความสามารถในการเขียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ซึ่งได้เรียนวิชาหลักและการใช้

ภาษาไทยมาเพียงรายวิชาเดียว อาจเป็นไปได้ว่า ความรู้ที่นักศึกษาได้รับนั้นไม่คงทน การเรียนรู้ใหม่ไม่สามารถต่อยอดจากพื้นฐานเดิมที่เคยเรียนไปแล้วได้ ผลการวิจัยนี้จึงแสดงให้เห็นความจำเป็นที่นักศึกษาควรจะได้รับ การส่งเสริมการเขียนอย่างจริงจัง ด้วยการพัฒนารูปแบบที่ส่งเสริมจิตลักษณะและความสามารถในการเขียน เพื่อให้การเรียนรู้ของนักศึกษามีความคงทน และเพิ่มพูนขึ้นจนเกิดเป็นทักษะที่นักศึกษาจะสามารถนำไปใช้ปฏิบัติได้จริง

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดให้นักศึกษาเขียนบทความวิชาการในหัวข้อเดียวกันทั้งหมดภายในเวลาที่กำหนด และในสถานที่ที่กำหนด (ห้องสอบ) โดยใช้ข้อมูลที่ผู้วิจัยเตรียมไว้ให้ เพื่อควบคุมปัจจัยแทรกซ้อนเรื่องความแตกต่างของหัวข้อบทความวิชาการ คุณภาพของข้อมูลที่นำมาประกอบการเขียน รวมถึงเวลาที่นักศึกษาใช้ในการเขียน แต่ข้อจำกัดของการที่กำหนดให้นักศึกษาทุกคนเขียนบทความวิชาการในหัวข้อเดียวกันคือ หัวข้อที่ครอบคลุมหมายให้เขียนอาจไม่สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของนักศึกษาแต่ละคน ดังนั้นในการทำวิจัยครั้งต่อไป ผู้วิจัยอาจมอบหมายให้นักศึกษาเลือกเขียนบทความในหัวข้อที่ตนสนใจ

2. ผลการวิจัยครั้งนี้ทำให้ทราบปัจจัยที่มีอิทธิพลสูงในการทำนายความสามารถในการเขียนบทความวิชาการ ซึ่งสามารถนำไปเป็นข้อมูลในการพัฒนารูปแบบการส่งเสริมปัจจัยเหล่านั้นในการทำวิจัยครั้งต่อไป เช่น การพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนในการเขียน การมีเจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความวิชาการ การฝึกทักษะการเขียนจากอาจารย์ แล้วศึกษาว่าเมื่อนักศึกษาได้เรียนรู้โดยใช้กิจกรรมส่งเสริมคุณลักษณะต่าง ๆ แล้ว จะทำให้นักศึกษามีความสามารถในการเขียนบทความวิชาการเพิ่มมากขึ้นด้วยหรือไม่ อย่างไร

บรรณานุกรม

- กาญจนา นิรัตติชัย. (2547). การพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ในการเขียนและคุณลักษณะ
อันพึงประสงค์ในการเรียนตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2.
วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- กาญจนา พุทธินิมน์. (2547, มกราคม – มีนาคม). การเขียนบทความวิชาการ. วารสาร
โรงเรียนนายเรือ. 4(1): 30-32.
- การจัดการความรู้ (Knowledge Management) ในมุมมองนักบริหารรุ่นใหม่. (2548, มกราคม-
มีนาคม). *นักบริหาร*. 7: 1-2.
- งามตา วณิชานนท์. (2535). *จิตวิทยาสังคม*. เอกสารประกอบการสอน. กรุงเทพฯ: สถาบัน
วิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จรรยา สุวรรณทัต; ดวงเดือน พันธุมนาวิน; และเพ็ญแข ประจักษ์ปัจฉิม. (2521). *พฤติกรรม
ศาสตร์ เล่ม 1 พื้นฐานความเข้าใจทางจิตวิทยา*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- จิตต์นิภา ศรีไสย์. (2549). ความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา
และทักษะของครูภาษาไทยต่อการเขียนเรียงความของนักเรียนในประเทศไทย. รายงาน
การวิจัย คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จตุมา นาควรรณ. (2544). ผลของการเขียนโดยใช้เทคนิคระดมสมองและผังความคิดที่มีต่อ
ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5.
วิทยานิพนธ์ ค.ม. (ประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2551). การประกวดผลงานซึ่งรางวัลในเงินทุนภูมิพล ประจำปี
การศึกษา 2551. สืบค้นเมื่อ 2 มกราคม 2552, จาก
<http://www.pantown.com/board.php?id=14726&area=1&name=board1&topic=27&action=view>
- ชัยพจน์ รั้งงาม. การเขียนรายงานบทความวิชาการ (*Technical papers*). สืบค้นเมื่อ 2 ธันวาคม
2551, จาก <http://chaipot.truelife.com/blog2/records>
- ชาญณรงค์ พรุ่งโรจน์. (2546). *ความคิดสร้างสรรค์*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- ดวงกมล สนวนทอง. (2550). ความสามารถในการเขียนและนิสัยรักการอ่านของนักศึกษาสถาบัน
การพลศึกษา. เพชรบูรณ์: สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตเพชรบูรณ์.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน. (2521). *ปัจจัยจิตสังคมกับความสันตติภาษาไทย*. กรุงเทพฯ:
สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2521..
- (2541, กุมภาพันธ์). รูปแบบปฏิสัมพันธ์นิยม. (*Interactionism Model*) เพื่อการวิจัยสาเหตุ
ของพฤติกรรมและการพัฒนาพฤติกรรมมนุษย์". *ทันตภิบาล*. 10 (2): 105-108.

- ดวงเดือน พันธุนาวิณ. (2543). *ทฤษฎีต้นไม้อัจฉริยะ : การวิจัยและการพัฒนาบุคลากร*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดวงเดือน พันธุนาวิณ และคณะ. (2549). *หลักสูตรฝึกอบรมการวิจัยขั้นสูงแบบบูรณาการทางจิตพฤติกรรมศาสตร์*. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.
- ทิตนา แคมมณี และคณะ. (2543) “การคิดและการสอนคิด.” ใน *นวัตกรรมเพื่อการเรียนรู้สำหรับครูยุคปฏิรูปการศึกษา*, 84 – 96. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ : บริษัท และคณะ, บรรณาธิการ. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธิดา โมสิกรัตน์. (2548). การเขียนบทความวิชาการ. ใน *การเขียนผลงานวิชาการและบทความ*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- นภลัย สุวรรณธาดา; และคนอื่นๆ. (2548). *การเขียนผลงานวิชาการและบทความ*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- นวลทิพย์ ชูศรีโณม. (2551). *การเขียนเรื่องเล่า ... เร้าพลัง*. กรุงเทพฯ : สถาบันเสริมสร้างความรู้เพื่อชุมชนเป็นสุข.
- นิตินันท์ วิชิตชลชัย. (2535). *ผลของการใช้ชุดส่งเสริมความรู้แก่ผู้ปกครองที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเองและความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัย*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.(การศึกษาปฐมวัย) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นิตารัตน์ คงสวัสดิ์. (2544). *ผลการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจแบบทดสอบความเรียงที่มีจำนวนผู้ตรวจและวิธีการตรวจต่างกัน*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.(การศึกษาปฐมวัย) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- บงกช สิงห์กุล. (2550). *การอ่านและการเขียนให้อะไรกับชีวิต*. สืบค้นเมื่อ 2 มกราคม 2552, จาก http://school.obec.go.th/khaokling/datahtml/read_write.html
- บังเอิญ สร้อยกล่อม. (2540). *การพัฒนาความสามารถในการเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามแนวคิดของไวทกอสกี*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (ประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- บุญเหลือ เทพยสุวรรณ. (2523). *ภาษาไทยที่ถูกลืม*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์บรรณกิจ.
- ประทีป จินนี. (2540). *เอกสารประกอบการสอนวิชาการวิเคราะห์พฤติกรรมและการปรับพฤติกรรม*. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ปิยดา สมบัติวัฒนา. (2550). *ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมอารมณ์ของนิสิตปริญญาตรี โครงการบริหารธุรกิจ ภาคสมทบ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*. งานวิจัย 1 วท.ด. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- ปูลภรณ์ อาจตัน. (2547). การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดและสาเหตุการเขียนภาษาไทยผิดพลาดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า กรุงเทพมหานคร. ปรินทิพนิพนธ์ ศษ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พรธิดา วิเชียรปัญญา. (2547). การจัดการความรู้ : พื้นฐานและการประยุกต์ใช้. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์เอ็กซ์เปอร์เน็ท.
- พรรค อินทามระ. (2536). การศึกษาผลของการเล่นสรรค์สร้างแบบชี้แนะกับแบบกึ่งชี้แนะที่มีต่อการยึดตนเองเป็นศูนย์กลางด้านการมองเห็นตำแหน่งของวัตถุและความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน. ปรินทิพนิพนธ์ วท.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พลชนัน นิรมิตรไชยนนท์. (2549). ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ปรินทิพนิพนธ์ วท.ม.(การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พรพีไล เลิศวิชา. (2548). เด็กไทยใครว่าโง่. กรุงเทพฯ : สถาบันวิทยาการการเรียนรู้. _____ . (2550). ออกแบบการเรียนรู้โดยเข้าใจสมอง. กรุงเทพฯ : ด้านสุขภาพการพิมพ์.
- พัชรี ดวงจันทร์. (2550). ปัจจัยเชิงสาเหตุของพฤติกรรมการป้องกันโรคอ้วนและดัชนีมวลกายในเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิต กรุงเทพมหานคร. งานวิจัย 1 วท.ด. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เพชรธิดา บุญหนุน. (2545). การศึกษาปัจจัยบางประการที่สัมพันธ์กับการเรียนรู้ด้วยตนเองด้านการใช้คอมพิวเตอร์ของครูในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. (การวิจัยและสถิติทางการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ไพบุญย์ เทวรักษ์. (2540). จิตวิทยาการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : เอส ดี เพรส.
- ภิญโญ กองทอง. (2532). แนวทางการสอนการเขียนระดับอุดมศึกษา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย.
- มนัส บุญประกอบ และพรรณิ บุญประกอบ. (2549). ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการทำงานหลังเกษียณอายุของข้าราชการมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- มหาวิทยาลัยขอนแก่น. คณะมนุษยศาสตร์. บทความวิชาการ. สืบค้นเมื่อ 15 พฤศจิกายน 2551, จาก http://home.kku.ac.th/thai416102/SubjectWeb/Academic_lit.htm
- ยศ พันัสสรณ์. (2538). การใช้ภาษาไทย : ปัญหาที่แก้ไขได้. กรุงเทพฯ: สถาบันภาษาไทย กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.

- วัฒนา ปันงา. (2540). ผลของการใช้กลวิธีการเรียนแบบไต่ตรงที่มีต่อความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การสอนภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิลาสลักษณ์ ชวัลลี. (2542). ผลของรางวัลภายนอกและการรับรู้ความสามารถของตนที่มีต่อแรงจูงใจภายในของนักเรียน. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. (รายงานการวิจัยฉบับที่ 81)
- ศรีจันทร์ วิชาตรงค์. (2542). การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาสถาบันราชภัฏพระนคร ปีการศึกษา 2540. กรุงเทพฯ : คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏพระนคร.
- สถาบันการพลศึกษา. (2548). หลักสูตรสถาบันการพลศึกษา. กรุงเทพฯ : สถาบันการพลศึกษา
- สถาพร พลเยี่ยม. (2540). ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและการเขียนข้อความที่มีรูปแบบการเขียนแบบบรรยาย แบบเชิงชวน และแบบแสดงความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การสอนภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สรณี วงศ์เบ็ญสัจจ์. (2546). กิจกรรมการสอนการเขียน. กรุงเทพฯ : หน้าต่างสู่โลกกว้าง.
- สมคิด ลวางกูร. (2548). เขียนเก่ง – รวยก่อน. กรุงเทพฯ : โปร-วิชั่นเอนเตอร์เทนเมนท์.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2549). แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่สิบ พ.ศ. 2550 – 2554 : สรุปสาระสำคัญ. กรุงเทพฯ : สำนักงาน.
- ลำลี รักสุทธิ. (2546). ตารางวิเคราะห์หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ : เรืองแสงการพิมพ์.
- สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2545). การใช้สถิติในงานวิจัยอย่างถูกต้องและได้มาตรฐานสากล. ม.ป.ท : ม.ป.พ.
- สุพรรณา สงวนศิลป์. (2548). การสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำจากหนังสือเรียนภาษาไทยชุดทักษะสัมพันธ์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (ภาษาไทย). สงขลา: มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- สุมน อมรวิวัฒน์. (2543). ปฏิรูปการเรียนรู้ ผู้เรียนสำคัญที่สุด ฉบับพ่อแม่. กรุงเทพฯ : พิมพ์ดี.
- สุรางค์ โค้วตระกูล. (2541). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- โสภณา แจ่มยวง. (2538). การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีระดับแรงจูงใจในการเรียนต่างกัน และได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐานกับการสอนตามคู่มือครู. ปริญญาโท กศ.ม.(มัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. (2536). การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เล่ม 3. กรุงเทพฯ : โครงการพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา.

- อรพินทร์ ชุชม และคณะ. (2542). *การพัฒนาแบบวัดแรงจูงใจภายใน*. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัย
พฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (รายงานวิจัยฉบับที่ 70).
- อรุณี วิริยะจิตรา. (2546, มกราคม). เขียนเก่งได้เปรียบ. *ไลฟ์แอนด์เฟมิลี*. 7(82), 21 – 23.
- อัจฉรา สุขารมณ, อรพินทร์ ชุชม และทัศนาก ทอภักดี. (2538). *การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการ
การอบรมเลี้ยงดู ความคิดสร้างสรรค์ และพฤติกรรมกล้าแสดงออก*. รายงานการวิจัย
ฉบับที่ 49 สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อารี รังสินนท์. (2526). *ความคิดสร้างสรรค์*. ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยา คณะ
ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อุทัยวรรณ ปิ่นประชาสรร. (2538). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเขียนภาษาไทยและ
ความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา ระหว่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยใช้แบบ
ฝึกการเขียนอย่างสร้างสรรค์ กับแบบฝึกตามคู่มือครูของกระทรวงศึกษาธิการ โรงเรียน
สาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.
(หลักสูตรและการสอน). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เอมอร ชิตตะโสภณ. (2529). *การแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียน*. กรุงเทพฯ: มูลนิธิ
ศาสตราจารย์หม่อมหลวงดุษฎี ชุมสาย.
- Allen Rubin. (2007). *Statistics for Evidence-based Practice and Evaluation*. Belmont,
Calif : Brooks/ Cole/ Cengage learning.
- Angela Booth. (2008). *Writing – Develop a Positive Attitude Now*. Retrieved December 24,
2008. from <http://ezinearticles.com/?Writing---Develop-a-Positive-Attitude-Now&id=1662590>
- Bandura A. (1997). *Self-efficacy : The exercise of Control*. New York: W.H.
Freeman and Company.
- Bazerman, C. (1981). What written knowledge does : Three Examples of Academic
Discourse. *Philosophy of the Social Sciences*. 11, 361 – 387.
- Baer, D.M. (1999). *How to Plan for Generalization*. Austin, TX : PRO-RD.
- Bandura, Albert. (1999). *Self-Efficacy in Changing Societies*. 3rd ed. Cambridge :
Cambridge University Press.
- De Bono, Edward. (1990) . *Lateral Thinking : A Textbook of Creativity*. London : Penguin.
- De La Paz, S. (1999). Teaching Writing Strategic and Self-Regulation Procedures to
Middle School Students with Learning Disabilities. *Focus on Exceptional Children*,
31, 1-16.
- Elbow, P. (1985). *Writing Without Teachers*. Oxford University Press.
- Entwistle, N. & Tait, H. (1990). Approaches to learning, evaluations of teaching and
Preferences for contrasting academic environments. *Higher Education*.
19, 169-194.

- Fearri, L., & Farnan, N. (2001). *Interactions: Teaching writing and the language arts*. Boston: Houghton Mifflin.
- Frank Pajares. (2003). Self-Efficacy Beliefs, Motivation, and Achievement in Writing : A Review of The Literature. *Reading & Writing Quarterly*. 19 : 139 – 158, 2003.
- Geiser, S., & Studley, R. (2001). *UC and the SAT: Predictive validity and differential impact of the SAT I and SAT II at the University of California*. Retrieved March 1, 2002, from the University of California, Office of the President Web site: www.ucop.edu/sas/research/researchandplanning/pdf/sat_study.pdf.
- Guilford, J.P. and R.Hopfefer. (1971). *The Analysis of Intelligence*. New York : McGraw – Hill Book. Co.,.
- Harrell, K. (2005). *Attitude is everything*. New York: HarperCollins.
- Heaton, J.B. (1990). *Classroom Testing*. London : Longman, 1990.
- Jacops H.L. et al. (1981). *Testing ESL Composition*. Rowley : Newbury House.
- Jellen, H.B. and Urban, K.K. (1986, Spring). .Test for Creative Thinking – Drawing Production. *The Creative And Adult Quarterly*. 11, 24-25.
- Kennedy, M.L. (1985). The composing process of college students writing from sources. *Written Communication*, 2, 434-456.
- Klassen, R. (2002): Writing in early adolescence : A review of the role of self-efficacy Belief. *Educational Psychology Review*, 14 (2), 173-203.
- Linda A O'hara and Robert J.Stenberg. (1999). It Doesn't Hurt to Ask : Effects of Instructions to Be Creative, Practical, or Analytical on Essay-Writing Performance And Their Interaction With Students' Thinking Styles. *Creativity Research Journal*, 13 (2), 197-210.
- Linnenbrink, E.A. & Pintrich, P.R. (2002). Motivation as an enabler for academic success. *School Psychology Review*, 31 (3), 313-327.
- Magnusson, D. & Endler, N.S.(1977). *Interaction psychology : Present status and Future prospects*. In D. M Magnusson, D. & N.S. Endler(Eds). *Personality at The crossroad: Current Issues In Interactional Psychology* (3-31). Hillsdale, NJ: Lawrence Erlbaum Associates.
- Murray, D. (1999). *Write to learn* (6th ed.). Fort Worth, TX: Harcourt Brace.
- National Commission on Writng. (2005). *Wriing: A Powerful Message From State Government*. New York : College Board.
- Nickerson, R. S., Perkins, D. N., & Smith, E. E. (1985). *The teaching of thinking*. Hillsdale, NJ: Erlbaum.

- Office of Educational Research and Improvement, U.S. Department of Education. (1993). *Help Your Child Learn to Write Well*. Retrieved May 24, 2008. from <http://www.ed.gov/pubs/parents/Writing/index.html>
- Palmer, Barbara C. (1994). *Developing Cultural Literacy Through The Writing Process : Empowering All Learners*. Boston : Allyn and Bacon.
- Pianta, R. C., La Paro, K.M., & Hamre, B.K. (2008). *Classroom Assessment Scoring System*. Baltimore : Brookes Publishing.
- Pijares F. &Valiante, G. (1997): Influence of self-efficacy on elementary student's Writing. *The Journal of Educational Research*, 90 (6), 353-360.
- Roger, C.R. (1969). *Freedom to Learn*. Columbus: Charles, E. Merrill.
- Tierney, R. J., & Shanahan, T. (1991). Research on the reading-writing relationship: Interactions, transactions and outcomes. *Handbook of reading research* 2,280. New York: Longman.
- Torrance, E.P. (1965). *Rewarding Creative Behavior*. Englewood Cliffs, NJ: Prentice Hall.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถาม

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถาม

1. รองศาสตราจารย์ ดร. อรพินทร์ ชูชม
อาจารย์ประจำสถาบันวิจัยพฤกษศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. ผศ.ดร. ฉันทนา ภาคบงกช
อาจารย์พิเศษ สถาบันวิจัยพฤกษศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. รองศาสตราจารย์งามตา วนินทานนท์
อาจารย์ประจำสถาบันวิจัยพฤกษศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อังศิรินทร์ อินทรกำแหง
อาจารย์ประจำสถาบันวิจัยพฤกษศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
5. อาจารย์ ดร. จรัล อุ่ณฐิติวัฒน์
อาจารย์ประจำสถาบันวิจัยพฤกษศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

ตรวจแบบวัดความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์กอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์
อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์
2. อาจารย์ ดร. สรตี ปรีชาปัญญากุล
อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยขอนแก่น
3. อาจารย์ ดร. มารศรี สอทิพย์
อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยขอนแก่น

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

ตรวจแบบวัดความคิดสร้างสรรค์ด้วยการวาดภาพของ Jellen and Urban

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์นิรัตนา วันจันทร์
คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย
2. อาจารย์จنگล คำมี
คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย
3. อาจารย์ชนิสรา ใจชัยภูมิ
คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย

ภาคผนวก ข
แบบทดสอบ และแบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย

หมายเลขแบบทดสอบ

แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการ

ภาคเรียนที่ 2/2551

เวลา 90 นาที

- คำชี้แจง** 1. ให้นักศึกษาเขียนบทความเชิงวิชาการเรื่อง ความอ้วนกับการพลศึกษา โดยเลือกใช้
ข้อมูลที่กำหนดให้มาประกอบการเขียนให้เหมาะสม
2. การให้คะแนนพิจารณาจากเนื้อหาสาระ การเรียบเรียงความคิด การใช้ภาษา และ
รูปแบบในการเขียนบทความที่ถูกต้อง
3. นักศึกษามีเวลาเขียน 90 นาที ไม่จำกัดความยาวของบทความ

(ข้อมูลประกอบการเขียนบทความเชิงวิชาการ เรื่อง ความอ้วนกับการพลศึกษา)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รศ.ดร.วิทยา กุลสมบูรณ์ ผจก.แผนงานคุ้มครองผู้บริโภคด้านสุขภาพ คณะเภสัชศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ(สสส.) กล่าวว่า เมื่อเดือน มิ.ย. ที่ผ่านมา องค์การอนามัยโลกภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ได้ประชุม “การเสริมความเข้มแข็งขององค์กรภาคีในการบูรณาการการป้องกันและควบคุมโรคไม่ติดต่อ”ที่เมืองชานติกา ประเทศอินเดีย มีประเทศสมาชิกเข้าร่วมและผู้แทนองค์กรระหว่างประเทศ อาทิ ธนาคารโลก สหพันธ์องค์กรผู้บริโภคสากล สหพันธ์เบาหวานโลก สถาบันมะเร็งศึกษา ซึ่งทุกภาคส่วนต่างกังวลต่อการขยายตัวของโรคอ้วน โดยเฉพาะในเด็กอายุน้อยกว่า 5 ปี ที่ปัจจุบันมีจำนวน 22 ล้านคน และ 3 ใน 4 อยู่ในประเทศกำลังพัฒนาระดับกลาง และระดับยากจน

“ทุกฝ่ายต่างเห็นตรงกันว่า สาเหตุของโรคอ้วนนอกจากพฤติกรรมขาดการออกกำลังกายแล้ว อาหารก็เป็นสาเหตุสำคัญ โดยเฉพาะอาหารที่มีไขมัน น้ำตาลและเกลือสูง ซึ่งพบในขนมกรุบกรอบ น้ำอัดลม และอาหารขยะ เนื่องมาจากการตลาดและการโฆษณาที่ใช้การสร้าง”โอกาส” และสร้าง”พลังเร้า” เป็นการสร้างพฤติกรรมบริโภคที่ติดกับอาหารรสจัด หวาน มัน เค็ม ทำให้เด็กและเยาวชนบริโภคอาหารที่ไม่มีคุณค่าทางโภชนาการ” รศ.ดร.วิทยา กล่าว

รศ.ดร.วิทยา กล่าวอีกว่า ผลกระทบจากโฆษณาและการตลาดของอาหารเหล่านี้ เพิ่มปัจจัยเสี่ยงต่อโรคอ้วนและโรคเรื้อรัง เช่น เบาหวาน โรคหัวใจและหลอดเลือด การป้องกันโรคอ้วนนอกจากลดความเสี่ยงโรคดังกล่าว ยังลดโอกาสเกิดมะเร็งได้ถึง 1 ใน 3 ที่ประชุมจึงนำเสนอมาตรการคุมโฆษณาทางโทรทัศน์ของไทย ที่ปัจจุบันอยู่ในการดูแลของคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ที่จำกัดโอกาส โดยลดการโฆษณาอาหารที่มีผลกระทบต่อเด็กให้มีเวลาน้อยลงจากเดิมและจำกัด พลังเร้าจากการใช้นักแสดง นักกีฬา ดารา ขวัญใจเด็ก เยาวชน การ์ตูน มาเป็นผู้โฆษณา การแจกของรางวัล ตึกตา หุ่นยนต์ ที่ทำให้เด็กและเยาวชนถูกเหนี่ยวนำให้บริโภคอาหารที่ไม่เป็นประโยชน์ และส่งผลต่อโรคอ้วน ซึ่งได้รับความสนใจจากประเทศต่างๆ

“แต่ละประเทศและหน่วยงานต่างๆ ลงความเห็นว่าจะต้องพัฒนานโยบายการควบคุมการตลาดอาหารเด็กในอย่างจริงจัง เช่น หากกลยุทธ์การควบคุมการตลาด และการโฆษณาอาหารที่มีคุณค่าทางโภชนาการต่ำ โดยใช้มาตรการทางกฎหมาย ควบคุมกำกับโดยรัฐ การใช้วิธีสมัครใจ หรือ มาตรการผสมผสาน ซึ่งจะประมวลข้อเสนอเข้าสู่ที่ประชุมใหญ่สภาองค์การอนามัยโลกที่เจนีวา เพื่อออกมาตรการร่วมกัน เนื่องจากเป็นเรื่องเร่งด่วน” รศ.ดร.วิทยา กล่าว

ที่มา : หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ ฉบับวันที่ 8 กรกฎาคม 2551

โรคอ้วน

น้ำหนักตัวที่มากเกินไป อาจเป็นโรคอ้วน ถ้ามีไขมันในร่างกายมากกว่าความจำเป็น เราควรเอาใจใส่บ้าง เพราะโรคอ้วนก่อปัญหาทางสุขภาพหลายอย่าง

ดูอย่างไรว่าอ้วน

จากลักษณะภายนอกพอบอกได้ ถ้าอ้วนมากจริง ๆ แต่สายตาแต่ละคนไม่เหมือนกัน จึงมีการคิดค้นการวัดหลายวิธี ที่ใช้สะดวกได้ง่าย และไม่ค่อยผิดพลาดเพี้ยนกันมาก เมื่อคนวัดต่างกัน ก็คือการวัดส่วนสูง และน้ำหนักไปด้วยกัน ซึ่งอาจนำมาคำนวณโดยใช้สูตรง่าย ๆ เพื่อดูระดับของความอ้วน คือ ค่า BMI

$$\text{BMI (BODY MASS INDEX)} = \frac{\text{น้ำหนัก (ก.ก.)}}{(\text{ความสูง (เมตร)})^2}$$

เกณฑ์ BMI ที่เหมาะสมควรอยู่ในช่วง 20-25 ก.ก. ต่อเมตร² ซึ่งจากการเก็บข้อมูลประชากรจำนวนมากพบว่า มีอัตราเสี่ยงต่อการตายจากโรคน้อยสุด บางแห่งอาจจะถือว่าเข้าเกณฑ์อ้วนที่ BMI มากกว่า 27-30 ก.ก. / เมตร² ซึ่งจะประมาณน้ำหนักเท่ากับ 120% ของน้ำหนักมาตรฐาน และเริ่มพบอัตราเสี่ยงต่อการตายมากขึ้น

อย่างไรก็ดี BMI สูง อาจพบในคนไม่อ้วน แต่มีกล้ามเนื้อมาก เช่น ในพวกใช้แรงงานมาก ๆ นักกีฬา นักกล้าม ซึ่งกลุ่มนี้ไม่พบว่ามีโรคที่เสี่ยงต่ออันตรายมากขึ้น จึงมีการวัดสัดส่วนประกอบด้วย เพราะพบว่าพวกที่น้ำหนักมากจากไขมันที่พุงต่างหากที่มีความเสี่ยง ค่าที่นิยมใช้กันคือ WHR (WAIST – HIP RATIO) หรือสัดส่วนระหว่างเส้นรอบเอวกับเส้นรอบสะโพก ซึ่งในผู้ชายไม่ควรเกิน 1.0 และในผู้หญิงไม่ควรเกิน 0.8 ถึงตรงนี้คุณก็อาจสำรวจตัวคุณเองได้ว่า อ้วนเกินไปจะเสี่ยงต่อปัญหาสุขภาพหรือไม่

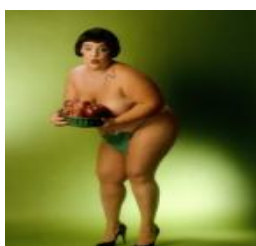
อันตรายจากโรคอ้วน ภาวะอ้วนทำให้เกิดโรค และความผิดปกติต่าง ๆ ได้มาก หรือเร็วกว่าคนไม่อ้วน ได้แก่

1. ความดันโลหิตสูง : พบว่าถ้าลดน้ำหนักโดยยังมีปริมาณเกลือในอาหารเท่าเดิมก็ลดความดันโลหิตลงได้
2. เบาหวานชนิดไม่พึ่งพาอินซูลิน : ความอ้วนเป็นปัจจัยเสี่ยงต่อการเกิดเบาหวานชนิดนี้ที่รุนแรงที่สุดกว่าปัจจัยใด ๆ
3. ไขมันในเลือดผิดปกติ

4. โรคหลอดเลือดตีบ (Atherosclerosis) เช่น หลอดเลือดสมองตีบ ทำให้เกิด อัมพฤกษ์อัมพาต โรคหลอดเลือดหัวใจตีบ โดยพบว่าความอ้วนเพิ่มความเสี่ยงต่อโรคนี้โดยตรง และยังเพิ่มความเสี่ยงโดยอ้อมจากภาวะไขมันในเลือดผิดปกติ เบาหวาน และความดันโลหิตสูงด้วย
5. นิ่วถุงน้ำดี และถุงน้ำดีอักเสบ
6. โรคข้อเสื่อม (Osteoarthritis) โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อสะโพก ข้อเข่า และยังเพิ่มโอกาสเกิดโรคข้ออักเสบจากเก๊าท์ด้วย
7. มะเร็งบางชนิด พบมากขึ้นในคนอ้วน และสัตว์ทดลองที่ถูกทำให้อ้วน จากการศึกษาของ American Cancer Society โดยอิงน้ำหนักที่คนไข้บอกเองพบว่า ถ้าน้ำหนักเกินเกณฑ์มาตรฐาน 40% จะมีอัตราการตายจากมะเร็งสูงขึ้น 1.33-1.55 เท่า ที่สำคัญ คือ มะเร็งเยื่อบุหลอดลมเต้านม ต่อมลูกหมาก ลำไส้ใหญ่

นอกจากนี้เมื่อไม่สบาย ยังเกิดปัญหาในการดูแลรักษามากขึ้น เช่น การหาเส้นเพื่อให้น้ำเกลือยากขึ้น การดมยาสลบทำได้ยากขึ้น การขนย้าย หรือพลิกตัวคนไข้ยากขึ้น การผ่าตัดก็ยากขึ้น เป็นต้น

สาเหตุของโรคอ้วน

น้ำหนักเกินอาจไม่ใช่โรคอ้วน นักกล้ามก็หนักเกินได้ แต่ไม่มีผลเสียต่อสุขภาพดังข้างต้น ยังมีภาวะบางอย่างทำให้น้ำหนักเกินได้ เช่น โรคความผิดปกติของฮอร์โมน (ต่อมธัยรอยด์ทำงานน้อยเกินไป ระดับฮอร์โมนพาราไธรอยด์ไอโคสเตียรอยด์มากเกินไป) โรคที่มีการบวมคั่งน้ำมากขึ้นในร่างกาย (ได้แก่โรคหัวใจ โรคไตบางชนิด โรคตับที่อาจมีน้ำในช่องท้อง) เป็นต้น

ส่วนโรคอ้วนที่มีการสะสมของไขมันในร่างกายมากกว่าปกติ เกิดจากดุลพลังงานเกินมาก คือร่างกายได้รับพลังงานจากอาหารมากกว่าพลังงานที่ร่างกายนำไปใช้ โดยมีปัจจัยในแต่ละคนเข้ามาเกี่ยวข้อง เช่น กรรมพันธุ์ บางคนจึงอ้วนง่าย บางคนอ้วนยาก สารอาหารที่ให้พลังงานแก่ร่างกายคือโปรตีน (เช่น ถั่ว เนื้อสัตว์) ไขมัน และคาร์โบไฮเดรต (เช่น แป้ง น้ำตาล)

ที่สำคัญมากที่สุด คือ อาหารกลุ่มไขมัน ซึ่งนอกจากให้พลังงานมากกว่ากลุ่มอื่นในปริมาณอาหารที่หนักเท่ากันแล้ว ในปริมาณที่คิดเป็นพลังงานเท่ากันอาหารไขมันก็ยังถูกสะสมไว้ในร่างกายมากกว่าอาหารกลุ่มอื่นด้วย

ตารางข้างล่างแสดงพลังงานซึ่งอาจได้จากอาหารชนิดต่าง ๆ

(ไขมันให้พลังงาน 9 แคลอรีต่อกรัม โปรตีน และคาร์โบไฮเดรตให้พลังงาน 4 แคลอรีต่อกรัม พลังงาน 1 แคลอรี ทำให้น้ำ 1 ลิตรร้อนขึ้น 1 องศาเซลเซียส)

อาหาร	ปริมาณต่อมื้อ	ปริมาณแคลอรี
ไข่ไก่	1 ฟอง	80
เนย	1 ช้อนโต๊ะ	108
เนื้อไก่ย่าง	3 ออนซ์	180
เนื้อหมูไม่ติดมัน	3 ออนซ์	215
เนื้อวัวไม่ติดมัน	3 ออนซ์	180
กะหล่ำปลีสุก	1 ถ้วย	23
ข้าวขาวสุก	1 ถ้วย	164
สับปะรด	½ ถ้วย	52
กล้วยหอม ยาวประมาณ 6 นิ้ว	1 ผล	85
น้ำอัดลม	12 ออนซ์	124
เบียร์	12 ออนซ์	151
น้ำตาลทรายขาว	1 ช้อนกาแฟ	16

และตารางต่อไปนี้ แสดงปริมาณพลังงานที่ใช้ไปในกิจกรรมต่าง ๆ (เป็นแคลอรีต่อชั่วโมง)

กิจกรรมที่ทำ	ปริมาณแคลอรี ที่ใช้ต่อชั่วโมง
นอนหลับ	75
นั่งดูโทรทัศน์	107
นั่งทำงานใช้สมอง	110
รีดผ้า	150
ซักผ้าด้วยมือ	240
ทำสวน	250
เลื่อยไม้	515
เดินลงบันได นาทีละ	3.58
ว่ายน้ำด้วยความเร็ว 1.12 กม./ชม.	300
ว่ายน้ำด้วยความเร็ว 2.56 กม./ชม.	700
ขี่จักรยานด้วยความเร็ว 8.8 กม./ชม.	240
ขี่จักรยานด้วยความเร็ว 20.0 กม./ชม.	660
กรรเชียงเรือด้วยความเร็ว 4.0 กม./ชม.	300
กรรเชียงเรือด้วยความเร็ว 17.6 กม./ชม.	970
เทนนิส, เล่นเพื่อสนุก	450
เทนนิส, แข่งขัน	600

จาก http://www.siamhealth.net/public_html/Disease/endocrine/obesity/cause.htm สืบค้นเมื่อ

11 กันยายน 2551

หมายเลขแบบสอบถาม

เรียน นักศึกษาชั้นปีที่ 1 และ 2

ขอให้นักศึกษาทุกท่านตอบแบบสอบถามชุดนี้ตามข้อมูลที่เป็นจริง และขอให้นักศึกษา ตอบคำถามทุกข้อ ผู้วิจัยจะนำข้อมูลทั้งหมดในแบบสอบถามนี้ไปประมวลผล วิเคราะห์ และนำเสนอในภาพรวม ทั้งนี้ไม่มีการนำข้อมูลไปเปิดเผยเป็นรายบุคคล เพื่อให้เกิดประโยชน์ตามความมุ่งหมายในการวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนบทความวิชาการของนักศึกษา ในสถาบันการพลศึกษา กลุ่มภาคเหนือ” ต่อไป

ขอขอบคุณนักศึกษาทุกท่านที่ให้ความร่วมมือ

ดวงกมล สนวนทอง

ผู้วิจัย

ข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษา

ชื่อ นามสกุล

ชั้นปีที่ศึกษาอยู่ (.....) ปี 1

(.....) ปี 2

วิทยาเขต (.....) เพชรบูรณ์

(.....) เชียงใหม่

ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม

แบบสอบถามชุดที่ 1

แบบสอบถามการได้รับการฝึกทักษะการเขียนจากอาจารย์

คำชี้แจง เมื่ออ่านรายการคำถามแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย [/] ลงในช่องใดช่องหนึ่งที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษามากที่สุด

ข้อ ที่	รายการคำถาม	ระดับความคิดเห็น					
		จริง ที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จริง	ค่อนข้าง ไม่ จริง	ไม่ จริง	ไม่ จริง เลย
1	อาจารย์แนะนำแหล่งค้นคว้าข้อมูลประกอบการเขียนให้กับข้าพเจ้า						
2	อาจารย์สอนให้ข้าพเจ้าเลือกใช้แหล่งข้อมูลเพื่อนำมาประกอบการเขียน						
3	อาจารย์แจ้งให้ข้าพเจ้าทราบถึงข้อบกพร่องในงานเขียนของข้าพเจ้า						
4	อาจารย์จัดหาตัวอย่างงานเขียนที่ดีมาให้ข้าพเจ้าได้ศึกษาเป็นแบบอย่าง						
5	อาจารย์ไม่มีเวลามากพอที่จะให้คำแนะนำเรื่องการเขียนแก่ข้าพเจ้า						
6	อาจารย์มอบหมายงานเขียนที่สอดคล้องกับความสนใจของข้าพเจ้า						
7	อาจารย์ให้ความสำคัญ ในการสนับสนุนให้ข้าพเจ้าส่งผลงานเขียนเข้าร่วมประกวดในโอกาสต่าง ๆ						
8	ข้าพเจ้าไม่มีโอกาสได้ทราบเหตุผลว่าทำไมงานเขียนของข้าพเจ้าจึงได้คะแนนน้อย						
9	ข้าพเจ้าคิดว่าอาจารย์คงไม่ได้อ่านงานเขียนที่ข้าพเจ้าส่งไป เพราะบ่อยครั้งที่ข้าพเจ้าได้รับเพียงลายเซ็นของอาจารย์ โดยไม่มีข้อคิดเห็นหรือคำแนะนำใด ๆ						
10	อาจารย์ไม่นำข้อบกพร่องในการเขียนของข้าพเจ้ามาล้อเลียนให้ข้าพเจ้ารู้สึกอับอาย						
11	อาจารย์ใช้สื่อการสอนการเขียนที่น่าสนใจ						
12	อาจารย์เป็นแบบอย่างที่ดีแก่ข้าพเจ้าในเรื่องการเขียน						
13	กิจกรรมการสอนการเขียนของอาจารย์ไม่สามารถพัฒนาการเขียนของข้าพเจ้าให้ดีขึ้นได้						
14	อาจารย์นำผลงานของนักศึกษาที่เขียนได้ดี ไปติดบอร์ด						

	ให้นักศึกษาดูเป็นตัวอย่าง						
15	อาจารย์มีความสามารถในการเขียนเชิงวิชาการ						

แบบสอบถามชุดที่ 2

แบบสอบถามประสบการณ์ในการอ่าน

คำชี้แจง เมื่ออ่านรายการคำถามแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย [/] ลงในช่องใดช่องหนึ่งที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษามากที่สุด

ข้อ ที่	รายการคำถาม	ระดับความคิดเห็น					
		จริง ที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จริง	ค่อนข้าง ไม่ จริง	ไม่ จริง	ไม่ จริง เลย
1	ข้าพเจ้าอ่านหนังสือทุกวัน						
2	ปกติข้าพเจ้า <u>ไม่</u> อ่านหนังสือ นอกจากเป็นช่วงใกล้สอบเท่านั้น						
3	ข้าพเจ้าอ่านหนังสือได้ครั้งละนาน ๆ โดยไม่รู้สึกเบื่อ						
4	แม้แต่ช่วงใกล้สอบ ข้าพเจ้าก็ <u>ยัง</u> ไม่อ่านหนังสือ						
5	ข้าพเจ้ามักอ่านหนังสือขณะที่ต้องรอ เช่น รอรถ รอเพื่อน						
6	ในวันหยุด ข้าพเจ้ามักใช้เวลากับการอ่านหนังสือมากกว่าออกไปเที่ยวนอกบ้าน						
7	ข้าพเจ้าอ่านหนังสือหลายเล่ม เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ดีที่สุดที่จะนำไปใช้ประกอบการทำรายงานหรือเขียนบทความ						
8	ข้าพเจ้าอ่านหนังสือวันละ <u>ไม่</u> เกิน 20 นาที						
9	ข้าพเจ้าอ่านหนังสือประกอบการเรียนมากกว่าที่อาจารย์กำหนดให้อ่าน						
10	ข้าพเจ้าได้แบบอย่างการใช้ภาษาเชิงวิชาการจากการอ่านบทความวิชาการ						
11	ข้าพเจ้า <u>ไม่</u> อ่านงานเขียนเชิงวิชาการ						
12	ข้าพเจ้าชอบอ่านหนังสือที่น่าสนใจ แม้ว่าเรื่องนั้นอาจารย์จะไม่นำมาออกข้อสอบก็ตาม						
13	ข้าพเจ้าอ่านการ์ตูน หรือวารสารที่น่าสนใจอย่างสม่ำเสมอ						
14	ข้าพเจ้าติดตามอ่านงานเขียนของผู้แต่งที่ข้าพเจ้าชื่นชอบ						

15	การอ่านหนังสือมาก ไม่ทำให้การใช้ภาษาของข้าพเจ้าเปลี่ยนแปลงไป						
----	--	--	--	--	--	--	--

แบบสอบถามชุดที่ 3

แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนในการเขียน

คำชี้แจง เมื่ออ่านรายการคำถามแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย [/] ลงในช่องใดช่องหนึ่งที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษามากที่สุด

ข้อ ที่	รายการคำถาม	ระดับความมั่นใจว่าทำได้					
		มั่นใจ ที่สุด	มั่นใจ	ค่อนข้าง มั่นใจ	ค่อนข้าง ไม่ มั่นใจ	ไม่ มั่นใจ	ไม่ เลย
1	เมื่ออาจารย์มอบหมายให้เขียนบทความ ข้าพเจ้าสามารถวางแผนการเขียนได้						
2	ข้าพเจ้าสามารถรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องสอดคล้องกับเรื่องที่จะเขียนได้						
3	ข้าพเจ้าสามารถเลือกใช้คำที่ถูกต้องในการเขียน						
4	ข้าพเจ้าเลือกใช้สำนวนโวหารประกอบการเขียนได้อย่างเหมาะสม						
5	ข้าพเจ้าสามารถเลือกใช้ถ้อยคำ สำนวนที่เหมาะสมกับงานเขียนแต่ละประเภทได้						
6	ข้าพเจ้าสามารถตรวจสอบความถูกต้องของงานเขียนของตนเองได้						
7	ข้าพเจ้าสามารถสร้างความประทับใจให้กับผู้อ่านได้ด้วยการใช้ภาษาเขียนที่สละสลวย						
8	รูปแบบงานเขียนของข้าพเจ้าสามารถใช้เป็นแบบอย่างให้แก่ผู้อื่นได้						
9	ข้าพเจ้าสามารถเขียนบทความที่ประกอบด้วยข้อมูลอันเป็นประโยชน์แก่ผู้อ่านได้						
10	ข้าพเจ้าสามารถจำแนกได้ว่า ข้อมูลใดควรนำมาใช้หรือไม่ควรนำมาใช้ประกอบการเขียน						
11	ข้าพเจ้าสามารถวิเคราะห์ จัดลำดับความสำคัญของข้อมูลที่นำมาใช้ประกอบการเขียนบทความได้						

12	ข้าพเจ้าสามารถแสดงเหตุผลประกอบความคิดเห็นในการเขียนได้						
13	ข้าพเจ้าสามารถประเมินความถูกต้องของรูปแบบการเขียนด้วยตนเองได้						
14	ข้าพเจ้ามั่นใจว่าการใช้ภาษาในงานเขียนของข้าพเจ้าสามารถนำไปเป็นแบบอย่างให้แก่ผู้อื่นได้						
15	ข้าพเจ้าสามารถใช้ภาษาเชิงวิชาการในการเขียนบทความวิชาการได้ถูกต้อง						

แบบสอบถามชุดที่ 4

แบบสอบถามเจตคติที่ดีต่อการเขียนบทความวิชาการ

คำชี้แจง เมื่ออ่านรายการคำถามแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย [/] ลงในช่องใดช่องหนึ่งที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษามากที่สุด

ข้อ ที่	รายการคำถาม	ระดับความคิดเห็น					
		จริง ที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จริง	ค่อนข้าง ไม่ จริง	ไม่ จริง	ไม่ จริง เลย
1	ข้าพเจ้าคิดว่าทักษะในการเขียนบทความวิชาการเป็นประโยชน์ต่อการเรียนทุกวิชา						
2	ข้าพเจ้าไม่ย่อท้อเมื่อประสบปัญหาในการเขียน						
3	การเขียนบทความวิชาการช่วยฝึกทักษะการคิดอย่างเป็นระบบ						
4	แม้ว่าการเขียนบทความวิชาการจะไม่ใช่งานง่าย แต่ข้าพเจ้าก็มุ่งมั่นที่จะทำให้สำเร็จ						
5	การเขียนบทความวิชาการช่วยให้ข้าพเจ้ามีความละเอียดรอบคอบ						
6	การเขียนบทความวิชาการไม่มีประโยชน์ต่อการทำงานด้านพลศึกษา						
7	การเขียนบทความวิชาการทำให้ข้าพเจ้าได้ฝึกฝนการแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล						
8	ข้าพเจ้าไม่ชอบเขียนบทความวิชาการ						
9	ข้าพเจ้าพอใจที่จะไปซูดินเล่นกลางแจ้งมากกว่าที่จะมานั่งเขียนบทความวิชาการ						

10	ถ้าข้าพเจ้าเขียนบทความวิชาการได้สำเร็จ ข้าพเจ้าจะมีความภูมิใจในตนเองอย่างมาก						
11	ข้าพเจ้ารู้ตัวดีว่า ข้าพเจ้าไม่มีทางเขียนบทความวิชาการที่มีคุณภาพได้						
12	ข้าพเจ้ายินดีที่ได้มีโอกาสเขียนบทความวิชาการ						
13	การเขียนบทความวิชาการทำให้ข้าพเจ้าเบื่อหน่ายมากกว่าการทำงานที่อาจารย์มอบหมายอย่างอื่น						
14	นักศึกษาพลศึกษาไม่จำเป็นต้องเขียนบทความวิชาการ						
15	การเขียนบทความวิชาการช่วยทำให้ข้าพเจ้ามีความรู้มากขึ้น						

แบบสอบถามชุดที่ 5

แบบสอบถามเจตคติที่ดีต่อการอ่าน

คำชี้แจง เมื่ออ่านรายการคำถามแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย [/] ลงในช่องใดช่องหนึ่งที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษามากที่สุด

ข้อ ที่	รายการคำถาม	ระดับความคิดเห็น					
		จริง ที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จริง	ค่อนข้าง ไม่ จริง	ไม่ จริง	ไม่ จริง เลย
1	ข้าพเจ้าไม่ชอบอ่านหนังสือ						
2	การอ่านหนังสือมาก ๆ จะทำให้ข้าพเจ้ามีความรอบรู้						
3	การอ่านหนังสือช่วยให้เป็นคนทันต่อเหตุการณ์						
4	ข้าพเจ้ามีความสุขเมื่อได้อ่านหนังสือ						
5	การอ่านหนังสือไม่ใช้การพักผ่อนที่ดี						
6	อาจารย์สั่งให้ข้าพเจ้าวิ่งรอบสนาม 5 รอบ ยังดีกว่าอาจารย์สั่งให้ข้าพเจ้าอ่านหนังสือ 1 เล่ม						
7	ข้าพเจ้าคิดว่าการซื้อหนังสือมาอ่านเป็นการใช้จ่ายที่ คุ้มค่า						
8	ข้าพเจ้าชอบอ่านหนังสือหลายประเภท ทั้งที่เกี่ยวกับการ เรียน และไม่เกี่ยวกับการเรียน						
9	ข้าพเจ้าพยายามทำงานอื่นให้เสร็จ เพื่อจะได้มีเวลา มาอ่านหนังสือที่ข้าพเจ้ายังอ่านไม่จบ						

10	ข้าพเจ้า <u>ไม่</u> คิดว่าตนเองจะทนอ่านหนังสือเล่มใหญ่ได้ จบเล่ม						
11	ข้าพเจ้าเชื่อว่า การอ่านมากทำให้นักศึกษาสามารถใช้ภาษาได้ดี						
12	เมื่อข้าพเจ้ามีข้อสงสัยเรื่องต่าง ๆ ข้าพเจ้าพร้อมจะหาข้อมูลเพิ่มเติมด้วยการอ่าน						
13	ไม่ว่าจะเป็นหนังสือดีแค่ไหน ข้าพเจ้าก็ <u>ไม่</u> อ่าน						
14	หากหนังสือที่ข้าพเจ้าอ่านมีเนื้อหาบางส่วนที่ยังไม่เข้าใจ ข้าพเจ้าก็จะพยายามอ่านต่อไปโดยไม่ย่อท้อ						
15	เมื่อข้าพเจ้ามีความทุกข์ การอ่านทำให้ข้าพเจ้า ยิ่งมีความทุกข์มากขึ้น						

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	นางดวงกมล สวนทอง
วันเดือนปีเกิด	21 กรกฎาคม 2517
ที่อยู่ ที่ทำงาน	30/5 หมู่ 11 ต.สะเดียง อ.เมือง จ.เพชรบูรณ์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตเพชรบูรณ์ ตำบลสะเดียง อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2539	สำเร็จการศึกษาปริญญาศึกษาศาสตรบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทย วิชาโทภาษาอังกฤษ จากมหาวิทยาลัยศิลปากร
พ.ศ. 2547	สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาการสอน ภาษาไทย มหาวิทยาลัยศิลปากร